

САБИН ДЮРАНТ ВСИЧКИ ЗАПОДОЗРЕНИ

Превод от английски: Надя Баева, 2013

chitanka.info

На Джей Ес

ПЕТЪК

Тази сутрин излязох от къщи по-рано от обикновено. Навън не е пълен мрак, но все още не е и светло. Паркът е населен с привидения и сенки. Голите дървета приличат на железни скулптури, които не желаят да наметнат ранния тюл на пролетта; храстите и къпинакът покрай железопътната линия са гъсти и преплетени — идеално скривалище, ако някой реши да те нападне и обере, но се старая да не мисля за това.

Поемам по обичайния си маршрут — по моста и около футболните игрища, които наподобяват бурно море с изровените си чимове. Най-неприятно е на завоя на алеята, където си приклещен между релсите от едната страна и оградата на детската площадка от другата. Подгизнал и раздърпан син анорак, метнат върху един стълб, придобива зловеща прилика с човешка фигура и аз ускорявам крачка, докато алеята не излиза на поляната, зад която е шосето. То е осветено от фаровете на колите с пътуващи в тях хора, които трябва да отидат на работа по-рано и от мен, ако това изобщо е възможно. Нечий силует приближава безшумно към мен — друг бегач. Зървам слушалки и екип от ликра, усещам полъх на топлина и пот. В следващия миг сме се разминали. В Лондон никога не си сам, дори посред нощ, дори в смразяващия мартенски студ преди изгрева. Винаги има вероятност някой да те наблюдава, да те следи какво правиш. Това не ми харесва.

Тичането помага. Темпото, ритъмът, усещането за постоянно движение на крайниците вкарват ред в главата ми. Снощи не можах да спя. Дори когато се унасях за кратко, сънувах, че съм будна. Накрая дойде време за ставане. Фокусирам се върху дишането си. Вдишам. Издишам. Ще потичам и ще се опитам да подредя мислите си, а като се прибера, ще си взема душ. Стив ще дойде да ме закара до студиото, за да съм там в седем. Ще целуна Мили за довиждане, Марта ще й даде закуската. Ще се постарая да харесам Марта малко повече. Дали ще видя Филип? Най-вероятно не. В този момент — колко е, пет и петнайсет? — той вече се къпе и бръсне, и се съвзема след „Нобу“ и

„Дорчестър“ (подуших миризмата на пури, докато се препъваше към леглото в три сутринта), напъхва се в екипа от ликра и завърта педалите на чисто новия си велосипед от въглеродни влакна срещу екрани с данни от „Мейфеър“, Токийската борса, „Блумбърг“. Преди тичахме заедно. (С един и същи модел мъжки и дамски суичър, с еднакви маратонки „Асикс“. Много ли ще съм жалка, ако кажа, че обожавах това?) Не сме тичали заедно от миналото лято. При неговото напрежение било нужно здраво да наpomпа мускулите си, необходима му била издръжливост. Тичането изобщо не можело да го освободи от стреса.

Дишам на пресекулки. Чувствам парене в гърдите си. Не бива да е така. Не го правя както трябва. Бездна съм, дори не мога да тичам по правилния начин. Завивам по централната алея, отминавам трогателната пейка, на която някой всяка година окачва коледен венец с надпис „Мама“. Най-добре първо да отсея ежедневните дреболии. Родителите на Филип искат отговор за обяда в неделя. Повторното празнуване на рождения ден на Мили: моля се Филип да не пропусне и него. (Как можа да не си дойде във вторник?) Уикендът в Брайтън... Със стомаха ми се случва нещо ужасно, като се сетя за това. Бил адски зает.

— Нищо де, споко — отвърнах, но не мислех така.

Аз дори не използвам тази дума. Като че се правех на по-млада и нахакана, като Индия например, онова момиче в службата с перфектната перлена усмивка, протежето на Стан Кенеди, достатъчно хубава и умна, за да хвърли око на моята работа. Споко? Дали Филип не ме изглежда странно, като изтърсих това? Дали не прозвуча като опит да се направя на интересна? Споко. Но всички тези неща, които наричам дреболии, ме тормозят, там е проблемът. Кое е дреболия? И кое — важно? Неделният обяд с родителите на Филип, секси бельото за хотела в Брайтън, перлените зъби на по-млада жена, моментът, в който осемгодишно момиченце духа свещите на тортата си. Животът е съставен именно от такива неща. В крайна сметка всичко се свежда до любовта.

По моста и край. Тук вече е по-оживено. Двама души тичат по тревата. Едно голямо куче души покрай езерото. Три гъски отлитат, като плющят с криле и крякат. Небето изсветлява — някъде зад надвисналите металносиви облаци изгрява слънце и още първите

бледи лъчи успяват да обезличат парка, да го лишат от контраст и дълбочина. Една червена обувчица е окачена върху сивата ограда на детската площадка. Мокра шапчица с форма на калинка виси от сребрист клон. Всички тези зарязани вещи, частици от хора, останали след тях... Веднъж, докато тичах, видях в шубраците мъжки гащи. Ама как е възможно? Това не е паркът „Клапам“. В „Уандсуърт“ сме. Тук сме все собственици на лабрадудели и тенисисти аматьори, не министри от кабинета в компрометиращи ситуации. Ние не се чукаме на обществени места.

При кафенето вземам спонтанно решение и завивам — бърз спринт около игрището за петанк. Но когато стигам до къщичката при тенис кортовете, нещо ме тегли към пущинака на близката горичка. Обикновено не минавам през нея. Представява гъсто залесен триъгълен участък с високи дървета, който граничи с футболното игрище, но вътре не се виждаш от алеите. Усещането е некомфортно, прекалено рисковано е. Защо го правя? Заради по-ярката светлина, която дразни очите? От желание да надбягам деня? Да напусна равния терен и да наруша умереното си темпо? Заради безнадеждното ми неумение да отсявам важното? Не знам. После щях да го отдам на внезапен копнеж да почувствам свежа растителност под краката си, да се изтръгна от нелепата и скучна подреденост на парка. Да остана сама със себе си за няколко секунди.

Не мога да го обясня.

Не ме е страх, макар че май тичам прекалено бързо, но е трудно, отколкото очаквах. Теренът е неравен и има опасност да се препъна. Клончета стърчат на нивото на очите ми; високата трева се замотава около глезените ми. И в този миг го зървам през плетеницата от клони.

В първия момент ми заприличва на надуваема кукла. Или на голяма риба. Веднъж по време на една почивка на остров Уайт се натъкнахме на мъртъв делфин сред дюните — плашещо блед и отпуснат, стряскащо не на място — а преди години като студентка в Оксфорд настъпих мъртъв лебед, докато се разхождах покрай канала. Шокиращото беше не че е мъртъв — макар погубваното на тази красота и белота да ми се стори варварско — а че е проснат там на тротоара и че никой не се бе погрижил да го вдигне, преди да се спъна в него.

Спирам и си проправям път през храсталаците, като отбутвам белезникавите вейки на младите брезички, и стигам до място, където листата са стъпкани от кучета, лисици или човек, стигам до неясния предмет.

В този момент ужасът от видяното ме връхлита и единствената ми мисъл е: това не е кукла, нито риба, нито лебед.

Тя лежи на една страна и голите ѝ бледи ръце са прострени над главата, а гърбът ѝ е извит. Тъмнокестенявата ѝ коса е отметната назад, все едно някой я е дръпнал от лицето ѝ. Отворените ѝ очи са мътни, сякаш покрити с прозрачно фолио. Има дълги и гъсти мигли — толкова дълги и гъсти, че сигурно са изкуствени — слабо лице и ситни зъби, прехапали подут изплезен език. Облечена е в прилепнал бежов панталон, може би от „Топшоп“ — с джобове на бедрата и ципчета на глезените. Боса е. Ноктите на краката ѝ са с тъмен, почти черен лак. Докато ноктите на ръцете ѝ са изпочупени и нацърбени. Розовата блуза с къс ръкав се е набрала на гърба ѝ, така че се вижда черното триъгълниче на прашките ѝ. Лицето, шията и видимата част от гърдите ѝ са синкавобели, но целите в кръв, прорезни рани и драскотини, мънички точици, хоризонтални тъмни линии и охлузвания. А шията ѝ... Нямам сили да погледна към нея.

Не изкрещявам. Не издавам и звук. Това не е ли странно? Изведнъж обаче обръщам внимание на дишането си — все едно хлипам или се напъвам да повръщам. Задъхвам се. Учудвам се на реакциите си — мисълта за „Топшоп“ например. Какво ме интересува откъде си е купила панталона и дали е с изкуствени мигли? Подробностите, които забелязвам и регистрирам в съзнанието си, ме заливат като порой. Не ги анализирам, а когато го правя, оформям фрази в ума си. Подреждам ги. Чудя се какво ще кажа на хората. Вече мисля за по-късно.

Притиснала съм ръка към устата си и за миг ми се струва, че наистина ще повърна. В гърлото ми се надига жлъчка, но я преглъщам и със залитане излизам на алеята. Започвам опипом да търся джиесема си, който е закопчан с цип в калъфчето на врата ми, и са ми нужни няколко опита да отключи клавиатурата. Натискам бутоните адски бързо. Пръстите ми са прекалено големи; треперят толкова силно, че едва не изпускам телефона, когато най-сетне съм набрала.

Гласът от другата страна е тих и спокоен, толкова тих, че повтарям няколко пъти:

— Чувате ли ме? Чувате ли ме?

Жената отвърща, че ме чува, и аз изпелтечвам подробностите. Не мога да си спомня името на улицата, която е най-близо до тази част на парка, съвсем близо до дома ми, една от успоредните на моята улица, застроена със същите големи, масивни къщи, наистина добре позната. Затова давам ориентири:

— Тринити Роуд, затворът, скъпарският комплекс в самия парк... Нали се сещате за преките там? Има едно кафе. Казва се „Комън Граунд“. Точно зад него е. В горичката с форма на триъгълник.

Тя явно следи екрана на сателитен навигатор, защото, изглежда, е по-наясно от мен. Пита дали съм добре, дали се чувствам в опасност. Казва ми да чакам където съм.

Когато връзката прекъсва, усещам, че ми прилошава. Не знам къде да се дяна. Изтичвам обратно до тенис кортовете, за да мога да видя полицаите, като наближат, да ги насоча към мястото. Наоколо няма никой — пред погледа ми са само колите, преминаващи непрестанно в двете посоки по Тринити Роуд, отвъд игрището за крикет, издигащият се в далечината покрив на затвора „Уандсуърт“ и проясняващото се небе над големите къщи по улицата, чието име сега си спомням — „Дорлкоут“. От къщичката до тенис кортовете се разнася проскърцване; виждам тъмните прозорци на това малко бунгало, в което преди години живееше мършава черно-бяла котка, сигурно отдавна умряла. Сега се намирам от другата страна на релсите — за километър-два тичане съм се преместила само на няколко метра спрямо железопътната линия. Насипите от двете страни са стръмни, но има много храсти и дървета и през есента влажните капещи листа забавят влаковете, а също така има и безброй сенки и кътчета, където човек може да приклекне. Децата са си устройвали лагери в храсталака точно до мен, правили са хралупи, в които да се крият. Шумолене — може да е лисица или катерица, или дори само птичка, но за пръв път усещам страх. Струва ми се, че наблизко има някой, който ме наблюдава.

Осъзнавам, че снова напред-назад по алеята, затичвам се към шосето, размислям, отново се връщам. Държа се така, както вероятно би реагирал лабораторен плъх в условия на стрес. Момичето не е пред

погледа ми и внезапно ме обзема усещането, че е изчезнала, че някой я е отнесъл или че изобщо не е била там, така че се втурвам обратно с препъване и залитане, а ръцете ми са протегнати напред, за да предпазят лицето ми от малки вейки и големи клони, проправям си път сред глог, прещип и сребриста бреза и не ме е грижа за драскотините. Накрая стигам до онова ужасно място. Още преди да съм се озовала там, знам, че не е изчезнала, че лежи на земята в онази плашеща изкривена поза с изцъклени очи, все така мъртва.

За кратко е тихо. Птичи песни, това е всичко. После затрещават колелата на влак. Вече е светло, денят е настъпил. По краищата на близките до мен клони се виждат зелени връхчета. Сигурно са пъпки. Ще закъснея за работа, ще трябва веднага да тръгна за студиото и да се пооправя в колата, но... сега не бива да мисля за това. Прикляквам и сядам на мократа трева. Сами сме с мъртвата. Тя изглежда така уязвима. Долавям острата застояла миризма на болничен коридор или на съблекалня към басейн. Опитвам се да не гледам очите ѝ. Ситни точици покриват клепачите ѝ чак до тънките изскубани вежди. Докосвам косата ѝ. Не е жива на пипане, но косата по принцип не е, нали? Нещо в блузата ѝ — с къс ръкав и копченца отпред — ме притеснява. Опъната е силно под едната мишница и сутиенът ѝ се показва. Презрамката, хлабава ивица черна дантела, виси от деколтето ѝ; явно се е откачила. Не знам защо го правя. Почти несъзнателно е. Нещо ме подтиква отвътре и аз хващам черната дантелена презрамка, за да прикача кукичката ѝ към чашката на сутиена. Кокалчетата на пръстите ми се отъркват в плата. Студена и лепкава материя. Чувам някакви звуци и осъзнавам, че излизат от мен. Приспивна песен, която някога пеех на Мили, за да я успокоя. Така и не я запомних докрай. „Нани-на, отиваме в страната на съня, а тя е далече...“. Думите засядат в гърлото ми, звучат като стенания.

Струва ми се, че е минала цяла вечност, но в действителност само след минути се разнася вой на сирени. Знаех, че ще се случи нещо, още в мига, когато излязох от къщи. Имах усещане: тежест под лъжичката като от гадене, мрачно предчувствие, ако щете. Може би звучи неубедително и пресилено? В такъв случай грешката е моя.

Двама са. Жена в униформа, която ме разпознава — личи си по мимолетното поруменяване на бузите ѝ и погледа, който хвърля на колегата си с леко разширени очи, сякаш да сподели: „Това е онази, сещаш ли се, от телевизията“. Дори и да ме е познал, мъжът не го показва. Той е в цивилни дрехи — джинси и спортна риза — знак за по-висок ранг в полицейската йерархия. Достатъчно епизоди на „Инспектор Морс“ съм изгледала, за да го знам. Представя се и прокарва пръстите на едната си ръка през леко омазнената си гъста тъмна коса. Той бил инспектор Перивейл, а...

— Това тук е полицаи Мороу.

До къщичката на тенис кортовете сме. Изтичах обратно там, когато сирената млъкна и забелязах между дърветата сини отблясъци. Ръкувам се с тях, защото внезапно изпитвам неудържимо желание за физически контакт. Не бива да плача; в крайна сметка аз съм си жива и здрава. Полицаи Мороу, която изглежда като тийнейджърка, придържа ръката ми над лакътя, докато вървим. Дребна и луничава е, с кестенява коса, прибрана на конска опашка; може да мине за хубава, ако очите ѝ не бяха толкова приближени, а един от предните ѝ зъби — с много несполучлива коронка. Казва ми, че дежурството ѝ тъкмо свършвало, когато получили обаждането.

— Вече си представях сандвич с бекон, кетчуп... малко сос барбекю.

Опитва се да ме накара да се отпусна. Инспектор Перивейл не се интересува от състоянието ми. Крачи пред нас с прегърбени рамене и провиснали джинси. Стъпва така, както скиор забива щеките си, решително, сякаш за по-добро равновесие.

Не е нужно да им посочвам къде е тя. Очевидно е. Когато приближаваме, инспектор Перивейл ми казва да изчакам на алеята — или по-точно ми показва с ръка, протегнатата като бариера.

— От Отдела за криминални разследвания е. Още е нов — с извинителен шепот ми обяснява полицаи Мороу. — Обадохме се да пратят кучета. Екипът сокъри ще пристигне съвсем скоро, може би до седем-осем минути, ако карат с включени светлини.

— Сокъри? — питам, като си мисля за футболното игрище само на метри от нас.

— От СОК, службата на криминолозите. Ще отцепят района, ще огледат за улики.

Питам я за какви улики става дума и тя отвърща:

— Всякакви — следи от обувки, оръжието на убийството, влакна, кръв, косми, боя, стъкла. Невероятно е какви веществени доказателства откриват. Така че не можем да допуснем да компрометирате местопрестъплението.

— Дано не съм го компрометирала вече — промърморвам.

Тя се вглежда в храсталаците.

— Тия хора не се научиха да си прибират боклуците.

За миг си помислям, че говори за тялото, и леко се засмивам в шок, но тя посочва с брадичка смачкана торбичка от „Макдоналдс“, от която са се изсипали кутийки от полистирол и късчета маруля.

— Мислите ли, че това може да е улика? — питам, загледана натам.

— По-скоро са обикновени боклуци. Да не говорим какво причиняват мазнината и солта на артериите. Хлапета са най-вероятно.

— Хлапета — повтарям и си мисля: кой друг е бил тук?

Инспектор Перивейл все още е при момичето. Не я докосва, просто е клекнал и я оглежда, а после вади телефона си. Извиква нещо на полицаи Мороу — звучи като поредица от числа — и тя набира номер на апарата си. Умора започва да стяга врата и главата ми. Когато полицаи Мороу приключва разговора си, питам дали мога да си тръгна, но тя отговаря, че първо трябва да запише някои данни.

Обяснявам, че имат нужда от мен в студиото, тя кимва и отговаря:

— Товааа... мога да гооо... разбера.

Провлачва думите, за да подчертае разликата между моите приоритетите и нейните. После разменя няколко думи с инспектор Перивейл и двете се отправяме към кафето да си намерим пейка. Тя казва:

— Изглеждате малко по-различно. Не ви правя комплимент, но сте по-млада, отколкото по телевизията.

— Заради косата е — засмивам се. — В сутрешно телевизионно предаване се иска изобилие от червена коса. В действителност имам тънък косъм, но за пред камерата я пръскат с толкова много лак, че заприличва на шлем.

— Фризьорка ли ви прави прическата? — интересува се тя и когато кимвам, пита смаяно: — Какво, всеки ден ли?

— Много сюрреалистично е — промълвявам — да си приказваме нормално, когато...

— Разбирам ви. Когато за пръв път видиш мъртво тяло, винаги е малко шокиращо. Някой ми беше казал, че през първата си година полицаите развиват инстинкт за две миризми. Едната е на дрога. Другата — на смърт.

— Миризма наистина имаше... — отбелязвам.

Тя сбърчва нос.

— Като в старчески дом, кисела.

— Нещо друго — казвам.

Тя изважда бележника си, където си записвала (както някои хора книгите, които са им харесали) мъртъвците, с които се е сблъскала през двегодишния си стаж — самоубийство (чрез обесване), смърт при автомобилна катастрофа и два-три инфаркта.

— Самоубийство? — отронвам.

— О, боже, да! — отвръща тя. — С много такива случаи се сблъскваме в работата си.

Разказва ми как мъжете и жените се самоубиват по различен начин, било чрез свръхдоза, прерязване на вените, обесване или прострелване. Знам, че бих могла да размишлявам над това, но ми идва в повече. Искам да се прибера у дома, да изпия едно кафе, ако имам време, а ако нямам, да си го занеса в колата. Давам си сметка, че бърливостта ѝ ме дразни, и се чувствам виновна. Но може би не го прави от доброта, с цел да ми помогне да се отпусна, а просто си е такава. Така че я прекъсвам и започвам да ѝ разказвам какво се е случило („Ооо, по-бавничко“, казва тя), как съм си тичала и не знам какво ме е накарало да мина по онази алея, но че нещо ме е теглило натам и как отначало съм взела бледата издължена фигура за лебед или делфин... Тя си записва. Пита ме дали съм видяла нещо или някого и аз споменавам двамата бегачи и кучето край езерото. Никой друг, не.

— А нещо необичайно?

— Само... момичето.

Тя препрочита каквото е записала и аз решавам да я попитам за точиците по лицето на момичето.

— Ситни точици — описвам ги, — като обрива, за който следиш, като имаш бебе, онзи, който не изчезва при притискане с чаша.

— Знам какво е — казва тя и оставя бележника си. — Петехия, признак за асфиксия.

— Имаше и белези по шията, сякаш е прерязана с тънък канап, но също и синини като от пръсти. Мислите ли, че е била удушена с връв или въже? Или с ръце?

— По този въпрос ще трябва да изчакаме мнението на патолога — казва тя. — Не съм специалист, но в такива случаи белезите от пръсти не са на убиеца, а на жертвата. Борят се да разхлабят примката.

Потръпвам неволно, а после отново, защото от това се чувствам по-добре. Около кръста ми е вързан сив суичър. Развързвам го и го обличам върху тениската си. Чувствам как шокът ме отпуска, става по-поносим, *обясним*.

Полицай Мороу казва:

— Може ли един подпис?

Обръщам се с инстинктивна усмивка, с ръка, вдигната в готовност, преди да осъзная, че тя не иска от мен автограф, а да подпиша показанията си.

Когато вдигам поглед, виждам инспектор Перивейл да се задава по алеята и чувам нови сирени откъм еднопосочните улици на квартала, звучащи все по-силно. Кучета, криминолози, мъже с фотоапарати и разни неща — как да ги нарека, пръчки? — с които ровят из тревата за улики във вид на влакна, боя, стъкълца, за да открият извършителя.

Чувството е странно, не знам дали ще го разберете, но е като измиване на ръцете. Тялото вече не е моя грижа. Занапред принадлежи на тях.

След задръстването между „Стокуел“ и „Уотърлу“ закъснението ми се увеличава още повече, четирийсет и петте минути прерастват в деветдесет и пропускам сутрешната оперативка, което ми обърква целия ден. Не че той не е объркан вече от факта, че съм се натъкнала на мъртво тяло.

Стан Кенеди, другият водещ на предаването, е в чакалнята пред студиото и си бърбри с двама от гостите — акушерка, спечелила Наградата за професионализъм на „Памперс“, която ще говори за раждането по повод ново предаване за майчинството, и една съсипана

жена, приблизително на моята възраст, чийто син тийнейджър се е самоубил преди година след тормоз във Фейсбук. Някакъв помияр души под масата за трохи от бисквити. Помощник-продуцентката Доун ме осведомява, че бил „пленил нацията“ с клип в Ютюб, в който играел футбол с пиле. Животът, смъртта и кучетата са днешните теми в „Добро утро на всички“.

Дори и да ме е забелязал, Стан не вдига поглед. Животът би бил по-лесен, ако двамата с него се разбирахме. Когато се отправям към гримьорката, чувам характерния му дрезгав смях, заради който изглежда толкова естествен, симпатичен и сякаш изцяло погълнат от събеседника си. Дори опечалената майка е очарована — усмихва се леко със сведени очи и пригласява несъществуващи гънки на полата си. Получава му се с всички освен с мен. Воюваме чрез взаимно пренебрежение. Приятелката ми Клара, която го е виждала няколко пъти, твърди, че стърчащите му кучешки зъби го правят привлекателен — с остротата си балансирали женствените му черти. Долната му устна е много по-дебела от горната, все едно е подута от удар с юмрук. Но според Клара, умницата, била чувствена и ти се искало да я захапеш.

Когато стигам до стаята си, все още чувам как между стените кънти хрипливият му смях на пушач. Нещо в този смях винаги ме кара да се чувствам изолирана. Ани чака, изнервена от закъснението ми, строила в редица флаконите си и голямата кръгла четка за коса. Започвам да се извинявам, защото мразя да правя работата ѝ още по-трудна, отколкото е. Не знам дали са ѝ казали причината, поради която съм закъсняла — от колата предадох накратко на продуцентката какво се е случило и тя може би го е разгласила.

— Приличаш на смъртник — казва Ани, когато сядам. Да ме беше видяла по-рано.

Ще ми се да имах време да споделя с нея. Прекрасен събеседник е, винаги ѝ го казвам, когато се опитвам да я освободя от комплекса относно професията ѝ. Всъщност по-скоро се мъча да се освободя от своите предразсъдъци относно професията ѝ. Но сега не е моментът, защото приближава десет часът. Няма време. Само още повече ще я изнервя. Ани, чиято коса е къса, а лицето — без грим, е твърде притеснена, за да бърби. Вече съм се напъхала в алена рокля на Даян фон Фюрстенберг и изопвам лице за козметиката на „Боби Браун“,

разтварям устни за червило в нюанс сангрия или Стария Холивуд, затварям очи за житния серум и минералните сенки за очи върху него. Тя може би е права все пак. Май наистина приличам на смъртник с тези торбички и все по-увисващи клепачи. Косата ми не е гъста както някога, тицианово червеното избледнява към... какво, цвят съомга? Мисля си за косата на майка ми — толкова лъскава и жива беше в детството ми, а накрая придоби оранжево-розов мръчкав оттенък. Косата на мъртвото момиче също беше червена. Едва ли естествена. Трябва да беше боядисана. Налудничаво ли е да кажа, че ми се стори позната?

— Ето така — казва Ани и отстъпва назад. — Придоби почовешки вид.

— Блестяща си — казвам, макар че блестящата съм аз с този перлен грим и отразяващи светлината микрочастици.

На екран ще изглеждам достатъчно прилично. Никой няма да забележи мъничкия мускул, потрепващ в окото ми. Ала това не съм аз — тази външност, тази огромна коса. Ако трябва да съм искрена, каквато никога няма да бъда пред Ани, в увеличителното огледало се виждам като травестит. Жените се превръщат в мъже с възрастта, мъжете се превръщат в жени. Не си спомням кой ми го каза. Да остаряваш е гадно. И все пак, както твърди Клара, алтернативата да си останеш вечно млад е по-лоша.

Не можех ли да си взема почивен ден днес? Не ми ли беше дошло в повече? Дори когато майка ми беше болна, почти не пропуснах предаване. Имаше нощи, в които изобщо не лягах, заета с ужасите на болестта ѝ, но в ранните часове потеглях по магистрала М4. Заставах пред камерите усмихната, а ръцете ми още намирисваха на повръщано. Колко ли жени си мислят, че просто сме извадили късмет и затова сме на екрана. Но стига един гаф, една неточност, и изхвърчаме. Тази сутрин обаче може би не биваше да идвам. Когато се докоснеш до трагедия, понякога е трудно да я осъзнаеш в първия миг. Веднъж в предаването ни гостуваше семейна двойка, чието едва проходило детенце загинало, докато те били улисани да товарят в колата си багажа в края на ски ваканцията. Покрай детето минал снегорин и то се задушило от хвърчащия настрани сняг. И ето една шокираща подробност: след като отнесли малкото телце в болницата, прекосили с автомобил Алпите и успели да хванат ферибота, за който

имали резервация, в същия този ден. Моето премеждие въобще не може да се сравнява с тяхната трагедия, знам, но мисълта ми е, че хората вършат странни неща в състояние на стрес.

Ани иска да ѝ протегна пръстите си — слага ми яркочервен лак в тон с яркочервените карамфили във вазата на масичката в студиото. И тя си има своите инструкции: тези детайли са от значение. Дори да е забелязала треперенето на ръцете ми, нищо не казва. Притискам длани в хавлиената кърпа върху тоалетната масичка и усещам треморът да пълзи нагоре по ръцете ми.

Червените нокти. Червените цветя. Червената рокля с дълъг ръкав. Мисля си за кръв и смърт, за безкръвна смърт — онези белези по шията на момичето. Размахвам към Ани ръце с червени нокти.

— Не съм ли прекалено червена?

— Приятна гледка си — отвръща Ани. — Ободряваща за такова сиво мартенско утро. Изглеждаш прекрасно, както винаги. Разведри ни! Бог знае, че имаме нужда.

* * *

Никога не съм мислила да ставам водеща на дневно предаване. Озовах се неусетно на тази длъжност. Бях репортер и проучвах различни теми, когато дойде предложението, и тъй като Филип беше ентусиазиран, казах „да“, преди да ми хрумне да кажа „не“. Това е странна професия. Нито е актьорство, нито журналистика. Надали е високо в списъка на нечии амбиции. Никой не храни респект към водещите на дневните предавания. Синоним сме на лековатост и в очите на хората сме дори по-ниско от четящите новините — „Хубавки лица, хубавки дупета и нищо по средата“, както казва Кейт Ейди. „Когато Тони Блеър започне да бомбардира Багдад — заяви веднъж Ричард Инграмс, — ще бъдем информирани за този факт от усмихната глупачка с идеални зъби“.

Когато срещна състуденти от Оксфорд, сериозни играчи в издателския бизнес и академичните среди, или разни хора, с които сме стажували заедно в Би Би Си, а сега са продуценти на политически предавания или важни задкулисни фигури в политиката, вече не се впрягам от оскърбленията. „Как е в света на кривите банани?“,

подвикна ми отдалече един познат на раздаването на националните телевизионни награди миналата вечер. Заедно бяхме проучващи асистенти в „Нюзнайт“. Един Бог знае какво прави сега, но май носеше все същата риза. Усмихнах се и отвърнах: „Свали си панталоните и ще ти кажа“. Всички останали на неговата маса се разсмяха.

Сега, като си го припомням, се чувствам гадно. Не беше забавно. Засмяха се само защото съм (донякъде) известна, виждали са ме всички домакини. И в този смисъл хиленето им беше по-лошо и от тъпата му реплика. Много добре знам, че дневните предавания се асоциират с безработицата и трайната депресия и че са само малко повече предпочитани пред тишината по време на гладене. Така че неслучайно казах „всички домакини“. Но знам също така, че онова, което върша, изисква много качества и не всеки би се справил. Не опира само до съвършени зъби или детайлното познаване на изискванията на ЕС относно производството на зеленчуци; тънкостта е да говориш на зрителя директно — не на всички вкупом, а индивидуално, лично на всеки. Ние със Стан оживяваме във вашата дневна, а това си е умение, дори изкуство.

Въпреки всичко днес съм на канапето преди него. Ани твърди, че обича да ме изпреварва, та да може да се присмива на закъсненията ми, на „ежедневието ми на жонгльор“, както той се изразява. Убеждавам я, че това са само шеги, добродушно заяждане помежду ни, което всъщност прави предаването ни хит. Ала се боя, че зад усмивките и потупванията по рамото Стан води кампания да ме свалят от екран, за да обсеби цялото предаване. Не е сигурен дали печеля повече от него, но не може да понесе съмнението.

Нагласят ми микрофона — Хал, асистент-режисьорът, го закача под деколтето ми точно в хълтнатината между циците ми — и аз се сещам за младата жена и сутиена ѝ, който сигурно е бил от така наречените „многофункционални“, със свалящи се презрамки, иначе нейната не би се откачила. Твърде интимно е и се опитвам да спра да мисля за това, когато Стан влиза с нехайна походка, говорейки с продуцентката Тери.

Вижда ме и разперва ръце с престорена изненада.

— Ето я мис Марпъл. Разгада убийството, съдейства на полицията и успя да пристигне на работа навреме. Или пък намираме

мис Марпъл възстаричка като модел за подражание? — Той подръпва невидим мустак и изрича с белгийски акцент; — Може би Еркюл Поаро?

Питам се дали от самото начало не е замислил да влезе след мен. Винаги е добре да си изправен, като се опитваш да принизиш някого. В този контекст, в който животът ми се е изтръгнал от обичайното ежедневие, за него може би е важно да изглежда по-ангажиран, повесел, по-овладян и по-жизнен от мен.

— Не съм разгадала убийство, Стан Титан — усмихвам се аз. Не бих допуснала Тери да ме види уязвена. Тя е мъжко момиче и не търпи лигльовци, но запазя ли достойнство, ще застане на моя страна. — Само се натъкнах на него.

Когато той се тръшва на канапето, възглавниците под мен се издуват от измествения въздух.

— Напомни ми никога да не тичам с теб — казва той по-скоро на всички присъстващи, отколкото лично на мен.

Студиото на „Добро утро на всички“ заема целия пети етаж на висока сграда на южния бряг на Темза. От прозореца зад мен се разкрива изглед към Лондон и реката — великолепен и съвършен, сякаш е снимка върху тапет. Нашият сектор с килим на екстравагантни шарки и уютна атмосфера на дневна е в средата на студиото. Прожекторите вече са включени. Това е едно сияйно, прелестно кътче, един слънчев лъч, но аз седя тук и мога да мисля единствено колко е грозен Стан. Звучи музика, пуснали са шапката на предаването, а той ръси остроумия — към осветителите, към звукотехниците, към асистентите и към красивата Индия в ъгъла, която очаква своята рубрика, посветена на Туитър и Фейсбук. Държи се грубиянски като ръгбист по време на мач.

— Как некрофилите наричат погребалните агенти? Сводници! Каква е разликата между педофилията и некрофилията? Осемдесет години.

Опитва се да ме изнерви. Чудя се дали не заваля леко думите.

И ето ни в ефир. Изричам моите пожелания за добро утро и си казвам началните думи, докато Стан гледа в камерата, обсебва я с поглед, вира се в душата на зрителя, сякаш единствен той разбира от тия неща. Във въведението, дирижирано от гласа в слушалката ми, съм обявила мъпет в кухнята и съм рекламирала класацията ни за най-

добре облечен член на парламента. Обещала съм „Преглед на печата“ със Сали Бъркау, споменала съм любимото куче на нацията и наградения акушерка. Ала майката с Фейсбук са я дали на Стан. Изражението му е печално, а ъгълчетата на устата му сочат надолу, докато известява, че по-късно в предаването следват тъжни моменти.

— Преди година — казва той — Сол, четиринайсетгодишният син на Маги Ленард, си е отишъл от този свят заради тормоз по интернет.

Обръща се към мен със съкрушен поглед. Кимвам съчувствено, дори си позволявам бегла скръбна усмивка. Двамата с него тичаме в един впряг.

Той потърква долната си челюст и аз единствена чувам дращението на набола брада.

— Един жесток ден — обобщава Стан.

Преди няколко седмици, когато министър от кабинета бе хванат в лъжа, изречена по Би Би Си (във „Време за въпроси“), поканихме в студиото една психоложка да говори за езика на тялото и изкуството на преструвката. Децата, каза тя, често си запушват устата с длан, след като изрекат някоя лъжа; възрастните докосват брадичката си или подръпват маншетите си в несъзнателно желание да кръстосат ръце.

В днешното предаване внимавам с езика на тялото си, защото имам чувството, че редя лъжа след лъжа. Нищо от казаното не ме вълнува. Днес тривиалностите изглеждат особено безсмислени и скучни. Закъснявам да анонсирам Индия и трябва да се извиня в ефир, като правя разкаяна физиономия за зрителя.

— Споко — изрича Индия в отговор.

Разнежвам се с помяра, който се казва Били, за да подразня Стан, ядосвам се, че не подсетих Марта за алармата и не я предупредих да не прекосяват парка, а да минат по обиколния път до училището. Но сутринта не бях на себе си. Трябва да се вземат някои предпазни мерки.

По време на интервюто с Маги Ленард седя с наклонена настрани глава. Знаем какъв речник е допустим в този часови пояс. Казваме „отиде си“, „прости се с живота“, „вече не е сред нас“, „напусна ни“. Направо е безумно това избягване на думата „мъртъв“.

На път за вкъщи облягам лице на страничния прозорец на колата. Облекчение е да сваля гарда. Мисля си за горкото момиче. Колата спира и тръгва, подскача и ускорява. Удрям челото си в стъклото. Отпуснала съм мускулите на врата си. Стив, шофьорът ми, бъбри за снощния турнир по дартс и за ремонта на кръстовището при „Елефант енд Касъл“.

— Писна ми това време — споделя. — Нито е студено, нито е дъждовно, нито е топло. Никакво не е. Тази година март е отврат.

Витрини на магазини, решетки от ковано желязо, завои, входове за метрото, строежи с кранове и багери, оградни платна, покрити с графити, всичко си е все там. Ужасните неща се случват на безобидните хора. Катастрофират автобуси, умират деца. В Конго изнасилват и обезобразяват жени — имаше предаване за това миналата вечер. Приятели ти разказват за трагедии — млад съпруг умира внезапно от инфаркт, шестгодишно хлапе храбро се бори с левкемията. И всички тези ужасни драми докосват живота ти. Искат ти се да не са истински, защото късат сърцето ти в среднощните часове, но после отскачат като камъчета от предното стъкло на кола и след известно време за свой срам ги забравяш. Продължаваш си с твоя незначителен живот, тревожиш се за собствените си дребни проблеми — безразличен съпруг, арогантен колега. Но това, тази смърт, преобръща всичко. Прекалено близо е. Никой не е защитен. Това е свят, в който хора убиват други хора. Смъртта не е само бавна, точеща се с месеци и години като при майка ми. Може да се случи мигновено, за някакви си секунди. Въже около врата, подръпване... и дотам. При тези мисли усещам, че ми се завива свят, сякаш съм на ръба на пропаст.

Колата вибрира на светофарите. Моят идеален живот. Какво е той в сравнение с това? Нищо. Не мисля за смъртта на момичето, а за раждането ѝ. За майка ѝ, баща ѝ, ученическите ѝ години. Летните ваканции. Работата. Семейството. Приятелките. *Приятелят*. Дали са им съобщили? Полицията установила ли е коя е? *Коя е била*. Дали е харесвала живота си, или е копнеела да бъде различен? Започнала съм да треперя, макар че в колата е топло. В прозорчето на Би Би Си на айфона ми не се споменава нищо. Няма стрелкичка или надпис „Ново“. Никаква „извънредна новина“. Това дали се брои за новина? Не знам. Онзи изплувал на повърхността обезглавен труп в „Даймхаус“, торбата за смет, пълна с крайници, плаваща в Риджънтс

Канал, виж, това бяха новини. Но може би с целите тела е различно. Може би в паркове из други предградия — „Бекслихийт“, „Саутхол Грийн“, „Крауч Енд“ — всеки ден откриват цели тела. Кое е нормално? Кое не е? Изгубила съм представа.

Трафикът замръзва. Огромен камион, пъплещ през кръстовището откъм Уолуърт Роуд е блокирал всичко във всички посоки. Свирят клаксони. Димят ауспуси.

— Тия тирове ги карат само простаци — недоволства Стив. — Грам уважение към другите нямат. Всичките са една стока, бивши затворници според мен. Ако ги чуеш с каква скорост минават през гърбиците по нашата улица, ще си помислиш, че гърмят бомби. Сигурен съм, че нарочно го правят, психари гадни! — А после, изгубил снизхождение, отсича: — Абе, да ги избесят.

Платното се отпушва. Придвижваме се безпроблемно по Кенингън Парк Роуд, където настилната е гладка под гумите и Стив, подал лакът през прозореца си, приказва срещу вятъра, който свисти край ушите му, край станцията на метрото, край църквата „Сейнт Марк“ и отнася думите му. Не ми остава много. При парка „Клапам“ той ще затвори прозореца, вече успокоен. Трябва да го попитам за жена му — днес беше часът ѝ за преглед при гинеколог — да се поинтересувам дали дъщеря му Сами е минала на интервюто. Ще го направя след малко, когато затвори прозореца. Сега е удобен момент да позвъня на Клара — ще е в учителската стая, най-спокойното място, където мога да я открия при нейното ежедневие.

Както винаги Клара казва:

— Здравей, Габи Мортимър. — Прочела е името ми на дисплея на своята нокия.

Освен гласа ѝ чувам и тракане като от бавен влак или от разчистване на подноси в стола.

— Там ли си? — пита тя.

Прокашлям се и отвърщам:

— Здравей, Клара Макдоналд.

— Господи, петък е, едва го дочаках. Искам само да се прибера у дома, да взема гореща вана, да оправя децата — Пийт ще готви — и да вдигна крака пред телевизора да погледам „Момчетата от Медисън Авеню“. Имам да готвя купища уроци, но няма да се чувствам гузна, защото „Скай Плюс“ толкова се е препълнил с филми, че ще започне

да се самоизтрива. Или може би не, ами просто си търся извинение. Във всеки случай ще изгледам една-две серии, и аз съм човек.

Дори само да слушам гласа ѝ ми действа ободряващо. Приятелки сме от училище и за мен Клара Макдоналд е най-перфектният човек, който може да съществува.

— Какво става? — опитва се да тълкува мълчанието ми тя. — Кой те ядоса? Филип ли? Продължава ли да се държи тъпанарски? Или пък онзи женствен красавец в службата?

— И двамата — отвърщам с лек смях. — Но също така...

Дълго съм се чудила как да ѝ го кажа, как да подредя думите, дали да започна с „Няма да повярваш какво ми се случи днес“ със загадъчния тон, с който споделяш клюка, или да бъда мрачно сериозна: „Виж, скоро ще го съобщят по новините и исках да го чуеш първо от мен“. Все още не знам. Нито едното, нито другото ми се струва редно. Първото е много безчувствено. Второто... в него звучат онези нотки, прокрадващи се в тона на хората, когато ви съобщават ужасни неща. С глас, който любимата ми леля наричаше „гробовен“, превзет и самомнителен. Отвратително. Освен това знам, че Клара ще се разстрои до сълзи заради травмата, която съм получила. Не е честно да ѝ го сервирам точно в този момент. Представям си я, застанала в учителската стая със суетящи се наоколо колеги, преметнала през рамо торбичка от „Донт Букс“, за да чете, докато пътува с метрото. Може би вече е облякла палтото си — онова от туид, купено на разпродажба, и е омотала около шията си раирания шал. Представям се как се кани да отвори вратата към шумния коридор и любезен колега ѝ предлага да я откара до станцията на метрото.

Стив е затворил прозореца. Отказвам се да ѝ съобщавам каквото и да било. По-късно ще говоря с нея, когато не бърза. Струва ми се, че излишно драматизирам нещата. Бодро, доколкото успявам, казвам:

— Звъня просто да те чуя как си преди уикенда.

— Искаш да кажеш, преди пълната лудница — засмива се безгрижно тя.

Марта е в кухнята, но не яде, а е седнала сковано до масата и прелиства „Грация“. Тя като че никога не яде. Това ме тревожи. Миналото лято всичко ми се струпало наведнъж — Робин, предишната

ни детегледачка, забременя, а майка ми умираше. Проявих повече небрежност, отколкото би следвало. Може би не зададох точните въпроси на интервюто. В паниката си се сдобих с детегледачка на бегот. Сега се притеснявам за нея. Не я обвинявам, че не яде моите манджи — не съм най-страхотната готвачка на света. Но се чудя къде и с какво се храни и дали това не трябва да е моя отговорност. Тя е само на дваисет и четири години. Може би ѝ е мъчно за Полша или има някакви проблеми с храненето, за които е редно да знам. Представям си как тайно се тъпче с „Туикс“ и чипс, и сирена.

Мили е на тренировка и ще я докарат с кола. Марта е приключила с прането. Идеално подравнени купчинки от сгънати пуловери и тениски — включително екипът ми, с който бях сутринта, изпран и изгладен — чакат да бъдат разпределени по местата си. Кухненските плотове от светъл гранит са разтребени и чисти, подът свети. Ако отворя шкафа, по който няма и прашинка, вътре ще видя спретнато подредени кутии с мюсли и буркани със сладко. Това пък е другото при нея — голяма чистофайница е. Когато дойде в началото, единствената ѝ молба беше да я запаса с домакински ръкавици — латексови, като втора кожа. Знам, че трябва да съм ѝ благодарна. Филип най-сетне е доволен, че въкщи цари ред, както в главата му. Само че аз се чувствам неловко. Робин, която пристигна от Нова Зеландия и живя с нас седем години, докато не забременя и не се омъжи миналото лято за нейния фермер от Източна Англия — да ѝ се чудиш! — беше невероятно разхвърляна, но мен това ме устройваше. Тя беше част от семейството. Двете си поделихме домакинските задължения. Марта е друга — чувства се като наемна работничка. Разбирам, че това, моето, е комплекс на висшата класа, и съм наясно, че трябва да го преодолеея, но би ми се искало да ме чувства като приятелка.

Безмълвно си правя чай с лимон и джинджифил, полезен за нервите, и сядам на пейката. Марта примирено вдига поглед. Очаква, че ще подхвана разговор. Ужасява се от това. Но аз трябва да ѝ кажа за случилото се. Не искам да я плаша, обяснявам, но е важно тя да бъде предпазлива. Трябва да внимава прозорците и вратите да бъдат заключени. Да не минава през парка нито с Мили, нито сама. Да бъде нащрек. Не знаем кой вилнее там, добавям, като търся да уловя

някакъв проблясък, тревога дори, каквото и да е, но не тази безучастност.

Тя ме гледа помежду две завеси от черна коса. Когато млъквам, отклонява очи, загризва кожичка в края на нокътя си и започва да я чопли с палец. Казва ми, че винаги е внимателна, когато се грижи за Мили, и не пропуска да включи алармата. Може би просто си въобразявам, но имам чувството, че се оправдава, сякаш аз съм си измислила цялата история само за да се заяждам с нея. Сигурно не съм се изразила както трябва.

Вглеждам се в списанието, разтворено пред нея. Там има снимки на Пипа Мидълтън и Марта си е драскала по страницата с химикалка, макар че не са точно драскулки, а по-скоро черти, сякаш е зачертавала лицето на Пипа.

Питам я как върви курсът ѝ — учи английски в езикова школа в „Тутинг“. Споменавам един бар, за който съм чувала, че е пълен с млади хора, „най-вече готини пичове“. Не мога да повярвам, че съм изрекла това. *Готини пичове?* По дяволите. На вратата се звъни и аз хуквам към входа просто за да престана да дрънкам.

Висок тъмнокос мъж с торбести джинси и мръснозелено промазано яке стои на прага с гръб към мен. Леко приведен е и разглежда отблизо едно листо от провисналото клонче на маслиновото дърво до вратата. Секунда по-късно, отколкото би трябвало, той се обръща и казва:

— Произвеждате си домашен зехтин, а?

Това е инспектор Перивейл.

— Маслиновите дръвчета са засадени само преди месец — обяснявам. — Направиха ни пълно обновяване на градината, отпред и отзад. Фирма на име „Кални ботуши“. Така че не знам още. Само три дръвчета са все пак и дори при горещо лято едва ли ще го докараме до зехтин.

Той пристъпва напред и разперва ръце, сякаш мери разстояние.

— Бива си я къщата. Сигурно тримата се гоните из нея.

За да прикрия изненадата си, че въобще знае нещо за мен („тримата“), се накланям назад и оглеждам червената триетажна тухлена фасада с елегантно оформена викторианска куличка, гъсто преплетените ластари на новозасадената глициния, сякаш виждам къщата си за пръв път, сякаш някой друг живее в нея.

— Колегата ми — подхвърля той — ми каза, че съседната къща се продала за пет милиона.

Изчервявам се. Той просто подема неангажиращ разговор, но аз се чувствам неловко. Не знам защо каза това. Стоим там, взираме се в къщата, после се поглеждаме и аз не знам какво да мисля. Тогава той изрича нещо, което ме плаши, защото съм се надявала моята роля да е приключила. Мислила съм си, че всичко е свършило.

— Имате ли време да си поговорим?

Марта е изчезнала. Изнизала се е от кухнята, докато съм била на входната врата. Трябва да е избягала на горния етаж, макар да не съм я чула да се качва по стълбите. Изгладените дрехи ги няма, няма я и чашата ми с чай. Сигурно е изляла остатъка и е пъхнала чашата в съдомиялната. Исква всичко да разтреби, включително и мен.

Поканвам инспектор Перивейл да седне, но той не го прави. Остава прав. Напълвам чайника с вода от чешмата, за да правя нещо, и чувам скърцане на кожа, докато той премества тежестта си от крак на крак. Носи елегантни обувки, от онези с перфорирани дупчици на бомбето, които асоциираш с Джърмин Стрийт, с модните обувчари, изработващи всичко ръчно.

— Наблизо ли живеете? — питам го.

— В „Батърсий“. — С гръб е към мен. — От другата страна на Клапам Джънкшън.

— Е, там не е съвсем евтино — казвам и мигом се намразвам за това.

— Хубава картина. Дъщеря ви ли я е рисувала?

Слисана съм. Разбира се, стигало му е само да кликне в Гугъл — едва миналата седмица имаше репортаж за мен в „Сънди Таймс“ в рубриката „Един ден от живота им“ — но все пак е притеснително, когато съвсем непознати хора знаят разни неща за теб. Това се опитам да обясня на полицаия, с когото говорих миналото лято по повод странните случаи на дебнене на известни хора. (В шоубизнеса не си никой, докато не се сдобиеш с дебнещ.)

— На Крейги Ейчисън е — отвърщам, като пристъпвам и заставам до него.

Картината представлява куче на изчистен фон — лазурносиньо небе и яркозелена трева. Има едно дърво, просто тъмна мазка, напомняща космите на четка за рисуване. Измамно елементарна, естествено: у кучето се долавя някаква изолираност и вгълбеност. Предполагам, че идеята е да те подтикне да мислиш за Христос.

— Това е бедлингтон териер.

— О, *бедлингтон* териер, не просто какъв да е териер. И още едно маслиново дърво. Очевидно това е широко застъпена тема тук.

— Според мен е кипарис. Нали знаете, той символизира смъртта. Съпругът ми я купи преди години, но когато Ейчисън почина, цените на картините му скочиха невероятно. Извънредно предвидлива покупка.

— Извънредно предвидлива покупка — повтаря той, сякаш никога не е чувал по-голяма глупост в живота си.

Надявам се да вкарам игрива нотка в тона си със следващата реплика. Но вероятно прозвучава снобско.

— Четири негови картини са изложени в „Тейт“. И Елтън Джон притежава една.

Той леко свива рамене. По-млад е, отколкото го помислих отначало. Бях го взела за над петдесетгодишен, но сега ми се струва, че е на моя възраст — малко над четирийсет. Привичните му пози и жестове — привеждането, с което може би се опитва да прикрие ръста си, отпуснатите ъгълчета на устата му, акцентирани от честото им подръпване с пръсти, сякаш се опитва да избърше трохи — го правят да изглежда по-възрастен. Няма бели косми в кестенявата си коса — слепоочията на Филип са вече посребрени. Лицето му е с високи скули и хлътнали под тях страни, издължено, с изсечени черти. Трябва да понапълнее малко и ще бъде почти привлекателен. С дългата си коса и костна структура е като незавършен денди.

Стига лигавщини, нареждам си и казвам:

— И така, чай. Бял даржелинг или предпочитате нещо полевичарско? — Иде ми да се застрелям.

— Какъвто и да е — отвърща той.

Най-сетне е седнал до масата. Свалил е якето си и го е преметнал старателно сгънато върху облегалката на стола. Сега гледа към задния ни двор — прекрасната ни зелена морава, алпинеума, батута, майсторски изработената декоративна къщичка върху дървени греди

край зида зад редицата бонзаи. След като ремонтирахме сутерена, Филип реши, че трябва да обновим градината — строителите съвсем я бяха съсипали.

Нещо сред храстите, полюшващи се от мартенския вятър, изглежда, привлича интереса му. Може би ти става навик, като си полицай: очите ти се приковават в дребните детайли; никога не се знае кое може да е важно и кое не.

— Докосвахте ли тялото?

Едва не изпускам чашата му с чай. Поднасям я към масата и тя се разплисква върху онзи нежен триъгълник кожа между палеца и показалеца ми.

— Ох!

Слагам ръка под струя студена вода от чешмата и я наблюдавам как облива кожата ми. За момент мозъкът ми е фокусиран върху това — ръката и кожата ми. После в мисълта ми е единствено косата на жената — вяла и безжизнена на пипане.

— Тялото — промълвявам. — Не. Тялото ѝ не съм докосвала.

Когато се извързвам към него, той ме гледа.

— Познавахте ли жената?

— Не. — Поемам дълбоко дъх и изтръсквам ръката си да я изсуша. Моментът е отминал. — Както казах на полицайката, никога преди не я бях виждала. Разбрахте ли вече коя е?

— Още не.

Сядам срещу него на пейката, разположена по цялата дължина на масата, с гръб към градината. Той вече е започнал разпита, край на любезния разговор. Исква да разкаже отново какво се е случило. Не си води бележки. Очевидно е просто неофициално бърбрене, но докато говоря, жестовете ми са сковани и се чувствам неловко. Има си етикет при разговор: слушащият трябва да гледа говорещия; на говорещия му е позволено да отклони очи. Ала инспектор Перивейл изобщо не ме поглежда — аз съм тази, която го наблюдава — до момента, когато замълчавам, и тогава погледът му се вперва в мен и ме пронизва. Смущаващо е. Когато накланям глава, събирам косата си на опашка и я усуквам, за да застане на място, усещам, че движенията ми са неестествени, като опит да имитирам спокойствие. Същото е и като завирам длани в ръкавите на пуловера си. Най-добре да се старая да остана неподвижна; нали така съветваме гостуващите в предаването

ни. Седни си на ръцете, ако трябва. По шията ми плъзва топлина. Когато завършвам разказа си — идентична версия на онзи, който полицаи Мороу е записала по-рано — казвам на инспектор Перивейл, че ме кара да се чувствам виновна и поражда у мен импулс да се оправдавам. Изпитвам същото усещане на иглички по тялото, както като минавам покрай охранителен пост или покрай яките момчета на входовете на скъпите магазини.

— Често го правите, а?

— Кое?

— Посещавате скъпите магазини.

Шляпвам го леко по ръката. Неловък момент е. Кожата му под късите ръкави на ризата е бледа, с тъмни тънки косъмчета. Поглежда към ръката ми с яркочервени нокти.

— Още треперя от ужас — промърморвам и си дръпвам ръката.
— Лакирана съм така заради работата си.

Той се подсмивва леко.

— Пийте си чая — подканям го. — Съжалявам, че не мога да ви помогна повече. Ще ми се да бях забелязала нещо, каквото и да е. А така май се разкарвахте напразно. Горката жена все пак.

— Никога не го приемам като напразно разкарване.

Може би е от онези, които избиват комплекси, като карат другите да се чувстват притеснени. Напомня ми на шефа ми в „Панорама“, когато бях стажантка — Колин Синкльър с черните му кожени дрехи и мъничкото му червено сузуки. „Нямам коментар по въпроса“, заявяваше неизменно при най-беглия опит да му се възрази. Или пък, когато влакът ми имаше закъснение: „Аз ти вярвам, но милиони няма да ти повярват“. Мозъкът му блокираше, ако не можеше да открие отпъкана пътека, на която да стъпи, дежурна идея, за която да се залови. Този полицаи май прави същото. При положение че в парка има мъртва жена... ако още е там.

— Тя още ли е там? — питам. — В парка. Или я вдигнахте вече? Нямам представа какво се прави в такива ситуации. — Чукам на дърво по масата. — И слава богу.

Той потърква лицето си.

— Вдигнахме тялото. Пратихме го за аутопсия.

— Хората ви от СОК откриха ли нещо? Нещо, което да ви подсказва какво се е случило? Дали целта е била обир? Или

изнасилване? Или е било случайно убийство? Може би някой маниак се разхожда на свобода, за което всички трябва да сме известени. Простете за тези въпроси, но не е зле... да се знае. — За своя изненада съм на път да се разплача.

— Трябва да изчакаме — отвърща той, но не рязко. — По-късно ще знаем повече. Девизът ми е: Не предполагай нищо, не вярвай на никого, проверявай всичко. Ще ви известим. Обещавам ви.

— Предполагам, че за автоасфиксия и дума не може да става?

— Дори без нищо да допускам — заявява той, — можем да изключим автоасфиксията.

— Странно, че преди смъртта на Майкъл Хъчънс никой не беше и чувал за това, а сега е първото, за което всички се сещаме. „О, автоасфиксия“, кимаме мъдро, нали сме светски хора, нищо не може да ни шокира. Но все пак е странно, че някой може да се възбужда сексуално от задушаване.

Плещя каквото ми дойде на езика, навик ми е да го правя, когато съм притеснена. Той само ме гледа със смесица от отегчение и интерес, както се наблюдава риба с ярка окраска в аквариум.

— Значи не знаете коя е? Нямаше ли мобилен телефон... или портмоне?

— Не. — Той изпуска почти театрална въздишка. Може би пък да не е чак толкова непоносим. — За момента не знаем нищо.

Внезапно ме наляга силна тъга.

— Сигурно сте привикнали с такива неща.

— Не може да се каже.

— Вярвам, че ще се справите — изричам аз нова безсмислица.

— Съвсем нищо друго ли не можете да си спомните?

Врълхлита ме спомен, шокиращ като внезапна студена вълна.

— Странна миризма. Почти... звучи глупаво, но почти като на белина.

— И аз я усетих — кимва той. — Патологът ще потвърди.

— Ами очите й? Искях дави питам... Сякаш бяха покрити с прозрачно фолио. — По някаква причина съм възприела възходяща интонация в края на изреченията си като Мили, когато е прекалила с гледане на сериала „Ай Карли“.

— Роговицата помътнява. Няма връзка с начина на смъртта, по-скоро с времето на настъпването й. Когато налягането спадне и очните

ябълки омекнат, очите се замъгляват.

— Светлината си е отишла от тях.

— Именно.

Поглеждам часовника си. Всеки момент ще доведат Мили и бих предпочела той да си е тръгнал, преди да се е прибрала. Трябва да обмисля какво да ѝ кажа и как. Трябва да позвъня и на Филип. Ужасно е, че още не съм го направила. По време на последните дни на майка ми всеки ден се чувахме с него по телефона. Необичайно и смущаващо е, че още не сме разговаряли — поредният знак, сякаш ми е нужен такъв, за дистанцирането ни. Изправям се, вземам чашата на инспектора и запретвам ръкави, за да подсказва, че се каня да я мия. Той се вглежда в ръцете ми. Проследявам погледа му. Ръцете ми са издрани от вътрешната страна, а гривната ми я няма.

Тя ми е подарък от Филип за миналия рожден ден. Трябва да се е изхлузила. Но това не интересува полица. Разтърквам китките си.

— От храстите — пояснявам. — Докато съм си пробивала път. Дори не бях забелязала. Добре че в предаването носех рокля с дълги ръкави, иначе зрителите щяха да започнат да ми изпращат литература на тема самонараняване. Трябва да ми съчувствате — добавям с американски акцент (защо?), — преживяването е оставило белези върху мен в буквалния смисъл.

За щастие, той май не чува. Облича си якето. Омазнено е по маншетите и долу, при ципа.

— Трябва да взема ДНК проба с цел елиминиране — казва той. — И ето какво много би ми помогнало: маратонките, които сте носили сутринта. Заради подметките им.

— Разбира се.

Той бърка във вътрешния си джоб и вади полиетиленово пликче и памучен тампон. Следва неочаквана, почти комично унизителна сценка, при която отварям уста и изпускам дъх на лимон и джинджифил, а той пъха вътре тампона, вади го, после го поставя в пликчето и го връща в джоба си. Излизам бързо от кухнята и хуквам нагоре. Тропам по стълбите по-шумно, отколкото се налага. От мен се изтръгва смях. Пликчето беше в джоба му и чакаше. Сещам се за съучениците ми от гимназията в Йоувил — в задните им джобове винаги имаше кондом в изпомачкана опаковка. В спалнята надавам безмълвен крясък срещу лицето си в огледалото на тоалетката, за да

освободя напрежението. Грабвам маратонките от шкафа и тичам обратно долу. Когато минавам покрай стаята на Марта на полуетажа, чувам зад вратата тътен от електронна музика — басите са твърде силни за моя вкус.

Инспектор Перивейл е в стаята вдясно от входната врата — решил е да се разходи сам, сякаш си е у дома. Това са две помещения с портал по средата — просторен хол с кремави стени, стъклени масички, меки канапета, отрупани с издути възглавнички; хол, който, естествено, никога не използваме. Инспектор Перивейл е застанал до една от камините и разглежда снимките, поставени в рамки.

Взема една. Отдалече се сецям коя е. Аз и Филип в деня на сватбата ни. Смея се срещу обектива, а той ме е прегърнал с една ръка през кръста и ме е притеглил към себе си. Филип, с буйна и разрошена тъмна коса, с широко отворени очи и с нелепо момчешки вид, е облечен в размъкнат костюм втора употреба. Аз нося измачкана бяла рокля — от онзи тънък полиестер, който беше последният писък на модата по онова време; свиваше се при пране и трябваше дълго да се глади. В неловката изкривена поза, която заемаш в стремежа си да се вместиш в кадър, изглеждам така, сякаш всеки миг ще се изтъркалям по стълбите пред кметството в „Челен“. Помня, че си мислех: не мога да повярвам, че избра мен! Ожени се за мен! Отпразнувахме сватбата в кръчмата, а останалата част от уикенда прекарахме в апартамента без дрехи, защото бяхме младоженци, а и отскоро бяхме гаджета — познавахме се едва от шест месеца. В онези дни не можехме да се наситим един на друг.

Инспектор Перивейл обръща снимката към мен и за своя изненада едва устоявам на изкушението да се хвърля и да я грабна от ръцете му. Избъбрям някакъв коментар колко сме млади на нея, но той ме гледа с особено изражение, сякаш има нещо, което не схващам.

— Само на мен ли ми се струва така? — промърморва той.

— Кое и как ви се струва?

Той разтърсва глава да прогони някаква мисъл.

— Извинете. Нищо. Просто...

Вземам снимката и се преструвам, че я изучавам, после я връщам на полицата над камината. Тази снимка ме натъжава. Постаравам се да я наглася симетрично спрямо снимка на Мили по време на тренировка.

— И тъй — заключава той. — Скоро пак ще се чуем с вас.

— Така ли? — учудвам се. — О, да, подкрепа за жертвите.

— Подкрепа за жертвите ли?

— Веднъж, след като ми откраднаха мобилния телефон от чантата в мултиплекса, ни посети една полицайка, загрижена за психическото ми здраве. Беше твърде настойчива. Вероятно предлагате беседа с психолог след натъкване на мъртвец. Или греша?

— Не бих казал, че истинската жертва на това престъпление е в състояние да се възползва от каквито и да било беседи.

Това е упрек и той вероятно е прав, но се чудя осъзнава ли всъщност колко ужасно е да си обикновен гражданин и да откриеш мъртвец.

— И без това не ми е нужен психолог, по-силна съм, отколкото изглеждам — отсичам аз.

Той все още стои до камината и в този момент, изглежда, взема решение. Чувам на улицата да се затръшват врати на кола, а после — въодушевени момичешки гласчета. Оставих това посещение да се проточи твърде дълго. Не го отпратих навреме.

— Поразен съм — отбелязва той — от физическата прилика между вас, или поне каквато сте на тази снимка, и онова момиче там.

— Просто и двете сме червенокоси — промърморвам и премятам косата си през рамо, за да скрия колко съм неспокойна. — Тя изглеждаше много по-млада от мен. И... по-ниска.

Инспектор Перивейл вдига ципа на якето си, като подръпва омазнения участък в края, после пъхва ръце в джобовете си. Докато прекосява стаята, забелязвам, че подметките на обувките му отпечатват формата си върху кремавия килим.

На входната врата той казва нещо странно.

— „Такива неестествени разстройства са плод на неестествени дела“. Уилям Шекспир.

— О, сега пък поезия. И хубав, и умен...

— Имам предвид да сте внимателна. Това е всичко. Бъдете внимателна.

СЪБОТА

Когато се събудвам, Филип е до мен. Грохнал е и спи дълбоко, дишането му е спокойно и равномерно, едва доловимо. Едно пухче на възглавницата до устата му потреперва, когато вдишва — единствен признак, че още е жив. Не познавам друг, който да спи така дълбоко или да се събужда така внезапно като Филип. Предполагам, че е изработено умение или пък дарба. Беше някъде към два през нощта, когато му позвъниха. Той седна в леглото, изпънат като струна, и говори десет минути за конвертируеми облигации, а изчисленията се сипеха от устата му като монети от игрален автомат, после затвори, отново легна и потъна в дълбок сън за по-кратко, отколкото човек би изговорил „диверсифициран портфейл“. Надали ме и забеляза; държах очите си затворени.

Обещал беше да не закъснява, да се откаже от вечерята в „Зума“, но в крайна сметка аз го разочаровах. Изтощението направо ме повали. Бях смазана от онази предизвикваща главоболие и дезориентация умора, която помня от деня, в който погребях майка ми. Заспах, преди той да се прибере; всъщност на няколко пъти заспивах. Първо, докато четях на Мили „Лястовици и амазонки“, която и двете обичаме, но се оказа, че има по-дълги описания на плаване, отколкото си спомнях, а на несвързан с морето човек това му идва малко отегчително. После, след като изпълях изпод розовия заек, топлото телце и усуканото около мен юрганче, отидох да се топна във ваната и отново заспах от онова релаксиращо масло, което Клара ми даде след смъртта на майка ми. Казала ми беше, че действа като приспивателно хапче или голяма чаша вино (а и една-две такива бях обърнала). Накрая се пъхнах в леглото с крака, увити в още влажна хавлиена кърпа.

Събудвам се със същото главоболие, със същата пулсираща мигрена, с която бях заспала, сякаш в черепа ми се люшка топка за боулинг. След малко заравям буза във възглавницата, съсредоточавам се върху усилието да крепя топката неподвижна и наблюдавам Филип. Той е с две години по-голям от мен, но сега изглежда по-млад — в това

отношение животът е несправедлив. Едно от предимствата му е, че има хубава коса, макар посребрените нишки на слепоочията му да са станали вече твърде много, за да бъдат преброени. От тази близост се виждат разширените пори на носа му, късите косъмчета в ноздрите му, които пинсетите не са могли да хванат. След като ги скубе, киха силно и ако съм в банята, съпровожда гръмкия звук с размахване на невидима диригентска палка. Винаги го е бивало да се присмее над себе си и този пресилен жест на самоподигравка е едновременно и умиляващ — макар че, като се замисля сега, отдавна не съм забелязвала да го прави. Има повече загар, отколкото се полага през март — очевидно е хванал тен от вятъра по време на онази двайсет и четири часова голф екскурзия в Търнбери. Странно как тенът може да те направи дистанциран.

Почти не съм го виждала след „романтичната ни вечеря“ в сряда. Идеята я взех от едно списание в чакалнята на студиото — „Почувствайте се така, сякаш сте гаджета“, „поприказвайте си откровено“. Знам, че всеки си има натоварени периоди — дни, седмици, а понякога и месеци се изнизват и внезапно осъзнаваш, че от дълго време не сте водили истински разговор. Рожденият ми ден миналия юни е един щастлив момент, за който да се заловя. Той ми подари гривна — усукано шнурче от фини сиви нишки с нанизани сребърни топчета — същата, която сега е изгубена. Сведената му глава, топлият му дъх върху вътрешната страна на китката ми, докато ми я поставяше. Пица с Мили, смях, бутилка вино, божичко, дори секс. Ала като ровя в ума си, не мога да открия следващ случай, върху който да се съсредоточа. Август... септември... той се отдръпна, затвори се в черупката си. Работата му, финансовите пазари, болестта на майка ми, моето собствено отчуждаване... Мога да намеря извинения, ако се постарая достатъчно.

Бях отбелязала срядата в домашния календар — с червени главни букви, подчертано! Отидохме в „Ше Брюс“. Филип веднъж подхвърли, че е удобно да си имаме квартално бистро, удостоено със звезда на „Мишлен“ — о, как се смях. (Разказах му, че като дете мислех китайското фиде за най-страхотната храна.) Но какво разхищение на филе от треска и грахови тортелини. Да си бяха задържали гарнитурата от диви гъби и пушена сланина, за да сервират по-големи порции на някой друг. Филип беше прекалено ангажиран с блекбърито си, за да

яде, а аз сконфузено се правех на разсеяна, съжалявах сервитьорите и се разкайвах, че не съм си донесла книга.

Не биваше да споменавам Брайтън. Не беше настроен на подходящата вълна.

— Какво толкова, просто годишнина от сватбата — каза той. — Да го отложим за по-нататък, Габс. Ще отидем друг път, когато нещата се поутоложат.

Нещата никога не се утоложват. Там е проблемът. Всичко е работа; дори голфът на брега на залива Клайд е работа. В леглото до него се впускам във вътрешен монолог: ще полудея, докато чакам нещата „да се утоложат“. Вече ще съм в старчески дом и още ще фъфля как нещата „ще се утоложат“.

Вероятно изпускам тежка въздишка, защото Филип отваря очи. За част от секундата погледът му среща моя, но когато мозъкът му регистрира факта, че е буден, се отклонява. Надига се, подпрян на лакът.

— Габи — обръща се той към темето ми. — Габс, ама че случка. Не мога да повярвам.

Прехвърля свободната си ръка около раменете ми. Опира брадичка върху скалпа ми и аз заравам лице в шията му. Изпитвам онова спотаено чувство на морално превъзходство, проникващо в душата, когато близкият ти човек не е бил до теб в мига на най-голяма нужда. Пижамата му мирише на босилек и лимон. Опитвам се да си припомня кога започна да се облича за лягане. Подарък е от родителите му, на които — о, боже! — още не съм позвънила. Фино трико на дискретни тъмни карета от Савил Роу, но ми е странно, че дивият, волен Филип, за когото се омъжих, носи удобна стандартна *пижама*.

Леко засмуквам меката гънка между ключицата и врата му — не съвсем целувка, просто подръпване на кожата с устни, необвързващ жест, който няма да доведе до прекалено унижение, ако не реагира. Тялото му под горнището е стегнато. Второто копче се е разкопчало и едва устоявам на изкушението да провра ръка под него върху голите му гърди. Той се отмества встрани и се навежда да ми се усмихне.

— Чай, ето какво ти трябва. И да си полежиш. Аз ще кача вестниците.

— Мили сигурно е станала вече — казвам след малко — и гледа телевизия.

— Ще ѝ дам мюсли и се връщам. Искам да ми разкажеш всичко.

Целува ме по темето и се надига от леглото. Няма да е толкова бърз, колкото обещава, защото никога не може да се въздържи да не отпрати няколко удара към боксовата круша и да потича на движещата се пътека. Мозъкът на Филип е феноменален — може да събере цял ред цифри за милисекунди, да състави сложна инвестиционна мултистратегия на базата на количествени променливи, без окото му да мигне. (Дали звучи, сякаш ми е ясен смисълът на тези термини? Не ми е ясен.) За своите индивидуални инвеститори, за американските собственици той олицетворява хедж фонда. Това вече ми е ясно. Винаги съм знаела, че умът му работи различно от моя. Той е патологично спокоен, педантично методичен. Никога не съм го виждала да взема прибързано решение, да изглежда объркан или разгневен, но пък може да бъде напълно обсебен от нещо. Питър Андерсън, един негов колега в „Номура“, веднъж ми каза: „Филип живее и диша с чуждите пари“. В онзи момент бях потресена — живот, сведен до лири и пенита, при това дори не негови! — но оттогава доста мислих по въпроса и виждам, че не съм съвсем права. Мозъкът му може да се вдъхновява от капризите на пазара, но тялото му си има свои фикс идеи, свои страсти. Някога той се катереше по планинските върхове, плуваше в морето и вдъхновението за това бях аз, но напоследък физическите му занимания са по-фокусирани и изтънчени. В момента е заплепен от изработеното си по поръчка колело „Парли Зет 2“ и от марковите уреди във фитнеса, заемащ половината ни сутерен.

— Ето, мила моя, чаша чай и „Таймс“.

Трябва да съм задрямала. Филип стои на прага, увит в хавлиена кърпа от кръста надолу. Окосмяването на гърдите му е във форма на перо. Подава ми бяла керамична чаша, която на пипане не е толкова топла, колкото би следвало. Сигурно е сипал гореща вода върху торбичката чай на път към фитнеса и на връщане е извадил торбичката. „Мила моя“. Като за хора на средна възраст. Откъде се

взе? Как може гальовно обръщение да жегва? Как става тъй, че нежни думи звучат дистанцирано?

— Благодаря ти — казвам и шумно сръбвам голяма глътка. — Видя ли Марта?

Той сбърчва нос.

— Притичах покрай стаята ѝ за всеки случай. Не бих поел риска да я видя гола. Гледката би ме съсипала до края на деня.

— Не бъди злобен!

— Осветлението във фитнеса пак мига — съобщава той. — Би ли повикала електротехник?

— Да, разбира се. — Аз върша всички такива неща вкъщи. Завеждащата дребни аварии.

Той присяда на леглото.

— Изглеждаш уморена. Изцедена. Не мога да повярвам, че си отишла на работа след това. А и ръцете ти, горката...

Обръща ги и прокарва пръсти по драскотините.

— От храстите. Нискорасла калина и други такива.

— Много ли беше ужасно?

— Беше си голям шок.

Разказвам му какво се случи. Отново се връщам към станалото. Говоренето помага. Думите си имат своя природа, собствена инерция. Осъзнавам, че всъщност не помня реакцията си при откриването ѝ. Съсредоточавам се върху усилието да подредя събитията, върху казаното от мен преди и отклоненията от първоначалния разказ. Не говоря много за тялото, но му разправям как едва не изпуснах мобилния си телефон, докато избирах номера — защото предполагам, че ще му се стори забавно. Раздувам комичния елемент: полицай Мороу и сандвича ѝ с бекон. Това е типично за нас — да виждаме хумор в ужасни ситуации, да долавяме нелепото. Разказвам му как позвъних на 999 и как се сконфузах, че им дадох за ориентир „скъпарския комплекс“. Той се засмива, поне издава подобен звук — някакво насечено гъргорене в гърлото му. Прави го пак, когато си признавам заблудата, че Мороу ми е поискала автограф. Очаквах да се смее повече все пак.

— Господи! — възкликва и поклаща глава. — Да му се не види. Истински кошмар.

Задава няколко въпроса. Къде е била тя? Какво предполага полицията? Добавя:

— Горките ѝ родители. Вероятно не е от квартала, а?

В описанието си казвам „момиче“, не „жена“ и той сигурно си представя тийнейджърка. Сигурно я мисли за избягала от дома си хлапачка. Бих могла да изясня този момент, но вече съм го отегчила. Мисълта му се е отклонила към „квартала ни“, проблемите с безопасността, нарасналата напоследък престъпност. Извършени са четири нападения с цел грабеж от Коледа насам. Родителско учителската асоциация в училището на Мили ни уведомява с имейли за всеки неприятен инцидент и всякакви поводи за страх: как смъкват бижута от китките и пръстите на жени посред бял ден; разбиват с лостове задните врати; заплашват детегледачки; мъже с качулки се мотаят по алеите към гаражите. Всеки път щом прочета подобна случка, тайничко се надявам Филип да ѝ е обърнал внимание и да я е класифицирал в ума си. Искам да се преместим в Съфък, във вилата в Пезънхол — да запишем Мили в селското училище, да отглеждаме кокошки и пчели, да яздим коне, да варим сладко. Обещал ми е „петгодишен план“. Така че на практика не може да говори за квартала или да изрази страховете относно престъпността в Лондон, без да съзнава какво си мисля аз. И наистина, не е ли това катализаторът, който ни е нужен?

Безгрижно и леко, толкова леко, сякаш изпускам от устните си вълшебни лунни лъчи, аз подхвърлям:

— В Пезънхол имат извънредно малко убийства на глава от населението.

Филип се усмихва добродушно, но не казва нищо. Започнал е да се облича — лenen панталони и риза с копченца на яката — и след миг аз изригвам завивката и отварям вратите на дрешника. Монтира го фирма, която е специализирана в дизайн на подобни пространства. Цялата ни къща е обзаведена от специализирани фирми. Вероятно съществува и такава фирма, която би се заела с дизайна на сексуалния ни живот, стига да можем да я открием. Боя се да помисля как биха го подредили.

— Толкова дрехи — подвиквам през рамо. — Въобще не са ми нужни.

Това е завоалирано продължение на разговора за Пезънхол, който не водим.

— А обувките ти колко чифта са? — казва Филип, докато облича тъмносив кашмирен пуловер с остро деколте. — И колко от тях още си стоят с етикетите?

— Не съм виновна. Те са все за студиото.

Нахлузвам същите джинси, с които ходя постоянно. Когато Филип не отговаря, добавям:

— Ако не ми се налагаше да ги нося, бих ги изхвърлила всичките.

Когато се запознахме на сватба на приятели от колежа, сега разведени, бях с рокля, взета назаем от Клара. В първия ни апартамент нямахме гардероб. Ползвахме обща релса за дрехи, купена от ИКЕА. Тогава бях само организатор на продукцията, а Филип — стажант-счетоводител, но бях щастлива. През повечето уикенди лежахме в леглото и ядяхме препечени филийки. Никога не пазарувахме. Четяхме книги. Разговаряхме. Тогава Филип получи нова работа и започна да печели пари. Парите се превърнаха в Добри пари, а после в Големи пари. А после се случи нещо, което все още не проумявам — не парите, а *печеленето* им се превърна за Филип в примамка, порок, наркотик.

Сега той отваря поред капациите от кедрово дърво с дистанционното, което някога наричаше „новата ми играчка“. В стаята не нахлува кой знае колко светлина. Поредното мръсносиво утро. Гледам го как присяда на края на леглото и връзва семплите тъмносини мокасини от велур и кожа, които си купи от „Прада“.

Опитвам се да извикам в представата си образ на двама ни като стари, но не ми се удава.

Прекарваме останалата част от съботата в опити за нормален семеен живот. Или аз поне. Изчитам всички вестници, но пращам информацията или идеите си в кътче от съзнанието си с етикет „За после“. Старая се да не мисля за работата — дори когато забелязвам в съботната обзорна рубрика на „Таймс“, че Стан е гост на предаването „Върхова скорост“. Категоризирам. Мозъкът ми е като стомаха на крава. Ако положи достатъчно усилие, мога да изключа някои от

отделенията му. Това ми е номер от детството. В крайна сметка успях да свърша всичко, какъвто и хаос да се вихреше около мен. Дори и сега в напрегнати моменти се хващам, че визуализирам страници от училищен учебник — бил той по биология или по история — сякаш са запечатани върху ретината ми от силната ми съсредоточеност в детството.

Облачно е, но не вали и когато Мили се връща от урока си по балет, убеждаваме Филип да се откъсне от екраните си в сутерена — разни интерактивни програми за анализ, сайта на „Блумбърг“ с новини за пазарите — и да се екипира за дъждовно време. Отначало той протестира:

— Милс, кукличката ми, акциите на „Самсунг“ падат стремително, нима ти е все едно?

Но тя провира ръчичка в неговата и го дърпа, а днес по някаква причина съпротивата му е вяла.

Къщата ни е на ъгъл и тясната диагонална улица насреща води към парка. Мили, свързващото звено между двама ни, обута в раирани гумени ботушки, подскача като хумористично олицетворение на осемгодишно момиченце. Дъщеря ми е всичко, за което бих могла да мечтая. Истинско кълбо от енергия и жизнерадост, тя обожаваше училището и заниманията си по гимнастика, балет, хокей и плуване. Участва в камерния хор и драмсъстава. Обича приятелите си, семейството си. Тя е дете — мечта, най-доброто от двама ни. Според майката на Филип Мили е доказателството, че „сме свършили нещо както трябва“, но заслугата е и на Робин, предишната ни детегледачка, която съчетаваше неизчерпаемо търпение, любвеобилност и енергичност. Докато вървим, Мили се спъва и в ситуация, където някои деца биха се намусили и биха изгледали мрачно бордюра, Мили се изкискава. „Опа“, възкликва тя и лешниковите ѝ очи се разширяват в комична почуда, породена от едва разминалото се падане по лице. Сърцето ми се свива. Стисвам по-здраво ръката ѝ. Всички клишета са истина: готова съм да убия човек заради дъщеря си, самата истина.

Странно е усещането при навлизането в парка, някак си е неестествено. Не бях помислила, че чувството ще се върне, но се случва. Отначало няма признаци за нещо необичайно — просто тичащи малчугани, спъващи се в собствените си крачета при игра на минифутбол, клас по пилатес върху постелки до лоста за набиране,

възрастни с палта, разхождащи се на групички, деца с голи ръце на велосипеди.

Поемаме към детската площадка, не направо през тревата, а заобикаляме по алеята. Очите ми са сведени към земята, оглеждам за гривната си, в случай че се е изхлузила от китката ми, докато бягах. Предавам на Филип съобщенията, записани на телефонния секретар. Най-добрите му приятели от университета — и по-конкретно Родж — го канеха на ски уикенд по мъжки. Рецитирам му датите и той измърморва нещо под носа си, което ще трябва да декодирам по-късно, иначе Родж ще си помисли, че не съм предала за обаждането му. Театрално поставям длани върху ушите на Мили и му напомням за повторното празнуване на рождения ѝ ден утре. Направила съм нова торта. Родителите му, които ще дойдат да я изядат, искат да ни заведат на обяд. Следващата седмица заминават на круиз със „Суон Хеленик“ из Древния свят. От няколко дни се каня да го питам дали е съгласен — понякога държи на личното си пространство в неделя — но сега казва „добре“ и свива рамене, сякаш му е все едно.

През цялото време съм се опитвала да се откъсна от мисълта, но вече сме достигнали до онази част на парка, където алеята завива край входа към кафето и тенис кортовете, а по-нататък е пространството с горичката. Онова място. Полицията не поема рискове: оградили са цялата площ с жълта лента; закрепена е на дърво, на стълб, на парапет, пърха и се усуква като някакъв гротесков гирлянд. Изправени пред уикенд на загуба, собствениците на кафето са изкарали каравана за продажба отвъд лентата, върху тревата. Глупаво е, но съм започнала да треперя и да дишам някак особено. Мъчи ме клаустрофобия, но потискам импулса си да прескоча полицейската лента и да изтичам дотам, където лежеше тялото. Мили е видяла приятелка на детската площадка и отваря портичката. С неуверена крачка тръгвам към Филип, но той говори по телефона. Главата му е наведена, гледа земята и подритва туфичка трева с мокасината си „Прада“.

Детската площадка е пълна с хора, които познавам — родители от училището, съсед, срещани наоколо. Повечето от тях ме забелязват и отнемат поглед. Не ме бива много да се сприятелявам. Заета съм, не съм там в подходящите часове, а дори когато съм — в онези мигове на чакане на децата пред училището, се чувствам неловко. По-същественото в случая е, че Филип никак не държи да се среща с нови

хора. Казва, че нямал време да влага нужното усилие — разговорите за опознаване, събиранията на вечеря... Твърди, че вече имаме достатъчно приятели. Може и да е прав, но заинатената му позиция си има своите минуси в моменти като този. Ще ми се Мили още да имаше нужда да бутам люлката ѝ или да я водя по стъпалата на пързалката, за да има къде да дяна ръцете си, да намеря къде да се облегна, само че тя търчи сред храстите с банда деца. Катерушките губят притегателната си сила, когато си вече на осем. Това мога да го разбера. На кого са нужни сглобяеми съоръжения, когато има истинско дърво, на чиито клони да се провесиш? Сядам на пейка и облягам лакти на коленете си, като се опитвам да си придам бодрост.

Улавям погледи и се усмихвам. Връзвам обувките на малко момиченце. Прохождащо детенце пада в локва край мен и аз го изправям на крака.

— Габи!

Най-после! Това е като да си последният избран участник в училищна игра. Вика ме Джуд Морис, майка на дете от класа на Мили. Когато се срещнахме за пръв път преди няколко месеца, тя ми каза, че преди била корпоративен адвокат.

— А сега влагам цялата си енергия и образование в рисунки с пастели, детски партита и мероприятия на родителско учителската асоциация. Този тип жена съм. Дотам съм изпаднала.

Тя е първата срещната от цяла вечност насам, която не бърза да ми каже колко развълнувана е била от някое мое интервю — вероятно защото е достатъчно разумна никога да не ги гледа — или да ми внушава чрез дръпнато поведение, че имам нужда да бъда поставена на място.

Тръшва се до мен.

— Ама че история — подхваща почти шепнешком. — И то тук! Сигурно си чула. Видя ли кадрите? Абсолютен ужас. Направо съм разтърсена.

Не ми е хрумвало, че и някой друг може да е разтърсен.

— Разбирам те — казвам с усмивка. — Невероятно е.

Присъединяват се две други жени. Помня имената им — Марго, която има момче спортистче от класа на Мили, и Сузан, чиято дъщеря е родена актриса — виждала съм я в драмсъстава. Вероятно и те знаят коя съм, но някак все се обръщат към Джуд. Предполагам, защото я

познават по-добре, но установявам, че полагам големи усилия да ги накарам да заговорят и на мен. Харесва ми как изглеждат. Осъзнавам, че искам да са ми приятелки.

Марго, спретната германка с прелестни скули, разказва на Джуд как чула, че мъж, разхождащ кучето си, открил тялото в петък следобед. Прави гримаса.

— Май кучето се е отъркаляло върху него.

— Не! — възкликвам.

— Истина е — казва Сузан на Джуд. Носи около врата си комбинация от колоритни тибетски шалове, които намества, и руква цял водопад от коса. — Моето куче се валя в какво ли не — умрели плъхове и лисичи испражнения. Във всяка гадост, която открие.

— Пфу! — изричам.

Известно време говорят за кучетата и навиците им. После Джуд споменава думата „автоасфиксия“, а Сузан добавя, че убитата сигурно е проститутка. Марго бърчи устни и съобщава как чула, че трупът бил гол.

— О! — изпъшквам.

Думата „труп“ не ми е идвала в ума. Тя носи нещо толкова абсолютно и далечно от живота и човечеството. Мъртва плът. Вкочаненост. Финалност. Гол труп вече няма нищо общо с преживяното от мен, с миговете, прекарани край нея.

— Да, да — казват едновременно и това е първата им реакция към мен.

— Не мога да повярвам, че е била гола — промърморвам аз. — Какво се е случило според вас? Господи, умът ми не го побира. И толкова близо до нас.

Марго ме поглежда.

— Невероятно, нали? Винаги си мисля, че тези неща стават някъде другаде.

Сузан се намесва:

— А може би е полезно да бъдем разтърсвани от време на време, защото всички изпадаме в някакво самотоволство. Не живеем в реалния свят.

— Вярно е — казвам. — Нещо като аларма за събуждане.

— Именно — обажда се Джуд.

— Точно така, за събуждане — отсича Марго.

И всички се засмиваме.

Ужасно ли е, че не споменавам ролята си в откриването на тялото? Колкото повече бърбят и правят дисекция на потреса си, толкова по-забавни и интересни забележки подхвърлят и става все по-трудно. Трябваше да спомена нещо от самото начало, сега е твърде късно. А не го направих, защото... защо? В моята работа като публична личност дори един намек за скандал може да ти струва кариерата. Както стана с Джон Лезли. Стан Титан си има пиар агент, своя собствена медийна машина. Винаги съм се стремяла да избягвам това. Изглежда толкова префърцунено и нескромно. Филип е поел правната страна на договорите ми, а продуцентската компания има съвсем приличен пиар отдел. Ала сега... сега виждам колко полезен би бил един такъв човек. В пристъп на паника ми хрумва, че трябваше да се свържа с Алисън Брет, която завежда пиара в „Добро утро на всички“. Трябваше да помоля инспектор Перивейл намесата ми да не се разгласява и да изтръгна обещание за конфиденциалност. Този въпрос придобива спешност сега, след като седях тук, слушах и не споменах нищо. Осъзнавам, че по-малко ме е грижа за кариерата ми, отколкото за мнението на тези симпатични жени.

Поглеждам към Филип, който е застанал до портичката скован и унил. Пита се: защо трябва да стърча тук? Какъв смисъл има присъствието ми? Защо не можех да си остана пред екраните и да наблюдавам сиването на „Самсунг“? Отделям миг да го наблюдавам. Виждам го, че забелязва Мили високо сред клоните и лицето му грейва. У мен лумва надежда. Изправям се и ѝ помагам да слезе, като прегръщам краката ѝ в гумените ботушки, докато се смъква. Джуд ми припомня за благотворителния търг, който съм обещала да ръководя на училищната викторина през април. Сбогувам се е всички, сякаш са ми истински приятелки, като силно се старая да не се разстройвам, че не са, и тримата поемаме към продължението на семейния ни ден, сякаш всичко си е както обичайно.

На здрачаване зървам човек през прозореца. Отвъд пътя е, зад кола, така че не мога да го видя целия — само част от главата, ръка, промяната в светлината, когато се раздвижва и хвърля сянка върху металика, подобна на хлътнатина в корпуса. Не си въобразявам.

Ставам и го наблюдавам от хола, чакам го да помръдне. Тези дни съм хиперчувствителна, нервните ми окончания реагират на всяко навлизане в пространството ми.

Не са заловили моя дебнещ — звучи, сякаш се перча, като го наричам така, но не знам каква друга дума да използвам. Всъщност по-скоро е призрак, плод на активно въображение, усещане за човек. Веднъж казах на полицаи Еванс, на когото бе възложен случаят, че според мен някой е влизал в къщата. Бях подушила сладникав афършейв. В други случаи, опитвах се да обясня, се чувствам наблюдавана или следена. Но истината е, че никога не съм виждала самия човек, само веществени доказателства за съществуването му. Запитвания за Мили в Туитър: „Малката оправя ли се от наистинката?“. Подаръци — чифт пантофи от „Тоуст“, диск с песни на различни изпълнители (Бен Фолдс: „Ти не ме познаваш“; Джо Джаксън: „Друг свят“), книга („G-точката: Откровен разговор за секса и любовта“) от Амазон.

— Може някой да проявява любезност — предположи полицаят, — просто да се грижи за вас.

Попитах го изпитвал ли е някога ужас от изтракването на капака на пощенската кутия. Откакто си спрях акаунта в Туитър, подаръците станаха спорадични.

— Понякога просто им омръзва — заяви полицаи Еванс.

Застанала съм вдясно от еркера, скрита от капаците. По височината си личи, че е мъж. Може да е пушач, прогонен навън от някоя близка къща. Брокер на недвижими имоти, чакащ клиент. Или съсед без ключ. От какво се боя?

Мили крещи от кухнята. Умирала от глад. Кога ще е вечерята? Не може ли да хапне веднага?

Отивам да се оправя с нея — приготвям ѝ сандвич и какао. Оглеждам се за Филип, макар да го няма. Не съм се бавила много, но когато се връщам до прозореца, силуетът е изчезнал.

ПОНЕДЕЛНИК

Започна се още вчера сутринта. Бях събудена от телефона. Журналист на име Джак Хейуърд ме помоли за интервю.

— На каква тема? — попитах предпазливо и доколкото успях, учтиво, предвид, че още бях сънена.

— По повод неприятния инцидент с мъртвата жена, един вид сблъсъкът на два свята.

— Много сложна концепция за този ранен час — отвърнах, докато умът ми работеше бързо.

Значи наистина беше твърде късно. Фактът, че съм намесена, вече бе широко известен. Дали от полицията бяха дали пресконференция? Или бяха осведомили „източниците си“? Във всеки случай информацията беше оповестена. Нищо не можех да направя.

— Сигурен ли сте, че не искате просто кирливите ризи в семейството ми, изневерите ми, булимията ми в юношеството?

Този човек, Джак Хейуърд, се разсмя. Имаше приятен смях на закоравял пушач, който се опитва да откаже цигарите.

— Пощадете ме — възкликна с патос.

Извиних се любезно, казах му, че се надявам да ме разбере.

— Може ли да ви оставя телефона си, в случай че размислите? — попита той.

— Няма да размисля — уверих го, но все пак записах номера.

Позвъних на Алисън Брет, завеждащата пиара в „Добро утро на всички“. Надявах се да не съм я събудила. Дори и така да беше, тя моментално превключи на професионална вълна.

— Избягвай да говориш — поръча ми. — Но ако ти цъфнат досадници, кажи им каквото искат. Така ще си идат. Позирай за кратко, не им забранявай да те снимат. Знам, че е неприятно, но една такава снимка в извънработно време може да е добра за рейтинга ни. Ти си знаеш урока. Небрежно-елегантна, достъпна. Изтупана, но не прекалено.

С това, последното, можех да се справя. Отворих вратата да прибера неделните вестници с лек грим в стил „естествен вид“ (малко руж и гланц за устни) и по джинси (както ходех вкъщи). Отвън вече чакаха двама фотографи, все едно подбрани на кастинг — ниски, набити, червендалести. Като ме видяха, угасиха фасовете си.

— Застани за снимка, Габи.

— Хайде, Габи.

— Усмихни се, Габи, няма да боли.

Изчаках малко, пъкнала вестниците под мишница. После благодарих на фотографите — което винаги ги изненадва — и затворих вратата.

Е, това беше, помислих си. Ала тази сутрин ме има по всички вестници. В колата на път за работа чета за „Тайния ужас на Габи“ и „Злокобната сутрешна находка на Габи“. Има ги повечето подробности за видяното от мен заедно с нова информация за жената. Името ѝ не присъства, но пише, че била полякия и живеела „наблизо“. Цитирана е работодателка, чиято скръб блика в таблоиден стил: „Беше прекрасен човек и ще липсва много на всички, до които се докосна“. В никоя от статиите няма нейни снимки. Тя е отсъстваща. Присъстващата съм аз, тъжна, но храбра на прага. Толкова е фалшиво.

На една от снимките се вижда тъмен силует в антрето зад гърба ми. Отнема ми един миг да осъзная, че това е Марта.

Стив ме поглежда в огледалото за обратно виждане.

— Добре ли си?

— Всичко е наред — отвърщам. Решително пускам вестниците на пода под краката си. — Някакви новини от гинекологията?

— Нищо сериозно — казва той. — Полипи.

— Полип?

— Не, полипи.

Кой знае защо, и двамата се засмиваме.

Тери ме заговаря в коридора, преди да влезем на оперативката. Кметът Борис Джонсън, който трябваше да дойде да говори за проекта на летище в устието на Темза, се е извинил е разстроен стомах. Тери иска да запуши дупката с нещо сериозно и актуално.

Избързвам и влизам преди нея.

— Какво друго имаме в предаването? — питам и сядам.

В стаята е тихо, усеща се напрегнатост.

Доун, помощник-продуцентката, се консултира с бележките си и прочита програмата, която си спомням от петък: урок по флиртуване от водещата на ново предаване, посветено на любовните срещи; Саймън Кауъл в кухнята — ще приготвя коронните си агнешки шишчета; Индия с нейните интерфейси и приложения; наскоро възкръсналата Кейт Буш („Това съм аз — Кати. Завърнах се.“) с нов албум; три красиви актриси от „Абатство Даунтън“ ще говорят за... ами за сериала, естествено.

Блъскам си главата. През уикенда си съставих наум списък и сега прехвърлям няколко от идеите си — не са гениални: разрастването на феномена флашмоб (рок хор от Бъркшър е завзел търговски мол в Бейзингстоук); дегустация на кафе с вързани очи на улицата (продажбите на „Старбъкс“ бележат спад за тримесечието и вече предлагат двойна доза еспreso).

Надвисва мълчание. Никой не ме поглежда освен Тери и Стан, който е вдигнал крака върху отсрещния край на масата.

— Ами просто... — продумва Тери. Побутва нагоре модерно старомодните си очила с дебели черни рамки. — Аз си мислех... коя е голямата сензация от уикенда? За кое бихме искали да научим?

— За теб. — Стан е свалил краката си от масата. — Ти си сензацията, сладурче. — Не звучи толкова самонадеяно, колкото би се очаквало от него.

Питам се дали се чуди има ли изгода за него в това, дали претегля плюсовете и минусите, дали пиар агентът му не го е посъветвал и той да се включи в полицейско разследване.

— Мислех си — пак подхваща Тери — за един акцент, в който да споделиш какво си изпитала по време на ужасното си преживяване. Говориш директно към камерата, разказваш историята от своята гледна точка. Можем да докараме психолог, който да седи до теб на канапето и да обясни какъв вторичен шок се очаква евентуално. „Моята травма“, нещо в този дух.

Алис, новата асистентка, вдига очи.

— Адам Филипс каза, че може да е тук до десет часа.

— Това не е моя травма — възразявам. — Аз просто открих тялото. Не е моя трагедия. Тук не става въпрос за мен.

— Не знам много за мъртвата жена — продължава Тери. — Каква е била? Чистачка полякия, която между другото се е пукала тук-там ли?

Трепвам.

— Не съм сигурна... — подхващам.

— Все едно. Просто си представям, че за да се случи такова нещо, животът ѝ е бил съвсем различен от твоя, че се е движила... — Свива рамене, сякаш дори тя е наясно, че е опасно да се правят фриволни предположения. — В различни кръгове.

— Сблъсък между два свята — измърморвам, — нещо такова.

— Именно.

Тя бързо размачква с пръсти върха на главата си, сякаш меси тесто. Има къса коса, изрусена по краищата. Често прави този жест. Не е почесване, просто признак на нетърпение нещата да вървят напред, да се ускорят.

— Негодуванието, което изпитваш — предлага Доун. — Ти като индивид, част от обществото.

— Не изпитвам негодувание — казвам аз.

— Може и да не знаем достатъчно, но случилото се определено разтърси този населен от средната класа район... — Тери, която е родена в бедняшкия „Хакни“ и е отраснала там, се мъчи да си припомни къде живея. — „Ню Молдън“ или който е там.

— Няма да стане — отсичам, настроена закрилнически към Джуд, Марго и Сузан.

— Хайде — настоява тя, сякаш увещава дете да облече палто. — Добра идея е. Нужна си ни. Ще е интригуващо.

— Не ме интересува — държа на своето, като се опитвам да остана спокойна и съсредоточена, да отхвърля пристъпите на паника чрез визуализиране на урока за избухването на Втората световна война в учебника по история. — Не го намирам за редно. Предпочитам да се откажа от предаването, отколкото да експлоатирам тази тема.

— О, ужас. — Стан имитира дълбокия дрезгав глас на Дон Лафонтейн, човека, озвучил безброй филмови трейлъри. Неотдавна бяхме поканили в предаването Ред Пепър, британския му аналог. — О, потрес.

Вероятно не бих реагирала, само че забелязвам как Стан се старае да улови погледа на Индия. Тя се е свила на стола си, усуква

кичур коса и се опитва да не се замесва. Той намига. Може би е сухарско от моя страна, може би при различни обстоятелства и на мен щеше да ми е смешно, но ми идва прекалено.

— Не изпитвам ужас — казвам. — Не съм потресена. Една нещастна жена *е умряла*.

Повишила съм тон. Смутени, всички отвръщат очи от мен. Стан изсумтява.

За щастие, Доун, заета с лаптопа си по време на тази размяна на реплики, ме спасява. С доволно щракване на пръсти тя съобщава, че е проверила и можем да покажем най-дебелата жена във Великобритания чрез видеовръзка с дома ѝ в Тайн енд Уеър. (Не е напускала къщата си от четири години.)

Алис предлага все пак да повикаме Адам Филипс за психологически тълкувания на затлъстяването и Тери, потиснала паниката си, изглежда, мирясва. За днес съм се отървала, а утре, с малко късмет, историята ми вече ще е овехтяла.

След оперативката установявам, че имам пет пропуснати обаждания и куп съобщения, включително едно от Джуд Морис. „Ама че си тиха вода! Защо не каза? Сигурно ни мислиш за идиотки с Марго и Сузан!“. Клара е звъняла два пъти, а Маргарет, майката на Филип — веднъж. Безценната Робин, нашата бивша бавачка, се е записала на гласовата поща: „Здрасти, мила. Какво става, по дяволите? Да не ви остави човек сами и за минута!“.

Звъня на Клара на път към гримьорната, но тя вероятно преподава в момента, защото директно се включва гласова поща. Така че вместо това пробвам с Джуд.

— Мразиш ли ме, че не ви казах? — питам, когато отговаря. — Сложно е. Ще ти обясня.

Тя отвръща, че, естествено, не ме мрази. Уверявам я, че съжалявам най-съжалително (израз, който Мили и връстниците ѝ постоянно използват), и тя се засмива.

— Но никакви лъжи повече.

Преди да затворя, казвам:

— Оставаме си приятелки, нали? — Доста е дръзко от моя страна, предвид, че още сме на ръба на тази категория.

Каня се да прибера телефона в джоба си, когато Стан ми препречва пътя.

— Да, добре — казва той. — Правилно решение, моето момиче. Така мисля.

Дъхът му е неприятен коктейл от чесън и ментови бонбони.

— Благодаря, моето момче — отвърщам.

— Но си луда, че не взе два-три дни отпуск да се съвземеш. Не искам да си мислиш, че няма как или че ще изтървеш фронта. Веднъж поне можеш да се пощадиш. Знам, че остана на поста, когато майка ти... така де... и се върна само две седмици след като роди преди толкова години...

— Да, беше в далечното минало — вмятам аз.

— Но всички напълно ще те разберем. Тъкмо казвах на Тери, че Индия си умира да се пробва на главното канапе. Интересно ще е да се види има ли химия между мен и нея. Знам, че си стар професионалист, но просто ще й направиш услуга.

— Много любезно, Стан — отвърщам, като запазвам „стар професионалист“ за после. — Признателна съм ти за грижата.

* * *

Звъня на Робин от колата на път за вкъщи. Тя иска да знае какво се е случило.

— Сутринта майката на Иън донесе „Мейл“ и всички останахме като гръмнати.

Ала един ден е дълго време в живота на отскорошна майка. Моите премеждия отиват на заден план, изместени от сложните потребности на четиримесечния жив часовник. Робин се опитва да сложи „бебето да спинка“, преди роднините на Иън да пристигнат на вечеря.

— Понякога — казвам й — чак не ми се вярва, че живея при нас осем години. Звучиш, сякаш току-що слизаш с раница на гръб от влака от „Хийтроу“.

— Ама голям късмет извадих, че те заварих да ме чакаш пред ескалаторите.

— Робин, Робин, ние извадихме късмет с теб.

Чувам Чарли да хленчи и да хълца тревожно, както правят бебетата, когато имат нужда да заспят, но не знаят как.

— Хайде да нанкаш — подканя го Робин. Хленченето става по-настойчиво. — Ама хайде де, искам те заспал. Кой да готви вместо мен?

— Помниш ли гениалния съвет, който ми даваше? Бебето трябва да го люлееш здравата. Противоречи на логиката, но действа. Накрая се стига до момент, когато плачът му става ритмичен и после очичките му бавно се затварят.

— Трябва да си родиш второ — казва тя.

Почти изпявам отговора си.

— Късно ми е вече.

Разговаряме още малко — за бебето и за нерегулирания му сън, как майката на Иън смята, че шише с биберон ще помогне. Казвам ѝ колко добре се справя, каква прекрасна майка е, защото си личи, че Робин има нужда от ободряване и разсейване, но след няколко минути гласът ѝ става по-тих.

— Е, как е, добре ли си? — прошепва тя.

— Напълно — отвърщам.

Робин се прозява.

— Що ли не си открадна кратка дрямка?

— Така те искам — казвам ѝ.

Един мъж седи в автомобил пред къщата ми, когато Стив спира колата. Мисля си да позвъня на полицията, но се оказва, че те вече са тук.

Инспектор Перивейл този път е довел със себе си полицаи Мороу. Когато заставам на прага на кухнята, тя се ухилва със зъбатата усмивка на Уолъс от „Уолъс и Громит“, която казва „Ей ме пак“. Марта ги е пуснала вътре, а тя самата е отишла да прибере Мили и ги е оставила „на самотек“ според думите на инспектор Перивейл. Чистачката ми била в къщата, добавя полицаи Мороу, сякаш бих тръгнала да се притеснявам за сигурността си. Чувам Нора да движи прахосмукачката напред-назад в стаята на Марта, а после шума от водата в тръбите, докато търка банята за гости с „Мистър Мускул“.

Облягам се за миг на рамката на вратата; не съм сигурна, че имам сили да помръдна. Чувствам краката си отмалели.

— Не отговорих ли вече на въпросите ви?

Полицай Мороу, която седи на пейката, сбърчва луничавия си нос. Челото ѝ е съвсем гладко. Носи на ушите си малки златни сърчица.

— Знам, че е много досадно — казва тя, — но...

Инспектор Перивейл начело на масата изучава лист хартия и тъй като не я гледа, тя извърта очи в гримаса и свива рамене.

— Седнете за няколко минути, ако обичате — казва той и вдига поглед, сякаш току-що съм въведена в кабинета му. — Няма да отнеме дълго, но е важно.

През уикенда го проверих в Гугъл. Началник е на главния следователски екип в участъка на „Батърсий“ и е получил грамота за потушаването на междуособиците сред собствениците на индийски ресторанти в „Тутинг“ през 2009 година. (Да ви говори нещо? И на мен не.)

Отлепям се от рамката на вратата и сядам срещу тях на масата. Мисля си да им предложа чай, но нещо в тона му ми подсказва, че не бива.

— Виждали ли сте тази жена преди? — пита инспектор Перивейл.

Между резците му се е закачило парченце маруля, а на закопчаното му горнище, „Адидас“ има петънце, което май е засъхнал кетчуп. Ако бях експерт криминолог, бих заключила, че е ял „Биг Мак“ по пътя за насам.

Той завърта една снимка към мен.

Знам, че ще е нейна, още преди да съм я погледнала. Всъщност очаквала съм със страх този момент.

Снимката е направена в градина до катерушка. Две деца са увиснали на по-ниските пречки. Червено пластмасово автомобилче, от тези, на които се качват едва проходили дечица, е изоставено в краката ѝ и тя се е протегнала да улови едното дете, широко усмихната. Предните ѝ зъби са наклонени навътре, а тъмночервената ѝ коса е прибрана назад в две опашки. Има крехка фигура, слабо тясно лице и гъсти изкуствени мигли, които казват: „Според мен не съм за изхвърляне, ако ще и никой друг да не го мисли“. На едното си ухо има поне шест халки.

Снимката ме натъжава неимоверно.

— Децата нейни ли са? — питам.

— Въобще ли не ви изглежда позната?

— Освен в смисъл... Сам споменахте онзи ден, че малко прилича на мен. Коя е тя? Това нейни деца ли са? — питам отново.

— Знаем, че е била Аня Дудек, на трийсет години, с адрес комплекс „Фицхю Гроув“ номер осемнайсет. — Той казва „била“, не „е“. — Семейството, при което работела в „Пътни“, я обявило за изчезнала, когато не се появила в събота. На снимката са техните деца. Работела при тях като детегледачка за уикенда.

— Аня Дудек — повтарям.

Детегледачка. Поне не са *нейните* деца. Добра работа в добро семейство от „Пътни“, приятното и спокойно предградие, където живее Ник Клег. Въобще не е никакъв сблъсък на два свята.

— Името говори ли ви нещо?

— Не — поклащам глава. — Нищо.

— Били ли сте някога във „Фицхю Гроув“?

— Не. Но знам къде е, разбира се. — Това са няколко блока до парка, бивша собственост на общината. — Никога не съм ходила.

— Сигурна ли сте?

Кимвам.

— И Аня Дудек никога не е била тук?

— Не. — Поглеждам към полицай Мороу, която криви уста и прихлупва устни с комичното изражение на някой, озовал се в глупава ситуация, и сякаш от женска солидарност ми казва: „Не ми се ще да съм тук, но няма как“. Усмиввам ѝ се. — Никога.

— Интересно.

Той ми подава листа, който досега е държал в скута си. Представлява откъсната страница от списание в прозрачен найлонов джоб. Това е обява от „Лейди“ за детегледачка, живееща в дома, в района на „Уандсуърт“. В мига, в който я зървам, по думите и оформлението разпознавам обявата, която пуснах миналото лято, след като Робин ни даде предизвестие за напускане.

— Имате ли представа защо беше закрепена с магнит на вратата на хладилника на мъртвата жена?

Миналата зима страдах от синусит и инфекцията се прехвърли във вътрешното ми ухо, което предизвика внезапни пристъпи на загуба на равновесие. Лекарят го нарече унилатерална вестибуларна дисфункция. Не беше толкова световъртеж, колкото усещане, че стаята

се е отклонила от оста си. Точно това усещане изпитвам сега. Взирам се в масата, в найлоновия джоб; виждам отражението на небето и облаците в лъскавата му повърхност и за миг-два не знам дали седя, или падам.

Съумявам да отговоря, че нямам представа. Инспектор Перивейл задава въпроси, които едва чувам, защото отминалото вече замайване ме оставя с бучене и хаос в главата.

— Тя дойде ли за интервю? — заговаря за пръв път полицай Мороу. Кимва, сякаш вече уверена в отговора.

— Бих искала да мога да кажа, че да — отвърщам най-сетне, — но не е идвала. — Обхващам с поглед спретнатата кухня. — Ако мога да открия миналогодишния календар, бих ви показала кой е идвал. О, сетих се, имам папка с техните автобиографии. Ще я намеря...

— Просто ни кажете какво си спомняте — прекъсва ме полицай Мороу.

— Всичко помня. Беше трудно лято. Майка ми беше болна, а предишната ни детегледачка Робин щеше да се омъжва — което безспорно беше чудесно, но означаваше също, че трябва да ни напусне, а това вече беше тъжно. Искам да кажа, за нас.

— Ако може да се върнете към това — обажда се инспектор Перивейл и почуква с пръст обявата от „Лейди“.

— Да, извинявайте. Провеждах интервюта два дни. Срегнах се с около шест млади жени. Всъщност сбърках — пет жени и един мъж. Две бяха англичанки; едната постъпваше в университета през септември, така че там беше безнадеждно; другата не можеше да шофира. Имаше една по-възрастна арменка, която искаше да идва всяка сутрин с влак от Кройдън. Мъжът беше южноафриканец: чудесно, ако имахме момчета. Приятна португалка, която беше евентуална възможност, но английският ѝ беше практически несъществуващ... Трябваше да видя още няколко, но здравето на майка ми се влоши и на втория ден открихме Марта.

Говоря твърде много; опитвам се да им дам колкото се може повече информация. После ми хрумва идея, вероятно обяснение.

— Може би тази... тази Аня е възнамерявала да кандидатства за работата, след като това е професията ѝ, и не го е направила.

— Да, може би — казва полицай Мороу. Поглежда Перивейл. — Има логика.

— Нали знаете — продължавам с облекчение — как понякога закачат неща на хладилника и забравят за тях?

— Да. — Полицай Мороу сбърчва нос. — Аз съм закачила на нашия хладилник високопротеинова диета. Питайте ме дали съм я погледнала.

— Не ви трябва диета — казвам. — Особено диетата на Дънкан прави дъха ужасен.

Тя сковано прегърбва рамене, сякаш би се засмяла, ако можеше. Отново си помислям колко е млада. „Нашият хладилник“ вероятно е на майка ѝ.

Инспектор Перивейл взема найлоновия джоб, слага снимката върху него и ги поставя пред себе си на масата. Забелязвам пращинки пърхот в пътя на косата му. Питам се дали е женен, има ли деца.

— Добре. Още един въпрос. — Не ме е поглеждал, но сега го прави и очите му се забиват в моите като свредели. — Питам ви и преди, но ще ви попитам отново. Докосвахте ли тялото?

— Тялото. — Взирам се в него. Опитвам се да върна мисълта си назад. Главата ми продължава да бучи. След като сега не мога да понеса дори да си представя тялото, как бих могла да съм го докоснала тогава? Плът: бих си спомнила. — Не.

— Сигурна ли сте?

— Знам, че докоснах косата ѝ.

— Взехте ли нещо от тялото?

— Не.

Отново ме обзема безпокойство. Не разбирам накъде водят тези въпроси. Имам чувството, че съм забравила нещо важно.

— Не свалихте ли от врата ѝ свети Кристофър на верижка?

— Не. От къде на къде ще правя такова нещо?

Той потърква очите си с палеца и показалеца си.

— Вижте... Едмънд Локард... Принципът на Локард е: всеки контакт оставя следи. Чували ли сте за това? Едно от първите неща, което научавах в полицейската академия. Косми, петънца боя, влакна, грим — частиците се движат, местят се, отклоняват се. Всяка пращинка си има своя идентичност. Памукът има усукани влакна, които напомнят панделка; тези на лена са като тръбички със заострени краища. Намериш ли частиците, е само въпрос на време да намериш източника.

— Добре.

— И макар убиецът очевидно да е напръскал шията ѝ с белина...

— Значи от това беше миризмата?

Той кимва и продължава:

— Открихме някои влакна, чужда ДНК по ключицата ѝ, която...

Ще ни е полезно, ако си напънете мозъка. Разбирам, че сте изживели травма, имате нужда от специализирана помощ — той едва доловимо ме посочва с брадичка, — но ако си припомните всичко, това много ще ни помогне в разследването.

Вдигам поглед. Нора е влязла на пръсти в кухнята с кофа и бърсалка. Не съм чула кога е дошла. Носи чехли, докато чисти, и стъпките ѝ са почти безшумни. Ставам от масата, отивам в антрето да намеря чантата си и вадя отвътре парите ѝ. Можех да отложам плащането ѝ за следващата седмица, но мразя да правя това. Тя има семейство във Филипините и праща повечето си пари у дома.

Махам ѝ за довиждане от вратата и когато се връщам в кухнята, инспектор Перивейл ме пита дали Нора е от този квартал (може би иска да провери документите ѝ) и аз осъзнавам, че не бих могла да му отговоря, дори да исках. От години чисти у дома — изпразва кофите за боклук, търка тоалетните чинии, а аз не знам къде живее. Сядам. Дали си въобразявам, или полицаи Мороу и инспектор Перивейл наистина се споглеждат?

— Така че, просто за да сме наясно — подхваща полицаи Мороу, — освен косата нищо по вас ли не е допирало нищо по Аня Дудек?

Ако забравиш нечие име, най-лошото, което може да направиш, е да си напъргаш мозъка; често, когато помислиш за нещо съвсем различно, то ти хрумва. Може би разсейващите мисли за Нора са тези, които ме подсещат. А може би след време тъй или иначе щеше да ми изникне в ума.

— Наистина я докоснах — казвам. Главата ми се е прояснила. — Закачих презрамката на сутиена ѝ. Закопчавахе се отпред и презрамката висеше отвън, беше се откачила. Така че я докоснах, докато закачах презрамката. Не знам защо не го споменах по-рано. Сигурно защото казахте „тяло“, а самото тяло не съм докосвала. — Поклащам глава. Внезапно си спомням колко трудно влезе кукичката на презрамката, колко студена беше материята на сутиена. — Виждам

се как го правя. Не знам как ми хрумна, но го направих. Хората — добавям — вършат странни неща в състояние на стрес.

— Аха. — Инспектор Перивейл звучи така, сякаш току-що е отгатнал дума от кръстословицата в „Таймс“. Пита дали не съм премълчала и вземането на свети Кристофър. Хвърлям му възмутен поглед. — Добре — кимва той.

Изглежда, сме разяснили една загадка. Питам дали знаят какво е причинило смъртта ѝ и той отговаря:

— Сърдечна аритмия, предизвикана от притискане на каротидната артерия. Повърхностните криволичещи драскотини си е нанесла тя самата, докато се е борела да свали примката от шията си.

Усещам, че пребледнявам.

— А по въпроса за „кой“ имате ли някаква насока?

Перивейл се взира в мен.

— Няма ли приятел? — питам. — Не са ли те обикновено първите заподозрени?

— Приятел има — кимва той. — Но не е бил в страната в този момент, което е... дразнещо.

Леко се засмивам.

— Няма и очевидно оръжие на престъплението — допълва полицаи Мороу.

Вече отчаяно копнея да си тръгнат. Не искам да чувам нищо повече, но Перивейл пак започва да приказва за влакна — полиестерните, както научавам, имали гладки, ненабръчкани стъбълца — а после пита, просто с цел елиминиране, дали може да вземе дрехите, които съм носила онази сутрин. Изваждам от дрешника по най-бързия възможен начин клина, тениската и сивия суичър, с които тичам. И тогава, тъкмо когато си мисля, че сме приключили, той ме пита къде съм била вечерта преди убийството между четири часа следобед и полунощ. Не разбирам защо ми задава такъв въпрос.

— Не бях в парка — отвърщам, — ако тогава е убита. Не и в тези часове.

— Тя не е убита в парка — осведомява ме разговорливо полицаи Мороу. — Убита е в апартамента си. Знаем го от стичането на кръвта в тялото ѝ.

На челото на Перивейл се появява бръчка от раздразнение и досада.

— Когато сърцето спре — продължава той с монотонния глас на човек, повтарящ информация за енти път, — кръвта се оттича в най-ниската част на тялото и причинява порозовяване или зачервяване на кожата на това място. Хипостазата в тялото на Аня предполага, че тя е убила в поза, когато краката ѝ са били по-ниско от останалите части на тялото — това е в съответствие и с вдлъбнатините върху покривката на леглото в жилището ѝ. Имаше две чаши с чай, едната недокосната. Чаша с вода беше преобърната.

— Бях тук — казвам, — у дома. Подремнах, направих едно бързо тичане, после взех душ, вечерях, почетох на дъщеря ми, гледах телевизия...

— Какво гледахте?

— Не си спомням. Май „Момчетата от Медисън Авеню“.

— Някой може ли да го потвърди?

— Марта. А Мили за ранните часове от вечерта.

— А после какво правихте?

— Легнах си рано, сама. Съпругът ми беше на работа, а после имаше излизане с колеги.

Старая се да съм в услуга, но и си мисля: защо искат да знаят къде съм била? Аз само открих тялото. Да не би да подозират, че съм я убила? Усещам паника и наченки на страх. Това ли било полицейското разследване? Безцелни въпроси? Загъване в бюрократичното тресавище?

От друга страна, може би той просто е длъжен да попита. Може би такава им е политиката — както ти правят тест за СПИН, като си бременна — защото после той минава на друга тема и разпитва за онзи, който ме дебне. Досието по този въпрос било „изплувало на повърхността“. Казвам му, че дебненето, ако може да се нарече така, започна в края на миналото лято, което той поне намира за достатъчно интересно, че да го запише.

— Може да е просто съвпадение — казвам, — но съм сигурна, че някой наблюдаваше къщата в събота, а и сега, когато се прибрах, имаше подозрителен мъж с вид на бандит в кола отвън.

Опитвам се да говоря безгрижно, не искам да си помислят, че вдигам шум около себе си.

И двамата се изправят. Полицай Мороу прави кръгови движения с ръце, за да отпъди напрежението. (Трябваше да ѝ предложи да си

разменим местата, защото пейката не е особено удобна, ако седиш на нея дълго време.)

— Онзи мъж с вид на бандит отвън? — казва инспектор Перивейл и свива рамене. — Той е от нашите.

Отивам да тичам. Това е като да се качиш отново на кон, който те е хвърлил на земята: трябва да го направиш рано или късно. Маратонките ми „Асикс“ ги няма, нито любимите ми дрехи за бягане — не знам кога ще си ги получа обратно — но имам едни стари „Дънлоп“, както и клинове, които ще свършат работа. Връзвам около кръста си сивия суичър на Филип. Сигурно няма да ми потрябва, но ми скрива дупето.

До „Фицхю Гроув“ може да се стигне през парка — една алея води от футболното игрище към Джон Арчър Уей, новия път, изникнал от нищото, когато построиха модерния жилищен комплекс, а после покрай редица високи кестени. Ако се избере този маршрут обаче, се сблъскваш с полицейската лента и дори да я заобиколиш, тези големи кестени с дебелите си надвиснали клони превръщат алеята в смущаващо тъмен коридор, така че вместо това тичам покрай Тринити Роуд: шест ленти с оглушително движение. Близо до „Фицхю Гроув“, подрънкваща от вибрации при минаването на камиони, има жълта табела, която призовава свидетели. Тичам пред нея на място за малко, като се преструвам, че я чета, и после отивам още малко навътре, само дотам, където са паркирани колите. Между високите блокове има градинки с хилава трева. Виждам лампата на покрива на полицейска кола да се върти край втория блок и периодически да оцветява стената в оранжево. Чувствам се привлечена, заинтригувана. В последната минута се обръщам обратно и затичвам към къщи.

Вече съм до портата на къщата ни, когато от сенките пред мен изниква фигура.

Едва сподавям писъка си.

— О, недейте — казва мъжът и протяга ръка. — Извинете. Господи, съжалявам. Изплаших ли ви? Какъв идиот съм. Прощавайте.

Втурвам се бързо покрай него. Той не ми прегражда пътя, отмества се с готовност. Долавям дъх на ментовите бонбони „Поло“ и

на чай, и на изкуствения букет от аромати на омекотител, който не ползвам.

— Извинете — изричам, когато вече съм поставила портата помежду ни.

— Не, вие извинете. След шока от случилото се нервите ви сигурно са се скъсали.

Засмивам се и казвам:

— Най-малкото са изопнати.

Сега вече го виждам както трябва. Не е много по-висок от мен, с къдрава коса и дебели стърчащи вежди. Има големи кафяви очи, приятни, шеговити, с леки бръчици отстрани, напомня ми на някого... точно така, на Майкъл Палин!

— Във всеки случай, простете, че ви безпокоя така. — Отново протяга ръка. — Джак Хейуърд. Говорихме по телефона.

Кимвам и се ръкувам с него.

— „Един вид сблъсъкът на два свята“.

— Да, аз съм, същият. Реших, че си струва да ви помоля лично. Темата е толкова благодатна. Открих разни неща оттогава. На свободна практика съм. Имам нужда от шанс. Дайте ми шанс. — Той разперва ръце.

— Мислили ли сте да си намерите редовна работа? — питам го, но не заядливо.

— Пробвах го това с редовната работа. Представяте ли си, карат те да ходиш всеки ден. Да носиш вратовръзка и да седиш зад бюро.

— Нечувано.

— Всички хвалят паузите около автомата с минерална вода и колко забавно било там, но да сте ходили напоследък до автомата с минерална вода? Мъртвило. Нищо. Навърта се по някой от счетоводството и толкова. Казвам ви, купонът се е преместил другаде.

— Може би не отивате при точните автомати за вода.

Усмихвам се, но пристъпвам назад към входната врата.

— Моля ви — казва мъжът.

— Грохнала съм. Нямам какво да кажа.

— Моля ви — настоява той.

Невъзможно е да си груб с човек, който има очите на Майкъл Палин. Вече съм извадила ключа си.

— Друг път може би — казвам. — Когато нещата се поуспокоят.

Филип звъни в осем вечерта. Няма да се прибере за вечеря. Имал е труден ден. Едва приказва от изтощение или от стрес. Не сме разговаряли от неделния обяд насам. Беше толкова невъзпитан с родителите си, че после не исках да го погледна. През цялото време на масата или се занимаваше с телефона си, или излизаше от заведението да води разговори. Обичам родителите на Филип, но Маргарет, майка му, е безпомощна в моменти на конфронтация. Просто продължаваше да се усмихва, сякаш нямаше нищо нередно, а Нийл, пенсиониран училищен директор от дните, когато ерудицията е била по-важна от чара, задълба на тема историята на имената на пълбовете, докато аз отчаяно се опитвах да замажа неловката ситуация с ентусиазиран поток от възклицания „О, нима?“ и „Не, не го знаех!“. Беше катастрофа. С Маргарет станахме последни от масата и аз казах:

— Извинявам се заради Филип. Напрегнато му е.

Тя ме погледна и за момент си помислих, че ще иска да чуе подробности. За кратко ме завладя неудържимо желание да споделя някои неща с нея. Исках да й кажа кое всъщност ме плаши: че Филип се отдръпва от мен. Ала тя се усмихна отново и с жизнерадостен тон заключи:

— Филип си е Филип. — След което тръгна навън.

— Идваха от полицията — казва ми той сега. — Трябваше да изляза от съвещание.

— От *полицията*? — отронвам.

— Заради мъртвата жена. По този повод.

— Но *защо*? — настоявам. — Какво имаха да те питат теб?

Той не отговаря веднага. Закрил е с длан слушалката или я е оставил върху бюрото. Иде ми да се разкрещя, за да привлека вниманието му. Но когато се връща на линия, се насилвам да остана спокойна.

— И тук идваха — съобщавам му. — Знаят коя е. Името ѝ е Аня Дудек.

— Да. Казаха го.

— Какво искаха от теб?

— Било рутинно. Тъй като ти си я намерила.

Пак изчезва. Или на мен така ми се струва.

— И? — питам го, като се връща.

— Ами... обикновени въпроси, Габи. Не е ли ясно? Къде съм бил. Къде си била ти.

— Моля те, недей да си толкова раздразнен. Съжалявам, че са те обезпокоили в службата. Но не можеш ли да ми разкажеш малко повече? Моля те. — Ето на, все още съм спокойна.

Той изпуска дълбока въздишка.

— Съжалявам. Да. Не мога да повярвам, че се случи на теб...
Защо на теб?

— Да, разбирам те.

— Каза, че била тийнейджърка.

— Не, жена.

Поредното мълчание. Да не би наистина да разговаря едновременно с някого в офиса си?

— Полицията сравняваше каквото си му казала... за това как си я открила и... — Чувам далечно повтарящо се щракане като от химикалка. — В общи линии сверяваше подробности за време и място.

— Тоест алибито ми, така ли? Проверявали са алибито ми?

— Нещо такова. Не че аз съм ти от голяма полза. — Прозвучава горчив смях.

— Бях в среща след среща, последвани от служебно пийване, последвано от служебна вечеря. Имам километричен списък от алибита. Жалко, че не мога да ти услужа с едно-две от моите.

* * *

Толкова силно копнея той да се прибере, че за своя изненада се правя на заспала, когато наистина си идва. Искам да ме събуди, да ме сръчка; искам той да го поиска. Но не го прави. Пъхва се в леглото почти безшумно. А после, в ранните часове на утрото, когато се събуждам от само себе си, него го няма; половината му от леглото още е топла или поне хладка. Изчаквам известно време, но когато чаршафите напълно изстиват, слизам на пръсти три етажа по-надолу. Стигам до сутерена и спирам с босите си крака до колелото му, което

той е намерил време да нагласи внимателно на специалната му поставка.

Понякога Филип тренира във фитнеса, когато не може да спи, но тази нощ се е отпуснал в стола пред екраните си — „Блумбърг“ и Си Ен Ен хвърлят отблясъци върху безизразното му лице. Толкова е погълнат от мислите си, че дори не ме чува.

ВТОРНИК

— Секс. Трябва ти уикенд извън града и ти трябва секс. Хората харчат купища пари за психотерапия и брачни консултации, но от мен да знаеш, няма брачен проблем, който да не може да се реши с едно хубаво чукане.

— Права си — казвам.

— Знам. Я го вразуми! Имате ли още хотелската стая?

Кимам унило и отвръщам с треперещ глас:

— Със старинна вана на крачета. С изглед към морето.

— Принуди го. Приложи му всичките си хитрини. А ако той не дойде с теб, аз ще дойда.

С Клара сме в кафене на пазара „Ексмът“ — модно заведение в Североизточен Лондон. Кафето е „занаятчийски печено“. Нямам представа какво означава това. Може би имат занаятчия в мазето, който го пече. Клара си е поръчала късо бяло, а аз — дълго черно само за да я разсмея. Взели сме си и десерт (ванилов кейк с джинджифил и юзу, честна дума). Вторник следобед е — денят, в който Клара преподава само до обед и аз съм взела такси дотук от студиото, вместо да се прибера у дома. Чувствам се като избягала от час.

Клара е дребна и слабичка. В лицето ѝ има много характер: наситеносини очи, вирнат нос, очертани скули и широко чело. Тя е най-страхотният човек, когото познавам, и най-малко суетният. Понякога се вглеждам с копнеж в кадифената ѝ пола с кройка трапец, бабешкото сако от туид или в платнената ѝ чанта и си мисля: защо в студиото не ме обличат в този стил? Но знам защо. Не гардеробът и вещите ѝ носят своеобразие, а тя самата. Притежава го по рождение.

— Добре ли си? — Разглежда ме с наклонена глава, вира се в лицето ми.

Снощи, докато чаках Филип да се прибере, ѝ позвъних и поисках да се видим. С паника и настойчивост в гласа. Дори се разплаках: грозни, жалки сълзи. Сега ми е неудобно, че не се съдържах. Ужасната истина е, че екстремните емоции са трудни за понасяне. Имам спомен

как Клара цъфна на прага ми след скандал с Пийт. Толкова силно хлипаше в кухнята ми, че се разхълца като бебе. На сутринта я вдигнах и ѝ дадох кафе и тя се потътри към метрото, като ми се закле, че ще се върне вечерта, а следващия път я видях седмици по-късно, Пийт се беше нанесъл да живее при нея и всичко се беше подредило. Понякога приятелството се променя толкова постепенно, че не забелязваш, докато не се случат такива моменти и не формулираш нещата пред себе си. Щом Пийт се появи на сцената, осъзнах, че с Клара винаги ще сме си подкрепа при нужда — в беди „тежка категория“, както ги наричахме като ученички — но не във всекидневието, не както беше преди.

— Какво ще правите за Великден? — пита Клара. — Толкова рано е тази година. Пак ли ще ходите на ски или... Къде бяхте миналия април, в Ямайка ли?

— Не. На Филип му мина страстта за екзотични ваканции, слава богу. Той ще работи.

Мисля си за вилата в Пезънхол, която Филип купи с първата си премия, малката уютна кухня, спалните със скърцащи подове. Солидна къща, истинска, създадена между стените ѝ да живее семейство, а седеше празна и ни чакаше като старо куче, изоставено край пътя.

— Защо всички не идем във вилата ни в Съфък за Великден? Да идем заедно, а?

— Съфък. О, не знам...

— Ще се разхождаме, ще си правим излети до морето. Ще изпълним къщата с веселие и смях.

Клара се усмихва. Необвързваща усмивка.

Старая се да не се чувствам разочарована. Зависимостта ми от Клара е малко прекалена, знам го.

— Как е Пийт? — питам ведро.

— Добре е. — Тя леко помръдва рамене.

Пийт е художник. Създава инсталации, но главно готви и оставя куп съдове за миене. С Филип някога бяха приятели. Вършихме какво ли не заедно — карахме сърф в Корнуол, яздехме велосипеди в Съри, напивахме се в Сохо — но нещата се променят. Животът излиза извън синхрон. И сега... ами налага ми се да лъжа по малко. Прескачам без коментар ски ваканциите, пътуванията до Ямайка (всъщност беше остров Невис), все неща, които предизвикват леки тръпки на

напрежение в горната част на гръдния ми кош. Наскоро по време на вечеря в близкия до тях китайски ресторант Пийт нападна частните училища — били „просто средство да се приватизира държавното образование и да се даде в ръцете на местния бизнес“. Престижното училище на Мили, онова, на което Филип държеше, с претенциозните му униформи, плувните басейни, парка от лъскави сини автобуси танцуваше над главите ни като балонче от филмчетата на „Дисни“, в което се разиграва фантазията на героите. Избягвах очите на Клара. Знам какво си мислят — че с Филип сме изгубили връзката с истинските ценности. И са прави. Слаба и податлива съм. Би трябвало повече да се опълчвам на Филип, но, изглежда, се боя да не го ядосам.

Навън вали дъжд; струите се удрят шумно в стъклата. Заведението има прозорци от пода до тавана, широко отворени през лятото. Сега са затворени и е включено осветлението — модерни висящи лампи, подобни на голи крушки, чиито златисти тела хвърлят колеблива светлина върху дървените маси. Интериорът е доста пестелив, но уютен.

— Истинско време за *бьоф ан доб* — подхвърлям аз фраза от Вирджиния Улф. „Към фара“ се изучаваше подробно в хуманитарния ни профил в гимназията.

Прихваме, а когато млъкваме, Клара ме пита как се чувствам след преживяното с майка ми.

Поглеждам през прозореца. Минават две жени, прегърбени под чадърите си, сякаш забравили, че могат да ги вдигнат по-високо, ако пожелаят. Клара не пита често. Знае, че предпочитам да не говоря на тази тема. Не че я избягвам като болезнена, просто не искам да съм от хората, които са вечно вкиснати заради травми в детството си. Отпивам голяма глътка вода. Сухата болка се надига въпреки усилията ми, приижда мрачната грозота. Преглъщам с усилие.

— Нормално — изричам с безразличие, доколкото успявам. — Опитвам се да не се чувствам гузна. Знам, че вината не е моя, че направих всичко възможно да я спра да пие. Примирена съм. Или така си мисля. Все още се смятам за отговорна. Продължавам да си мисля, че трябва да намина да я видя, преди да осъзная, че я няма. В някои отношения е облекчение.

Клара събира устни и разтяга уста, а тази гримаса вече съм я виждала. Същата физиономия направи полицаи Мороу предишния ден

и с шок осъзнавам, че съм я приела като солидарност за онова, което предстои да се случи — безкрайните въпроси на инспектор Перивейл — докато сега виждам у Клара безпомощно съчувствие по повод нещо случило се вече, нещо, което съм безсилна да предотвратя и поправя.

— Помниш ли сливения мармалад, който правеше съседката ви? Канеше ни у тях и ни даваше сандвичи със сирене, намазани с мармалад от сливи.

Не са важни думите, а това, което ни свързва от толкова години, веселите ни общи спомени от твърде тъжното ми детство.

Усмивам се.

— Вечно се опитваше да ни храни. Сливите бяха от градината ѝ. Но трябваше да се сварят, защото бяха толкова кисели, че не можеха да се ядат сурови. Колко пъти съм се катерила по дървото да ги бера.

Питам за родителите на Клара — още са във форма. Казва го като упрек към всички онези родители, които създават проблеми на децата си. Говорим си за Джъстис и Ана — стари приятелки, които не сме виждали от месеци. Ако не и от години.

— Ана ти изпраща поздрави — замислено подхвърля Клара. — Каза, че ти оставила съобщение...

— Да, така е. Ужасна съм — въздишам. — Нали разбираш, живеят толкова далече...

— Да, вярно.

Само че не живеят чак толкова далече. Работата е там, че Филип не ги харесва особено и... вината е моя всъщност. Оставих се да бъда засмукана в света на Филип. Пренебрегнах собствените си приятелства.

Променям темата и я питам за децата ѝ с бодър тон, важно е да не проличи колко ѝ завиждам. Дъщеря ѝ, на единайсет, вече се заглежда по момчета. По-големият ѝ син трябва да бъде ръчкан да учи, защото с този успех няма да го приемат в свястно училище. По-малкият я подлудява с ужасната си разхвърляност. Тя имитира физиономия на отегчен тийнейджър.

— Абе що якето ми още е мръсно? Хвърлих го на пода, но не виждам да се е изпразило само!

Акцентът върху недостатъците на децата ѝ е нейният начин да ми каже, че и голямото семейство не е цвете за мирисане.

Минаваме на работата — има си някакви търкания със заместник-директора; десетокласниците са неуправляеми. Пита ме чувала ли съм се с Робин — всичките ни познати я обожават — и аз я осведомявам колко чудесно се справя и че се надявам да се видим по Великден.

— И ти можеш да я видиш — добавям, — стига да дойдеш.

Клара се интересува посближила ли съм се с Марта.

Въздишам.

— Нещо не се получава. Искам да сме приятелки. Сигурно е самотна, трудно е да живееш без близките си. Но опитам ли се да говоря с нея, все едно говоря на стена. Имам чувството, че не желае да има нищо общо с мен.

— Може би очакванията ти са прекалено големи. Робин вдигна летвата твърде високо.

— Невероятно подредена е.

— Предполага се, че това е качество, нали?

— Знам, би трябвало да е така. Така е. А и Мили я приема добре. Очевидно с нея е различна, което е най-важното.

— Само че ти не можеш да живееш с човек, с когото не се разбираш.

— Трябва да вложи повече старание. Въпреки че усилията ми май още повече развалят нещата.

Една жена край бара с много дълга коса и панталон с ципове на глезените постоянно ме поглежда. Не се сеща откъде съм ѝ позната. Това я тормози. Пита се не съм ли онази, която ходи на фитнес със сестра ѝ. Когато са те разпознали веднага, не се взират така.

Клара не е забелязала. Довършили сме кафето и сладкиша. Скупчват се облаци и притъмнява. Вдигам чантата си от пода. Това е безбожно скъпата чанта, която Филип ми подари за Коледа. Гледам да я прикрия от Клара, в случай че може да прецени колко струва, затова я слагам на скута си под масата като подкана да си тръгваме. Но си личи, че Клара има още един въпрос, върти го и го преобръща в ума си, репетира го безмълвно.

— Какво е усещането? — пита. — Какво е да откриеш труп? Как изглеждаше?

Взирам се в нея с интерес.

— Никой не ме попита това. Всички бяха по-деликатни. Питаха ме как ми се е отразило, не как изглежда. А може би това са искали да чуят със завоалиран въпрос. Изглеждаше като плът, не като личност, просто плът. И то ужасно обезобразена, наранена плът. Но нищо повече. Онова, което казват — че душата напускала тялото — е вярно. Аз така мисля поне.

— Страшно ли беше?

— Не. Умиращите са страшни. Те са като зомбита, които протягат ръце от гроба. Но според мен мъртвите не са.

— Поне нещо окуражително — промълвява тя.

Сбогуваме се на улицата. Толкова по-дребна е от мен. Чувствам раменете ѝ много крехки, когато я прегръщам. Един старец пикае срещу стената на букмейкърски пункт, но ние стоим пред магазин, където се продават бижута във форма на скачащи зайци и абажури с десени на птици. Спряло е да вали за кратко — достатъчно, че да успея да си хвана такси, надявам се — и имам чувството, че моят „кошмар“, както Клара го нарече, е свършил, че мога да съживя брака си, да загърбя мъртвата жена.

Но ето го пак. В дъното на съзнанието си съм го очаквала и сега изпитвам едва ли не облекчение — както често става с нещата, които ни ужасяват.

Трябваше да послушам Клара. Тя ми каза да взема метрото. Но загубиш ли веднъж навика да пътуваш с обществен транспорт, е трудно да се приспособиш отново. Отне ми цяла вечност да хвана такси. А после шофьорът пое по някакъв идиотски маршрут през Уестуей и „Ърлс Корт“. Стив, вече благополучно у дома си в Уолингтън заедно с жена си, здравата би го насоллил. Лондон проблясваше и мъждееше зад стъклото. Дъждът прииждаше на вълни; свистяха гуми, които изплискваха водата настрани. Чистачките стържеха забързано по предното стъкло. Оптимизмът ми се оттече заедно с дъжда. „Фулъм Бродуей“, където беше първата ми квартира в Лондон, изглеждаше неприветлив, най-отблъскващата възможна градска картина — зеленчуци от пазара, гниещи край бордюрите, забързани пътници от метрото с подгизнали костюми. Под моста „Батърсий“ реката се пенеше бежова и осеяна с боклуци като изрината с пъпки.

Докато приближавахме към къщи по Тринити Роуд, отстрани се ширна паркът, мрачен и сив. Таксиметърът тиктакаше, докато колата изчакваше в задръстването, образувало се зад затвора, и можех да видя тенис кортовете, където дребни фигурки се гушеха под дърветата: групово училищно мероприятие след часовете, провалено от дъжда. Значи полицейската лента би трябвало да е свалена.

Перивейл седеше в колата си и излезе веднага щом таксито потегли. Ровех за ключовете си — защо все не ги откривам? — и той ме приближи в гръб. Изрече любезно:

— Няма да са ви нужни, ако позволите да го кажа.

Престорих се на стресната, макар да бях зърнала колата в мига, когато таксито спря и да се бях забавила с плащането, за да успокоя нервите си.

— Говорих с домашната ви помощничка и тя каза, че могат да минат без вас за около час.

— Имате предвид Марта.

— Ако не възразявате, бихме искали да дойдете с нас до участъка. Там ще е по-лесно. Искаме да ви зададем още няколко въпроса.

— Казах ви всичко, няма какво повече.

— Знам, че на вас може да ви изглежда ненужно. Знам, че сте заета, но сигурно ще разберете, че ние трябва да проучим всички възможни следи. Никой — и вие най-вече — не би желал убиецът да се разхожда на свобода дълго време.

Прав е, няма как да се възпротивя, след като убиецът е на свобода, а и Перивейл следва установена процедура.

— На ваше разположение съм — отвърщам и се качваме на задната седалка на колата му.

Тя е очукан фолксваген голф и едва ли някой би си представил, че е необозначена полицейска кола. Мирише на освежител — на предното стъкло се люшка картонено борче — а също и на лук. От многото „Биг Мак“, изяден вътре, помислям си.

Перивейл сяда до мен. Зад волана седи друг човек, същият, който прилича на бандит. С късо подстригана коса, широкоплещест.

Говоря твърде много по пътя. Винаги го правя, когато съм нервна.

— Харесва ви да се возите отзад, така ли? — питам. — Да си имате личен шофьор?

— Много смешно.

— Значи просто ми правите компания?

— Нещо такова.

— Не спира да вали — отбелязвам след малко. — Сигурно заличава всичко на местопрестъплението.

— Така е, няма спор — отвърща Перивейл.

В полицейския участък минаваме забързано покрай приемното гише и тръгваме по дълъг коридор. Стаята, в която влизаме, е по-малка от най-малките, които показват във „Вера“ или „Скот и Бейли“ и ако има двупосочно огледало, то е много добре прикрито. Не е и добре изолирана. Шумове от участъка долитат през шперплата — смях, разговори, глас, който изрича: „Съжалявам, но ако си мисли, че може да ми говори така, сбъркала е адреса“.

Перивейл ми посочва стол и пита искам ли чаша чай. После изчезва през вратата, като я оставя отворена, и аз се озъртам наоколо в продължение на няколко минути. Стените са белезникави, наскоро освежени, макар че бояджията е пропуснал един малък участък — като липсващо парче от пъзел е, на мястото на което се вижда старата потъмня боя. Умът ми се лута във всички посоки, сякаш се опитва да открие утешителна мисъл, за която да се залови. Чудя се дали в полицейските участъци използват обикновени бояджии, открити чрез „Жълти страници“, или някой от служителите върши тази работа. „Ей, Робсън, ти си на ред да боядисваш. Следобед си на антитерористична акция, но сутринта мини една ръка в цвят магнолия“.

„Не искам да ви засегна, но аз съм тази, която търчи като финикиец тук...“. Същият глас отпреди малко е.

„Много съжалявам...“, „Не искам да ви засегна...“. Хората изричат тези фрази само когато имат предвид точно обратното. Въобще не съжаляват! Искат да се засегнете! Английският език е противоречив по природа. Може би двусмислиците са нещо типично британско. Или пък не. Докато си купувахме билети за влак в Южна Индия наскоро след сватбата ни, с Филип не успяхме да разберем дали можем да си запазим места. „Да, да“, повтаряше мъжът на гишетото и поклащаше глава в знак на отрицание. Нищо чудно неяснотата да е

заложена в човешката природа, желание да изречеш обратното на това, което имаш предвид.

— Ето, заповядайте. Не гарантирам за качеството, но поне е горещ.

Перивейл се е върнал, следван от друг мъж. Той е също толкова висок, но с по-малко коса и с шкембе, като че прекарва по-голямата част от деня зад бюро или по съвещания. Фигурата му е от типа „питон, глътнал яре“, за която д-р Джейни, медицинският експерт в „Добро утро на всички“, твърди, че е най-опасната. Носи сив костюм, електриковосиня риза и тясна черна вратовръзка и това старание за стил подсказва, че не си дава сметка на какво е заприличал. Перивейл също е с костюм, но без намек за модна линия или за каквато и да било линия. Едва сега забелязвам. С него прилича на бледо копие на Брайън Фери.

Перивейл ни запознава — главен инспектор Пол Фрейзър. Има шотландски акцент. Чудя се на глас дали не е от Абърдийн, при което той го потвърждава с изненада. Отваря уста да попита как съм отгатнала, но Перивейл потърква ръце и казва:

— Ами да започваме.

Никой от тях не е донесъл чай за себе си. Може би така биха изпратили погрешно послание. Това не е светска сбирка. Напъвам си ума да си припомня дали Морс някога пиеше чай в стаята за разпити.

Перивейл включва касетофон. Казвам си, че не е по-различно от писмен изпит, където чуваш думите „Предайте листовете си“ едва ли не минути след началото. Ще е приключило, преди да усетя.

— Първо, не сте арестувана. Свободна сте да си тръгнете по всяко време.

— Ами добре тогава. — Понечвам да стана.

— Ако го направите обаче, може да се наложи да ви арестуваме.

Подозирам, че се шегува, но у мен се прокрадва тревога. Маниерът на Перивейл се е променил. Сякаш тържествува, че знае нещо, което на мен не ми е известно.

Отваря папка и поставя снимката на Аня Дудек на пластмасовата маса.

— Нека само да потвърдим. Никога ли преди не сте виждали тази жена?

Рязка тръпка ме пронизва при вида на лицето ѝ. Неочаквано очите ми се напълват със сълзи.

— Не. Вече ви го казах.

— И никога не сте били в апартамента ѝ?

Преструвам се, че потърквам очи, за да мога да изтрия сълзите си.

— Не.

Предполагам, че повтаря въпросите заради записа или заради главния инспектор. Поглеждам към Фрейзър и той ми отправя бърза и изненадващо мила усмивка. Перивейл се държи така, за да се прави на важен. Аз съм само свидетел.

И тогава Перивейл вади нещо друго от картонената папка. Отначало си мисля, че е обявата от „Лейди“, но листът е по-широк, хартията е по-тънка, по-жълтеникава, разположението на текста и снимката са съвсем различни. Личи, че е бил сгънат. Макар да го гледам наопаки, виждам, че на снимката съм аз.

— Имате ли представа защо Аня Дудек е държала копие от това — „Моят идеален уикенд: телевизионната водеща Габи Мортимър цени времето, прекарано със семейството“, статия, публикувана в „Телеграф“ на седемнайсети септември, събота, миналата година?

В първия миг не разбирам какво има предвид. После пулсът започва да блъска в тила ми. Толкова много мисля за тази жена. Странно, че би могло и тя да е мислила за мен. Разглеждам листа в опит да се съсредоточа. Редовете скачат пред очите ми: „Петъчната вечер посвещаваме на филми. Като единствено дете на самотна майка, приемам семейството за жизненоважно. Съпругът ми задължително се прибира рано, поръчваме готова храна и понякога я ядем в леглото пред телевизора...“. Мисля, че беше юни, когато разговарях с журналиста, но бяха публикували материала доста по-късно. Като капсула на времето е, отзвук от по-щастливи времена. Има и колонка с въпроси и отговори. На въпроса: „Какъв е за вас уикендът мечта?“, съм отговорила: „Прекаран в разходка по разкаляни пътеки с дъщеря ми и мъжа ми“.

Вдигам поглед и усещам, че цветът се възвръща на лицето ми.

— Нямам представа защо е пазила това. Много странно. Вие знаете ли?

Фрейзър и Перивейл са втречени в мен. Отново свеждам очи. Усещам, че мозъкът ми пламва. Започвам да разсъждавам на глас:

— Може би е възнамерявала да кандидатства за детегледачка, поради което е запазила и обявата от „Лейди“, но не го е направила по някаква причина. Вероятно е закъсняла да прати молбата си. А после у нея се е пробудило любопитство. Живее не много далече от нея. Може да ме е разпознала. Може да е изрязала статията, за да я покаже на някого — „Това е жената, която предлага работата“. Вие как мислите?

Поглеждам към Перивейл с надежда за отговор, но той се плъзга по допирателната. Опитвам се да се съсредоточа. Статията все още ме смущава, но явно не и него. Съобщава ми, че е претърсил апартамента на Аня и че в такива случаи...

— Имам си свое правило: тръгвам отляво покрай стената и обикалям стаята. Ако идете при лабиринта в Хемптън Корт и следвате левия жив плет, стигате до средата. Решили сте загадката. Добър метод е. Кръв, слюнка, влакна, мъх — не бих ги пропуснал.

Спечелил е интереса ми, макар да нямам идея накъде води това. Всъщност най-вероятно се перчи пред началника си.

— Във всеки случай не намерихме мобилния й телефон, което ни кара да мислим, че за някого е било важно да го прибере. Удивително е какво открих обаче. Сред купчината списания например беше не само това — сочи с брадичка към „Моят идеален уикенд“, — но също и *това*. — Вади от папката купчинка листа и ги разстила на масата като ветрило. Страници от „Изи Ливинг“, „Метро“, притурката на „Гардиън“, „Воуг“ — все интервюта, които съм давала миналата година.

За миг дъхът ми спира. Силна болка пронизва диафрагмата ми като при остро храносмилателно смущение, паника стяга гърлото ми. Трябва да положа усилия. Вдишване. Издишване. Мъча се да се съсредоточа върху въздуха, изпълващ дробовете ми, вливащ се в кръвообращението ми, газообмена в алвеолите, интеркосталните мускули, начален курс по биология, жизнения цикъл на жабата. Не е просто единичен материал. Папка. Цяла папка с изрезки.

— И така, защо са били запазени тези публикации?

Преглъщам мъчително.

— Нямам представа. — От къде на къде мога да знам? Редно е той да ми каже. Дявол да го вземе, това е адски ненормално. —

Въобще нямам идея. В смисъл...

— Вие ли ѝ ги дадохте?

— Не. Аз? Никога не съм я виждала.

Фрейзър издава лек шум, подобен на изсумтяване, но изглежда, просто си прочиства ноздрите.

— Моля ви, помислете добре, преди да отговорите на следващия въпрос. — Перивейл пак прави онази физиономия с увисналите ъгълчета на устата. Тя означава, че има нещо сериозно наум. — Не бързайте. Искам да помислите внимателно.

Той вади две снимки от папката си, оказала се кутията на Пандора. Едната е на зелено жарсено полуполо, другата е на сребристо болеро с три четвърт ръкав. Прострени са върху маса, от тези, които ги има в служебните барчета. И двете дрехи ми изглеждат познати.

— Бяха в апартамента на мъртвото момиче. Разпознавате ли ги? Помислете. Не е нужно да избързвате с отговора.

Не казвам нищо.

Фрейзър се размърдва и кракът на стола му изскърцва по линолеума на пода. Това явно кара Перивейл да побърза, защото не ме чака да мисля повече, а поставя още две неща на масата редом с останалите.

— Сега разпознавате ли ги?

Новите две неща са снимки от стопкадри на „Добро утро на всички“, свалени от уебсайта. На едната разговарям с Том Джоунс, жестикулираща и широко усмихната. Облечена съм със зеленото полуполо. На другата слушам как Стан разговаря с майката на дете, системно бягащо от училище, и нося сребристото болеро.

Не мога да мисля ясно. Размърдвам долната си челюст в опит да прогоня бученето в ушите си. Опъвам деколтето на пуловера си и собствената ми телесна миризма ме блъсва в носа. Дошло ми е прекалено.

— Не знам. Озадачена съм. И обезпокоена.

— Сигурна ли сте?

Има същите дрехи по една случайност? Или пък ги е видяла на мен и ме е копирала? Фигурата ѝ е подобна на моята, а и двете неща подходат на жени с тесни рамене и голям бюст. Или пък са били в торба, която съм предала за благотворителност? А дали Марта не е намесена? Възможно ли е да е раздавала вещите ми? Да ги е

продавала? И тогава ми хрумва отговор — връзва се и с дрехите, и със статиите от списания — макар че е отговор, който навява ужас. Никак не ми се харесва.

— Този човек, който ме дебне... — промълвявам.

Двамата полицаи се споглеждат и сякаш си казват нещо.

— Мислите ли, че тя е била този човек? — Усещам, че ми прилошава.

— Защо излъгахте, че не сте докосвали тялото? — Това е първият въпрос, който главен инспектор Фрейзър задава.

— Не излъгах. Бях забравила. Тя ли ме е дебнела? *И точно аз да я открия?* Умът ми не го побира.

— Защо казахте, че не познавате жертвата, когато очевидно я познавате?

Какви ги говори този?

— Не я познавам.

— А и алибито ви — продължава Фрейзър и поглежда в някакви бележки. — Били сте с дъщеря си и бавачката ѝ през част от вечерта, а през другото време сте били сама. Така ли е?

— Да. Мъжът ми се прибра чак в три през нощта.

— Непълно алиби — отсича Перивейл.

— Какво? Има ли някакво значение, че е непълно?

Перивейл се засмива саркастично.

— Защо ви интересува алибито ми? — Изправям се. Внезапно съм си дала сметка накъде води това. Уплашена съм, но чувството на гняв е по-силно. — Да не мислите, че аз съм я убила?

Перивейл разперва длани, накланя глава настрани и присвива уста: един от онези вбесяващи жестове в стил Колин Синкълър: „Нямам коментар по въпроса“.

— Дори тя да ме е дебнела, това не е мотив, не е повод за убийство.

Те ненормални ли са, или просто са тъпанари?

— Никой освен ченгетата в полицейските сериали не се вълнува от мотива — заявява Фрейзър. — От опит знам, че важното е кой, къде и как, а не защо.

Перивейл става от мястото си.

— Ще се видим отново. Не предприемайте дълги пътувания.

В мига, в който влизам въщи, изтичвам нагоре към дрешника си — смъквам купчина след купчина, разпилявам ги по пода. Когато съм приключила, оставам права наред спалнята с дрехи, заплетени в краката ми.

Марта и Мили са в кухнята. Мили се е проснала на канапето и уж си приготвя домашното, макар че учебниците ѝ са пръснати навсякъде и не държи химикалка. Марта е сложила латексовите ръкавици и търка мивката. Мили се хвърля към мен, настоява да узнае къде съм била и за какви събирателни съществителни мога да се сетя, защото Марта не знае никакви, после се впуска в дълъг разказ защо мрази Изи Матюс. Стрелвам поглед към Марта. Лицето ѝ е сериозно.

— Не мразим хората — смъмрям аз Мили. — Никога. Просто кажи, че тя изважда на показ най-лошото у теб.

Щом сме приключили с домашното на Мили (колчан стрели, ято птици, отряд полицаи) и тя си е легнала с розовия заек и мечо (цял конгрес от плюшени животни), излизам от стаята и спирам Марта на площадката на стълбите. Питам я дали може да поговорим.

— Да — отвръща тя.

— Искаш ли чаша вино или чай, или нещо друго?

— Не.

Застанала е на най-горното стъпало с една ръка, опряна на стената, а другата — на перилата и блокира пътя; бледото ѝ лице е неподвижно. Ако ѝ кажех да слезе долу, щеше да прозвучи като господарска команда, така че там, на слабата светлина, по средата между горе и долу, я питам дали е виждала жарсеното полуполо и сребристото болеро, помни ли дали съм ги взела в Съфък за Коледа. Марта поклаща глава няколко пъти.

— А гривната ми — добавям, — онази със сребърните топчета, нея виждала ли си я?

Тя отново поклаща глава.

— Да кажеш нещо за Аня Дудек, убитата жена? Била е полякия. Малко по-възрастна от теб, но може би си я срещала, може би се движите в една среда?

Още докато го изричам, си давам сметка, че е нетактично, защото Марта не е дала признаци да се движи в никоя среда. Взирам се поразена в нея.

— Тук съм да подобря английския си — заявява Марта. — Нямам интерес да общувам с поляци. Това ли е всичко?

— Аз... Да.

Тя изкачва последното стъпало и минава покрай мен, при което долавям слаб, но отчетлив лъх на смокиня. Колко странно. Носи същия парфюм като мен. Открехва съвсем малко вратата си, пъхва се вътре и затваря след себе си, но не преди да съм имала възможност да зърна купчините дрехи по целия под. Оставам там за секунда с чувството, че съм нахлула в личното ѝ пространство.

Чувам входния звънец и аз едва не политам, като се втурвам по стълбите.

Открехвам съвсем леко — отвън стои едър мъж, понесъл кашони, пълни с найлонови торбички, които шумолят. Доставка от супермаркета. Отварям вратата широко, за да го пусна. Той отнася продуктите в кухнята.

— Къде желаете да ги оставя? Тук долу ли?

Станали са небивало учтиви, откакто въведоха въпросници, в които клиентите дават отзиви за разносвачите на покупки.

Има една разменена покупка — моркови вместо тиквички. (Винаги се радвам на шанса да узная как работи нечий чужд ум — сякаш човек би избрал зеленчук заради формата му.) Не забелязвам, че мъжът не е затворил входната врата зад себе си, докато не се връщам в антрето. Зеела е широко през цялото време. Могло е да нахлуе вятър, дъжд, боклук, всичко и всеки, без изобщо да видя.

В леглото решавам, че няма как да ме подозират. Невъзможно е. Биха ме арестували. Това е игра. Перивейл просто си е наумил да ме тормози. Още мога да подуша възбудата му. Като кон преди състезание е — изправя се на задни крака и разширява ноздри. Какво чакаха? Какво премълчаваха? И нещо друго чопли подсъзнанието ми. А-ха да излезе на повърхността, и после потъва.

Посред нощ сядам в леглото. Филип, който се е пъхнал до мен безшумно като призрак, не помръдва. Знам какво ме е тормозило. Онази розова блуза с къс ръкав и копченца отпред, простичка лятна фланелка: трябваше да я разпозная в мига, щом я видях. Когато я намерих мъртва в парка, Аня Дудек бе облечена с моя блуза.

СЪБОТА

Студен вятър духа на морския бряг в Брайтън. Едри като котки чайки са накацали по тюркоазените балюстради с гръб към морето, сякаш драмата се разиграва пред тях, не отзад. А там водата е масленозелена и разпенена, небето е по-бледо, синкавосиво, вълните нарастват и се издигат като крило на самолет, прииждат и отново се оттичат, засмукали пясък. Приближава куче и чайките се разлитат с крясъци, преди да кацнат на същия ред, но малко по-встрани. Във въздуха се усеща мирис на озон, на нафта и на горещи пържени понички.

— Наистина мисля, че морският бряг е по-хубав през зимата — казвам. — Не си ли на това мнение? Цветовете и всичко останало... много по-романтично е.

Филип крачи с наведена глава. Изключил е блекбърито си за сутринта. Изглежда като човек в ступор, но поне прави някакво усилие.

— Помниш ли, като работех в „Нюзнайт“ и трябваше да отразявам всички конференции на политическите партии? Помниш ли как бягаше от работа и идваше в Блекпул, за да си с мен, в онзи мърляв хотел на брега? Всичко беше в стъкло, само че прозорците бяха с тъмни стъкла и прашни вертикални щори, така че отникъде нямаше изглед.

Филип издава звук, който приемам за потвърждение, че това наистина се е случило, че хотелът с вертикалните щори действително е съществувал.

— Къде ще обядваме?

— Все ми е едно. Ти избери.

Старая се да не се замислям, че има нещо нередно в такъв отговор. Мъча се да не правя изводи, че безразличието му не е към ресторанта, а към мен.

Предстои ни да разгледаме Павилиона, да позяпаме магазинчетата за сувенири и антикварни вещи. Стари книги, ръчно

изработени рокли, ръчно рисувана керамика.

— Не съм много гладна — успявам да кажа весело. — Да решим по-късно.

Животът ми се е върнал към нормалния си ход. Ако е възможно да се повярва, че ужасът с Аня Дудек някога може да се махне, изглежда, вече се е махнал. Филип е едно неизменно отсъствие или отсъстващо присъствие (почти не е спал), но аз изкарах три обичайни дни — работа, у дома, Мили, вечеря, понякога крос, за да се разсея. През повечето време имаше човек в кола пред къщата ни или колкото близо можеше да се добере (паркирането е състезателен спорт в квартала ни). По остриганата глава съдя, че е полицаят, който ме откара до участъка във вторник, но не съм сигурна. Също така не знам и не се каня да питам дали съм охранявана или наблюдавана.

Не ме напуска мисълта, че в полицията искат нещо от мен, но на моменти все пак забравям. Тренирам се да отклонявам ума си към друго.

Моето „ужасяващо изпитание“ вече не е на дневен ред в „Добро утро на всички“, до голяма степен, боя се, заради масово убийство в студентски кампус в американския Среден запад в съчетание със задълбочаващата се рецесия и икономическия хаос в Европа. В сряда Тери каза:

— И тъй, директива отгоре. Ние трябва да сме светлината в края на тунела.

Танцуващи мечки, захарен памук, мини кексчета — схващате тенденцията.

При цялата суетня да докараме в предаването актриса от сапунен сериал, която се състезава в „Танци на лед“, моето натъкване на труп е забравено от всички. И слава богу.

В личен план няма повече запитвания от журналисти, не идват фотографии. Родителите на Филип заминаха в сряда на круиза и когато говорих с Маргарет, докато си стягаха багажа, я успокоих, че няма за какво да се тревожат, че се разиграва типичният медиен цирк. Уверих я, че докато се върнат, всичко вече ще е отшумяло.

— Непременно кажи, ако можем да помогнем с нещо.

— Разбира се. Пожелавам ви фантастично пътешествие.

В четвъртък позвъни Джуд Морис. Формалният повод беше вечерта за набиране на средства в училището. Забравила била да пита дали искам „да се присъединя към някоя маса“ за викторината преди търга, или предпочитам да стърча отстрани преди участието си с нея и някои други от актива. Отговорих ѝ, че никой не ме е поканил „да се присъединя към маса“ и че стърчането „с актива“ ми звучи чудесно. Особено щом тя е сред него.

После Джуд ме попита:

— Всичко наред ли е?

— Да, нормално. По-спокойно е, благодаря.

— Питам, защото Рейчъл Къртис разхождала кучето си и те видяла да се качваш в полицейска кола във вторник. — В устата ѝ „полицейска кола“ прозвуча като екстравагантна бонбоненорозова лимузина.

— О — промълвих. — Да, по дяволите. Това си беше преживяване.

— И какво става?

Трябваше да ѝ кажа. Обещала бях да не лъжа. Ако исках тя да ми стане приятелка, това беше добра възможност. И все пак мисълта за изтичане на повече информация и опасността да се чуе в службата ми или нещата да се раздуят повече от реалните им размери...

— Всичко това е ужасно стресиращо — заявих неопределено.

— Не се съмнявам... Готова съм да помогна, ако трябва.

— Ще ти разправам подробно на бутилка вино, когато нещата се поуспокоят. — Дали с това щях да се откача засега?

— Разбира се. Горката ти. Скоро пак ще се чуем. — Очевидно се откачих.

Обядът е тиквена супа с джинджирил и домашна содена питка (нали той каза аз да избирам) в домашен тип ресторантче за здравословно хранене в горния край на Норт Лейн. Масата ни от лакиран чам в медножълт цвят е лепкава на пипане. Солницата и пиперницата — едната бяла, другата черна — са половинки от голо тяло и като се съединят, то става цяло.

— Това за еротично ли трябва да мине? — питам Филип.

Той сбърчва носа си. Очите му са зачервени. Започва сезонът на алергиите.

— Малко бие на хермафродитско.

Въпреки всичко още го обичам. Мисля си го някак дистанцирано, сякаш от голяма височина. Дълбоко в стомаха ми мускулите се свиват. Причината са сбърчването на носа и шегата за хермафродитското. Казват, че в сполучливата връзка партньорите се преливат един в друг и стават едно. Как се беше изразил Платон? „Любовта е стремеж към цялост“. Имало е моменти, години дори, през които prestaвах да забелязвам, че го обичам. Само да можеше споделената любов да предизвиква такива разтърсващи чувства като несподелената, колко блажена бих била. Сега, когато той се е отдръпнал, го виждам по-ясно — лицето му, кожата му, ума му — всичко, което поначало ме е привлякло към него. Но непоносимата болка е, че всичко това би трябвало да е мое, а не е. Снощи бях облякла бельото си от „Майла“, „будоарното бельо“, което той ми купи за рождения ден миналия юни. Оттогава си стоеше неизползвано. Искан ми се изобщо да не го бях обличала. Един изрязан сутиен с подплатени чашки и прашки в същия цвят — пепел от рози — само засилват унижението, когато нещата не се получат. И двамата бяхме изтощени, или поне аз така му казах накрая. Той се обърна на другата страна. За момент помислих, че плаче. Скоро заспа или се престори на заспал. Аз лежах, разкъсвана от копнеж. В желанието си се чувствах като трагична героиня от рода на Силвия Плат. Едно докосване и бих умряла. Голото му тяло — не бях сложила в багажа негова пижама — ме изпълваше с трепет. Под прозореца ни се чува крясъци на подпийнала компания. Той обаче продължи да спи, дори не помръдна. В стаята беше горещо.

— Хайде да обсъдим великденската ваканция — изричам бодро, докато съединявам солницата и пиперницата в едно тяло. — Поканих Клара и Пийт да дойдат с нас в Съфък.

Той повдига въпросително вежда.

— Какво?

Дори не ме е слушал.

— Клара и семейството й. Поканих ги в Съфък за Великден.

— О, така ли? — Тонът му не е окуражаващ.

Виждам мислите да проблясват в очите му като цифри на НАСДАК. Може би си припомня каква стресираща седмица съм имала и ми съчувства. А нищо чудно да изпитва неудобство и срам заради снощи.

— Филип...

— Не. Да. Не. Разбирам защо ти се е сторило добра идея.

Изгубил е интерес. Припомням си замерянето с пликче шарени бонбони първия път, като дойдохме в Брайтън, как се опитвахме да ги метнем в устата на другия и как Филип се превиваше от смях. Притеснително е, че от топлината на този спомен той ми изглежда още по-студен сега.

— Чудесно. Ще проверя дали Робин, Иън и бебето Чарли могат да се присъединят към нас за великденския обяд, макар че Иън може да е зает покрай агненето на овцете. Мисля да устроим търсене на яйца в градината, ако децата на Клара не са твърде пораснали за такива забавления.

Филип продължава да соли супата си. Постоянно оставя белия хермафродит самичък на масата. Аз постоянно го връщам на мястото му. Дъното на пиперницата е нащърбено. Не си пасват както трябва. Никога няма да им се получи. Собствениците на заведението — жената зад щанда с руси букли — би трябвало да ги изхвърлят и да купят нов комплект.

С внезапна увереност си мисля, че той се кани да ме напусне. Свършено е. Вече е твърде късно. Нищо не мога да направя.

Той въздъхва; цялото му тяло се тресе.

— Скъпа — казва, — тази седмица отново трябва да замина. В Сингапур. Само за няколко дни, ако имам късмет. Най-много за седмица. Времето ми ще е запълнено с важни срещи една след друга. Ще се справиш ли сама вкъщи?

Усещам лицето си като чуждо.

— Няма да съм сама. Ще бъдем с Мили. И с Марта.

— Ще трябва добре да заключваш вратите нощем. Слагай веригата, чу ли?

Знае, че винаги забравям. Хапя бузата си отвътре.

— Няма страшно, не ни мисли.

Филип мрази някой да му мрънка. Уволни сътрудничката си, извънредно оправна жена, завършила Харвард, защото вечно хленчеше

по повод климатиците.

Той побутва купата със супа настрани.

— Не гледай лекомислено на това. На свобода вилнее маниак.

— Знам. Господи, Филип, не е нужно да ми го казваш.

Нещо преминава помежду ни. По лицето му се четат уязвимост и отчаяние. Стараейки се да вложи чувство, той изрича:

— Жалко, че трябва да си на работа, иначе би могла да дойдеш с мен като едно време.

Едно време. Жената с русите букли прибира чиниите ни. Пита дали ни е харесала супата и Филип, който почти не я е докоснал, казва, че е била прекрасна. Може да я караш и с преструвки.

Стомахът ми се успокоява. Лицето ми вече не е изтръпнало. Той няма да ме напусне, поне засега. Връща се надеждата за възможности, за наместване на нещата, за ново начало. За пръв път от цяла вечност, докато седя с Филип в ресторантче в Брайтън, се опитвам да си представя един обикновен живот.

СРЯДА

Идват за мен рано сутринта. Сякаш са чакали таксито на Филип да потегли и да завие зад ъгъла, преди да почукат.

Недооблечена съм. Отивам до вратата с чорапогащника в ръце. Светлината навън днес е розова, сякаш слънцето е решило веднъж да пробие облаците.

— Помислих, че мъжът ми звъни — казвам. — Реших, че си е забравил паспорта.

— Габи Мортимър?

— Д-да.

Нещо не е наред. Перивейл, който отлично знае, че съм Габи Мортимър, не ме поглежда. Взира се в глицинията, в усуканите дървесни стъбла и даващите надежда яркозелени млади листенца, сякаш търси пъпки сред тях.

— Арестувам ви — изрича той — по подозрение в убийството на Аня Дудек през нощта на петнайсети март. Не е нужно да казвате нищо, но ви предупреждавам, че може да навреди на защитата ви, ако по време на разпита премълчите нещо, на което по-късно да разчитате като доказателство пред съда.

Това ли е правилното изречение? Звучи ми погрешно, формулирано по този отблъскващ начин. Случайни грозни думи. Или причината е бученето на кръвта в главата ми? През нервната ми система пробягва електрически ток. Опитвам се да проговоря, да кажа: „Какво? Не ставайте смешен!“, но устата ми е задръстена от зъби и език. Коленете ми треперят. Крайниците ми изтръпват и напълно омекват. Тялото ми натежава, плътта и костите сякаш са чужди. Още виждам Перивейл в центъра на полезрението си, но останалият свят наоколо е потънал в черно.

Полицай Мороу се показва иззад него, хваща ръката ми и ме повежда навътре в къщата. Говори ми тихо, сякаш съм объркана старица, която е взела старческия дом за хотел. Насочва ме нагоре по стълбите и все още ме подкрепя.

— Така, нагоре. Качваме се по стълбите — казва. — Сега ще се дооблечем с вас, а после ще идем в участъка и там ще прием по чаша хубав чай.

Или пък каза „в болницата“? Или „в дневния помощен център“? Не знам какво е казала. Усещането е като за мигрена без главоболието, когато не можеш да разграничиш реално от нереално.

Присядам на ръба на леглото и се чувствам стогодишна, а тя се опитва неуспешно да ми обуе чорапогащника. Изведнъж чернотата се разчиства.

— Мога сама — казвам и я изритвам. — Извинете. О, господи, страшно съжалявам. Заболя ли ви? Съжалявам. От шока е. Ама защо, за бога? Какво става? Това е просто абсурд! Лудост!

Вдигнала съм си чорапогащника и крача из стаята. Сега, след като съм преодоляла шока, беснея от възмущение. Спирам до прозореца и през вдигнатите капаци виждам Перивейл и остригания мъж от фолксвагена. Полицейската кола е паркирана наред улицата с включен двигател и светлини. Флуоресцентните ивици по нея искрят. Ще събуди всички съседи. Ако Рейчъл Къртис разхожда кучето си, ще се наслади на сензацията.

— Разбирам ви — казва полицаи Мороу и сбърчва дружелюбния си луничав нос. — Сигурна съм, че всичко ще се изясни и ще сте си у дома за обяд.

— Аз съм на работа — почти изкрещявам. — Обядът не ми е на дневен ред.

— А пък на мен — да. Не пропускам хранене и винаги започвам със солидна закуска. Днес ядох овесена каша с мляко и сироп от захарна тръстика, който съдържа по-малко калории, отколкото човек би си помислил. От „Контрол на теглото“ му слагат само една точка. Старая се да не ям между храненията. — Тя потърква хлътналия си корем, стегнат в полицейските панталони с демодирано висока талия. — Проблемът е автоматът в стола. Хайде един „Кит-Кат“ или пък едно „Баунти“, или пакетче маслени бисквити...

Взирам се в нея, изгубила дар слово.

След няколко секунди, през които не съм сигурна дали няма да се разкрещя, произнасям:

— Според мен имате прекрасна фигура.

Перивейл е оставил входната врата отворена. Защо? Дали не следи няма ли да избягам през задната? Или му е все едно и грижата да затвори вратата, както диктува етикетът и както е нормално, не му влиза в приоритетите. Промяна в акустиката — вибриращото боботене на полицейската кола и тътенът от първите самолети, излитащи от „Хийтроу“ — са събудили Мили. Когато излизам от стаята си, тя седи на стълбите, стиснала розовия си заек.

— Какво става? — пита.

Обхващам съненото ѝ лице между дланите си и внимателно го покривам с целувки. Полицай Мороу минава покрай нас.

— Няма защо да се тревожиш, Милс — казвам. — Ще почукам на вратата на Марта да я помоля да стане. Трябва да изляза по работа. Просто по работа.

— Наистина ли? Татко замина ли?

— Наистина. Ще кажа на Марта да ти даде закуската.

— Време е да вървим — подканя ме полицай Мороу.

— Обичам те, Мили — подвиквам, като се старая да не звуча отчаяно.

— Явно се шегувате — казвам на мъжа от фолксвагена, когато поставя длан на главата ми. Издърпвам се от него, но той отново натиска темето ми и ме насочва към задната седалка на колата. Цялата треперя, но си давам сметка, че е и комично, нещо, което бих могла да разкажа на Филип. — Не мога да повярвам, че се държите така! Да ми натискате главата! На това ли ви учат в полицейската академия? Мислех, че само в тъпите сериали го правят. Явно не. Очевидно е практика и в реалния живот.

Полицай Мороу и инспектор Перивейл са отпред, като този път Перивейл е на шофьорската седалка.

— Трябва да съм в ефир след четири часа — съобщавам. — Идвам доброволно само за да не разстройвам дъщеря си още повече. Аз съм добросъвестна гражданка, оказвам съдействие. А вие явно всичко сте объркали. Какво безумие! Това на нищо не прилича — да събудите дъщеря ми! Господи, ами ако нямаше кой да се погрижи за нея?

— Щяхме да го уредим — обажда се стриганият, който е седнал прекалено плътно до мен.

— Освен това шофьорът ми ще е тук след по-малко от час. — Посягам инстинктивно за телефона си. — Ще му позвъня и ще му поръчам да ме вземе от полицейския участък. Бързо ще приключим, нали? Трябва да е някакво недоразумение. Няма да съм ви нужна задълго, нали? Всъщност може ли да позвъня на съпруга ми? Докато още не се е качил на самолета.

Мороу се извъръща назад.

— Ще го уредим. Не се тревожете, не е нужно нищо да правите. Ние ще се погрижим за всичко.

Тези думи съм ги чувала и преди. Това е мантрата на туристическия агент, когото Филип толкова харесва, онзи, чиято специалност е „индивидуално подбраният лукс“.

Странно как същата комбинация от срички в друг контекст може да звучи толкова смразяващо.

Килия е. Кой си помисля някога, че ще види затворническа килия отвътре? Има пейка, на която да седна. Пейка. Квадратно прозорче високо горе. Мъничко синьо петно. По-скоро бяло. Небето е бяло. Далечен шум от бръмчене на бургия. Няма кофа. Очевидно мога да почукам на вратата, когато имам нужда да отида до тоалетна. Но съм толкова напрегната, та не си представям някога отново да се облекча. Нямам нищо със себе си. Нито телефон, нито писалка, нито книга. Човек би очаквал графити по стената: „Дан беши тук“, „Мамка ви“. Но и от такова четиво съм лишена. Няма какво да правя, освен да гледам четирите голи стени и да се тревожа за участта си.

Питам се на глас дали в полицията не са откачили. Аз съм Алиса, влязла в заешката дупка. Опитвам се да извикам в ума си по-ободряващи прецеденти, но не успявам. През последния час са ми въвели данните в компютър, информирали са ме за правата ми, снимали са ме — щрак: анфас; щрак: профил. Докато това се случваше, се мъчех да не мисля за копията, които щяха да последват от тези снимки. Ще бъдат показвани до безкрайност във всеки материал за мен като lika на Хю Грант след свалката му с проститутката от Ел Ей. (Ще се наложи да унищожа някой вестник, за да спра

тенденцията.) Опитвам се да измисля нещо забавно, което да разправа на Филип. Решавам да му кажа, че съм си въртяла главата и съм хвърляла усмивка през рамо, защото всеки професионалист е наясно, че това е най-фотогеничният профил. Не съм го направила, естествено. Изглеждах толкова мрачна и втрещена, колкото се чувствах. И срещу заплащане не бих могла да докарам усмивка. Не беше снимка на лицето ми, а на душата ми, обзета от смут.

Дадох отпечатащи — по невнимание лепнах мастилен палец на ръба на полата си. „Едното от нас двете никога няма да излезе“. Ето ти на: шегичка! Това мога да го кажа на Филип. Полицай Мороу попита дали искам екземпляр от Процедурния правилник.

— Никой никога не е пожелал — уведоми ме. — О, всъщност имаше един, пиан като талпа, сипеше ги едни, майката си трака, ще ме прощавате за изрази. Казах му: „Разбира се, господине. Имате ли нужда от помощ за по-дългите думи?“. — Тя се изкиска.

Отговорих ѝ, че не ми е необходим, благодаря. Отказах и адвокат. Филип има юридическа кантора, която ползва, лъскава като туристическата агенция: блестящ правист на третия етаж за завещания, друг на шестия за имотните дела и вероятно друг, също толкова блестящ, на осмия за случаи на обвинения в убийство. Само най-добрите за златната двойка. Но аз не искам блестящ юрист. Все едно да заявявам, че съм виновна. Не искам да се срещна дори с дежурния служебен адвокат. Нямам нужда от защита.

— Но служебният адвокат е безплатен! — настоява полицай Мороу, сякаш раздава мостри на нова марка йогурт в търговския център.

Затварям очи. Килията е съвсем тясна, така че крача наум. Напред-назад. Напред-назад. Това не ме успокоява. Отново съм в изпитната зала — работата ми е предадена, но не съм я проверила. Когато Мили се роди, дълго сънувах един и същ кошмар: как съм в центъра на Бомбай, залят от трафик и шум, и Филип се опитва да ме накара да скоча в един автобус без врати с накачулени по покрива хора, но аз не можех, защото държах котка — същата онази бездомна котка, която хранех в бараката като дете — и тя се опитваше да се изтръгне от мен, а знаех, че ако я изпусна, ще я изгубя. Гъмжащият град щеше да ме засмуче и никога не бих я открила.

Глупав сън беше, най-вече заради котката — Филип ме обвиняваше в „котешка сантименталност“ — и все пак онзи световъртеж от усещането, че стоя на ръба на нещо ужасно и неизбежно, от предстоящата загуба, беше същият като сегашния. Нямам контрол над живота си. Всичко, което притежавам — пари, къща, работа, връзки — не означава съвършено нищо.

Успокояващи мисли, няма що!

Разрешен ми е един телефонен разговор. Първо опитвам с Филип, но директно се включва гласова поща. Едно време ми се обаждаше било от гарата, било от влака или летището, тогава раздялата ни го натъжаваше. Вече не се случва, тези емоции са забравени. Сутринта дори не се сбогува с мен. Когато слезе долу, очаквах отново да се качи. Приготвих си любвеобилна реч как пространството помежду ни ще ни се отрази добре. Щях да го прегърна силно за в случай че го виждам за последен път. Той ме знае, че съм лигнала в това отношение. Преди непременно би ме събудил, би ме целунал за довиждане. Но тази сутрин не се върна в спалнята. Чух таксито под прозореца и захлопването на входната врата.

Така че не оставих съобщение. А и каква полза? Ако беше минал през паспортната проверка, нямаше да му позволят да се върне и само щеше да преживее небивал стрес. А дори да го пуснеха, може би накрая щеше да се окаже напразно. Само щеше да си провали пътуването с всички произтичащи от това неудобства и нерви, а аз вече да съм си у дома преди него. И да обядвам.

Затворих.

— И не оставихте съобщение? — учуди се полицай Мороу.

— Не исках да си пропиляя възможността — отвърнах и й се усмихнах.

— Направо ме убивате — каза тя. — Хайде тогава. Пробвайте с някой друг.

Марта вдигна домашния телефон при първото позвъняване. Мили била облечена и ядяла своето мюсли. Да, била се успокоила.

— Казах й: „Глупаво момиче! Майка ти скоро ще си дойде. Нея и без това постоянно я няма“.

Не събрах сили да се ядосам, така че се засмях и й казах, че нямам представа колко дълго ще имат нужда от мен в полицията, че просто трябва да ми зададат няколко въпроса и я моля да държи

фронта до връщането ми. Това малко усложни разговора, защото идиомите също както събирателните съществителни още не бяха изучавани в школата по английски в „Тутинг“.

Полицай Мороу взе слушалката от ръката ми доста рязко, сякаш бях злоупотребила с благоразположението ѝ. Каза, че ако искам, ще съобщи в службата ми...

— Ще закъснея ли днес?

— ... че изобщо няма да отидете.

Тя седеше на висока табуретка и ме гледаше отгоре, макар да стоях права.

— Благодаря — казах.

Помислих си за паниката на Тери и ликуването на Стан, а също за Алисън Брет, приятната и опитна завеждаща пиар отдела и какво би казала тя за всичко това. Стиснах челото си с длан и останах така за момент.

— О, боже. Много ли ще се ядосат? — попита Мороу. — Нямам представа какво ще стане при тези обстоятелства. Стан самичък ли ще се разполага на канапето? Горкият Стан... О! — Тя отмята театрално брадичка към рамото си. — Ако много се помоля, може на мен да позволят да се сгуша до него.

— И вас е успял да омотае — измърморих.

— С мъжа ви какво да правим? Да го набера ли, за да оставя съобщение?

Застинах. Припомних си как Филип закъсня за погребението на майка ми, как обеща да се прибере за рождения ден на Мили и забрави. Тази негова дистанцираност ме кара да смятам, че е на ръба на някакво решение. Помислих си как каза, че тези срещи са много важни, колко напрегнат беше и че ако бракът ни изобщо има някакви шансове, може би той се нуждае да остане сам със себе си. Сетих се как тръгна сутринта, без да се сбогува.

— Не се тревожете — казах. — Ще му позвъня по-късно от къщи.

Един час в килията се равнява на милион години навън. Не знам какво ме карат да чакам. Умът ми се лута бясно. Какво би казал Кевин Уатли в ролята на инспектор Море? „Да я оставим за малко да си

поблъска главата“. В пряк или в преносен смисъл? Дали искат да се отегча? Или да се успокоя? Или очакват от мен да започна да хвърлям къчове? Да си блъскам главата в стената. Утро на идиомите.

Какво искат от мен? Времето се разтяга. Усещам движението на всеки атом. Разместването на частици.

Не ям, въпреки че Стригания ми донася идеално кръгло парче варена шунка под идеално кръгло купче картофено пюре.

Млад и натягащ се полицай идва да ме изведе от килията. Изчервява се почти като момиче — с две розови петна високо на скулите — когато се усмихвам и го питам за името му. Не нося грим. Косата ми е в безпорядък. Вероятно дори не ме разпознава. Много важно какво ще разправа за мен на гаджето си или на майка си и баща си, като се прибере у дома. Не ми е нужно да играя роля. Но трябва да се усмихна. Не знам какво друго да направя. Усмихвам се леко, за да не си позволя да заплача.

Когато влизам в стаята, същата безлична кутийка за разпити, Перивейл се изправя и пространството се смалява. Преструвам се, че се оглеждам.

— Уютно е тук — казвам. — Но защо не го обедините със съседното помещение?

Шегата ми е ужасна. Какво ми става?

— Седнете.

Влиза и Стригания. Часът е 13:47. Знам, защото Перивейл се навежда и го съобщава в микрофона, за да се запише. Научавам също, че истинското име на Стригания е старши полицай Де Феличе. Родителите му може да са италианци, но той трябва да е роден тук, защото говори с типичния за Южен Лондон акцент. Има хлътнали зелени очи и триъгълно лице, каквото в „Пиксар“ използват за супер героите — нелепо широко чело, скосяващо се до заострена брадичка. Обзалагам се, че майка му никак не харесва косата му.

Перивейл повтаря процедурните правила, които вече съм чула, плюс инструкциите, че мога да запазя мълчание, ако желая. Изрецитирам името и адреса си и казвам категорично, че никога не съм била в жилището на Аня Дудек; не, не съм прекрачвала прага ѝ; не, никога не съм я виждала преди; не, тя ми е свършено непозната.

Отпускам се малко по малко. Дори започвам да си мисля, че не е чудо невидяно, но тогава Перивейл скача пъргаво, при което едва не

събаря касетофона, и казва:

— Тя е била бременна, когато е била удушена. Знаехте ли това? Бременна в единайсетата седмица.

Земята спира да се върти. Очертанията на стаята се замъгляват пред погледа ми. Сграбчвам здраво ръба на масата, за да не се килна напред.

— Съжалявам — продумвам. — Много съжалявам.

Прилошава ми. Става от зле по-зле. Толкова е ужасно, че умът ми не може да го побере. Два трупа. Невинност. Живот. Смърт. Двойно убийство? Не знам. Страховит кошмар, унищожени съдби.

Лицето на Перивейл се връща на фокус. Носът му има лека гърбица. Кожата му е на петна. Ръцете му треперят. Развълнуван е също като мен.

— Така че ще съм ви задължен, ако не бъдете толкова насмешлива.

— Съжалявам — изричам отново.

Не ми хрумва друго, което да кажа. След толкова притеснения за мен самата и за случващото се тук ето че отново тя излиза на преден план. Не искам да ми се налага да изпитвам съпричастност и болка за нея. Осъзнавам, че от самото начало ми е било по-лесно напълно да я изключа.

— Знаехте ли, че е бременна?

— Не. Никой не го е споменавал досега.

Взирам се в Перивейл. Ще ми се да мога да го разгада. Доникъде не стигам. Бременна. Мъж. Приятелят, същият, който не е бил в страната, когато е умряла... дали се е върнал? Покрил се е някъде, потънал в скръб? Или пък може да е замесен в убийството? Искане ми се да не се налагаше да мисля за тези неща. Искане ми се изобщо да не бях чувала за Аня Дудек.

— И никога не сте стъпвали в жилището ѝ?

Едва се сдържа да не изкрещя.

— Не.

Двамата се споглеждат. Питам се дали Перивейл осъзнава, че се повтаря. Не е ли редно да остави Де Феличе да говори? Доброто ченге и лошото ченге? Няма такива работи. Той размества листовите пред себе си.

— И тъй, интересно ми е едно нещо. Скоро сте обновили градината си, нали?

— Да. — Нямам представа накъде води това, но поне вече напуснахме проклетия й апартамент.

— Ще ни разкажете ли по-подробно?

— Добре. — Ще му играя по свирката. Може би това ще помогне и на двама ни. — За предната градина или за задната питате?

— Кажете за предната, ако обичате.

— Така. Ремонтирахме сутерена, отне цяла вечност и строителите напълно съсипаха градината, затова наехме хора от специализирана фирма, казва се „Кални ботуши“. Препоръча ми ги Роджър Пийдълс, специалист по озеленяване, когото сме канили в предаването, и те имаха грижата за всичко. Казах им какво искам...

— Маслинови дръвчета?

— Да, а също глициния, която се надяваме да цъфне. — Кръстосвам пръсти, симпатичният жест, който често използвам в сутрешното предаване. — Малко е капризна при транспортиране. — Вече се чувствам на своя територия. Възприела съм телевизионния си образ. Далече съм от разни убити жени. Владея положението. Насочвам обясненията си към Де Феличе, като се преструвам, че съзирам у него искрен интерес. — Също така един ред прекрасно зелено шапиче, примесено с хойхера, и по една голяма кашпа с френска лавандула от двете страни на входа.

— Добре, ясно. — Перивейл е намерил нужните бележки. Вдига очи. — Имате ли представа откъде „Кални ботуши“ са доставили тези растения?

— Не, нямам.

— Аз ще ви кажа. Маслиновите дръвчета и глицинията са купени от „Евъргрийн“, оранжерия за продажба на едро в Банстед. Те не отглеждат растенията на място, а ги осигуряват от различни разсадници. Често от... Италия. Маслиновите дръвчета пристигат с торбичка пръст около корена, пясъчно оранжева на цвят. Тази почва е доста рядка. А колкото до глицинията, там вече става интересно. Тя идва от конкретен регион в Тоскана, от долината Пистоя, където почвата е различна — тежка, наносна, бежова.

Не ми харесва да не знам накъде бие с тези обяснения.

— На пода в апартамента на Аня Дудек — продължава той с блеснали от възбуда очи — точно зад входната врата открихме отпечатък от кал, отпечатък със специфична форма. И ето го интересния факт: в лабораторията ни, където има големи умници, разгледаха тази кал под микроскоп и тя се оказа почти раирана — пясъчно оранжево с бежово. Кой би помислил, че пръстта може да съобщи толкова много? След като ви посетих онзи ден, остъргах кал от подметките на обувките си. И познайте какво.

— Какво?

Ако не погледна под масата, не мога да кажа дали носи онези мокасини.

— Пълно съвпадение.

— Сериозно?

— Да. А също и миниатюрни гранули пемза, която прибавяте саксиите с растения.

— Като моята лавандула.

— Като вашата лавандула. И тъй, вече знаем, благодарение на чудесата на науката, че онези зрънца кал, които открихме в жилището на Аня Дудек, са от вашата предна градина. И още нещо. — Той леко свива рамене като родител, който казва на детето си, че му разрешава да яде сладолед. — Как мислите, че тези зрънца кал са се озовали в апартамента?

— С подметките на нечии мокасини?

— Познахте, но не съвсем. С подметките на маратонки „Асикс“, Габи Мортимър. Калният отпечатък съвършено точно отговаря на шарката върху подметките на маратонките, които ни дадохте — „Асикс“.

— Но всеки има „Асикс“! — извиквам.

— Питам ви пак и това е последният ви шанс: били ли сте някога в жилището на Аня Дудек в комплекса „Фицхю Гроув“ номер осемнайсет, Югозападен Лондон?

Лесно би било да кажа „да“. Той толкова го иска. Копнее да го чуе. Отчаяно се надява. И колко работа е свършил с почвата. Може пък да ме пуснат да си ида у дома, ако кажа „да“. Ето какво било да те изтезават. Дори не са ме топили под вода, и вече съм готова да им кажа каквото искат. Откъде да знам как проклетата кал е попаднала там? Почти съм готова да призная каквото и да е.

— Не — изричам уморено, чак дори извинително.

Ала греша. Перивейл не изглежда разочарован. Не е копнял да кажа „да“. Има тържествуващ вид.

— А как тогава — казва, като вади хартийка от папката си и я тупва на масата — ще обясните това?

Хартийката е нахъдрена като онези тъмночервени листчета е рибки за гадаене на настроението, които слагат в опаковките на бисквитки. Опитвам се да си припомня какво означаваше нахъдрена. Мили ще знае. Свенлива? Страстна? Или може би напълно объркана.

— Разрешено ли ми е да я пипна? — питам.

Той кимва, приглажда я е длан и натиска стърчащото ъгълче надолу, за да я прочета. Касов бон от „Теско“.

„Маргарита“: £4,50

„Исла Негра“: £9,49

Общо: £ 13,99

— Виждате ли какво е това?

— Да. Касов бон за пица и... бутилка вино.

Лицето му се изкривява в суетна усмивка. Той ме мрази, проумявам изведнъж; оттам идва всичко. Наистина ме мрази.

— Точно така. Открит в чекмеджето на нощното шкафче на Аня Дудек заедно с няколко монети. И с какво са платени пицата и бутилката вино?

Разглеждам долната част на касовия бон.

— С „Мастеркард“.

Взирам се в последните няколко цифри и се опитвам да си обясня видяното.

— Помните ли какво сте правили в сряда, осми февруари, тази година?

— Съжалявам... Не помня. Не и без... Не.

— Бихте могли да проверите. Забелязахте ли? Кредитната карта, с която са платени пицата и виното, е регистрирана на ваше име. Не е ли странно и необяснимо съвпадение, при положение че „никога не сте били в апартамента на Аня Дудек“? Платени са с вашата кредитна карта. Така че разбирате как нещата се натрупват. Имаме обявата от

„Лейди“, вестникарските изрезки с ваши интервюта, дрехите, калта от обувките ви, а сега и касов бон с продукти, които трябва да сте купили лично. — Обляга се назад и ме изучава сякаш от голяма височина. — Какво имате да кажете по въпроса?

Знам, че още седя на стола, защото пръстите ми са го стиснали от двете страни, но все едно се рея: всичко друго от тялото ми проблясва и се разтапя, сякаш го гледам отгоре, потопено във вода.

— Имате ли да кажете нещо? — повтаря Перивейл.

— Искам адвокат.

ЧЕТВЪРТЪК

Продълговати снопове светлина. Прозорецът е от материал, дебел като дъно на бутилка, почти не може да се нарече стъкло. Прониква само белота. Дращи очите ми или така го чувствам поне. В гърлото си имам вкус на пепел и сяра. Вратът ми е толкова скован, че го чувам да пука при размърдване.

Отлепям се от матрака — кожата ми буквално се е сраснала с пластмасата и все едно отлепям скоч. От одеялото се надига воня на пот. Усукано е под мишниците ми. Аз съм тази, която вони.

Вън е утихнало, чува се само някакво мърморене. Дали молитва? Цяла нощ се разнасяха викове и крясъци. Дрезгав глас в дъното на коридора пееше фалшиво „Роксан“. Друг, по-силен, крещеше: „Застреляй ме де. Мразиш ме, нали? Хайде, гръмни ме между очите“.

Сега е настанал покой. Спят. Или някой ги е гръмнал между очите.

Трябва да пикая. Студен, блестящ алуминий. Няма хартия, с която да избърша седалката. В друга килия съм, не във вчерашната. Повишили са категорията ми.

Снощната лазаня съхне и се вкоравява в чиния край вратата.

Сядам на ръба на пейката. С вчерашните дрехи съм. В полицейска килия не ти дават да облечеш пижама. Кой да знае? Усещам зъбите си грапави. Попитах дежурния сержант може ли да получа четка за зъби и той ми отвърна, че ако много ми се налага, може да ме прегледа лекар, на това имам право. Но не и на четка за зъби. Човек би си казал, че е нарушение на европейските закони. Зъбната хигиена не е ли човешко право? Не е казано да е с електрическа четка на „Орал Би“, нищо луксозно. Дори сгъваемите, които раздават по самолетите, биха свършили работа. Пък макар и дъвката, която се продава по бензиностанциите редом с презервативите.

Липсва ми дъщеря ми.

Ще ми се да се бях свързала с Филип. Ако му бях казала, той щеше да се върне.

Отново започват да се надигат страх и паника, да ме заливат и задушават. Умът ми не го побира. Съвършено нищо не разбирам. Събитията, задействали всичко, са куп от странни съвпадения, това и аз го виждам. Но те бяха обясними донякъде. Двете с Аня сме си приличали. И какво произтича от това? *Нищо*. Опитвам се да го видя от гледната точка на Перивейл. Обявата, изрезките, дрехите... Може би ме е дебнела. Може и да не е. Светът е пълен с чудати неща. Веднъж имахме котарак в предаването, който се изгубил при преместването на собствениците си и успял да се добере до стария си дом през разстоянието от сто и петдесет километра от Норич до Лутън: истински случай на невероятно пътешествие. Или пък близнаците, разделени при раждането им: и двамата се бяха оженили за жени на име Линда, имаха синове с името Гай и кучета с името Баджър. Не е ли изумително? Тери мислеше, че е шашма, но когато седях до тях на канапето, усещах физически вълнението и смайването им. „Да, има по земята и небето неща, Хорацио, които нашата нещастна философия не е дори сънувала“.

Добре, но пръстта... касовият бон? Те как са попаднали в жилището й? Как се свързват с мен? Ето го най-страшния кошмар, това струпване на улики.

Снощи, когато пристигна Каролайн Флечър, дежурната служебна адвокатка, записа всичко, подреди го в списък, после вдигна очи към мен с изражение, което сякаш казваше „Ами сега?“.

Дръпнах нагоре ръкавите на блузата си, с което да кажа: „Нямам скрити козове“.

Нямах — и нямам — обяснение, което да дам. От къде на къде касов бон от моята кредитна карта ще е в жилището на мъртвата жена? Мястото й е в портмонето ми, макар от време на време да я оставям край входната врата, когато плащам за доставени вкъщи продукти. Изводът е един: използвал я е някой друг.

Каролайн Флечър, с къса прошарена коса, оформена в модерно рошава прическа, и черен костюм с панталон, е свестен човек. Убедена съм, че има добро сърце. Признава, че никога не е гледала „Добро утро на всички“.

— Прекалено заета съм. Семейството си иска своето, макар че и най-малкото ми дете е на път да напусне дома, за да учи в университет, слава богу. А и работата, и вечната въртележка...

Също така подозирам, че има остър ум. Казва ми, че вече са допуснати някои грешки.

— Ще ви измъкнем оттук, не се тревожете. Уверена съм.

После се върна след разговор с Перивейл и вече не беше толкова уверена.

— Направо е нелепо. Перивейл твърди, че има риск да избягате и че разполагате със средства и ресурси да се укриете.

— Какво означава това?

Тя мрачно сви устни.

— Че ще се бори да няма освобождаване под гаранция.

— Но... — Задавих се и едва успях да кажа: — Те не могат да ме държат тук.

— Могат.

— Ами детенцето ми? — Прозвуча като вопъл.

— Пълен абсурд!

Залови се да обяснява, че част от грешките са мои. Наблюдаваше ме, за да се увери, че ще се съвзема. Не трябвало да се съгласявам на разпит без присъствието на адвокат. Всички тези неофициални разговори, в които съм била въввлечена, си имали своята тежест. Не съм била с „подходящата емоционална настройка“. По нейно мнение той е решен да ме изобличи.

— Обсебен е от „лъжата“, че не сте пипали трупа. Случва се най-редовно.

— Кое, хората да докосват трупове ли?

— Не, да пропуснат нещо или да преувеличат. Тук леко драматизират, там нещо поукрасят. То си е в човешката природа. Объркване, смущение, желание да се приказва. Недостатъчно се възползват от правото си на мълчание. В стаята за разпити се губят или печелят повече дела, отколкото в съдебната зала. А и вие сте преживели шок. Трябвало е да се обадите... Кои казахте, че са адвокатите ви?

— „Уинтъргрийн и Спунър“.

— Трябвало е да се обадите на „Уидспу“ и да ги повикате тук. — С това ми даде да разбера, че познава този-онзи. И че ако поискам тя да ме защитава, не значи, че съм изпаднала. Да не би да е по-малко кадърна от прехвалените ми адвокати?

— Нямам какво да крия.

— Без значение — отсича Каролайн Флечър.

Това беше най-смразяващото, което ми каза. „Без значение“. Едва ли не беше все едно дали съм го извършила или не. Бях замесена. Влязла бях в процес, паралелен на нормалния ход на съществуването ми, който си имаше свои закони. Въобразяваш си най-наивно, че животът ти е твое притежание, че си има своята идентичност, а полицията и законът са част от обществото, присъстващи в случай че ти потрѣбват, като болниците, пешеходните зебри и замразените полуфабрикати. Не било така обаче. Те чакат, през цялото време чакат да се случи нещо такова, за да те препънат, да те сграбчат и да ти покажат, че твоят живот, който си си въобразявал, че контролираш, е несъщественният детайл. Животът ти е бил едно нищо.

Случайната ми находка е пустила в ход всичко това. Ако не бях излязла да тичам, ако не се бях натъкнала на тялото, щях ли изобщо да съм тук? Отново се надига шум — дълбоко стенание, изпълнено с болка. Едва след няколко мига осъзнавам, че се изтрѣгва от мен.

Закуската е сандвич с бекон и яйце — в една от онези запечатани триъгълни кутии — и пликче коктейлни бисквити със скариди. Изяждам ги и двете. На подноса има и картонена чаша с чай. Вкусът му е гаден, но такъв е и вкусът в устата ми.

Полицаят, който внася подноса гърбом, като отваря вратата на килията ми с лакът, е същият младок от вчера. Има бледа кожа със свежа руменина; просто не можеш да си представиш, че се бръсне.

— О, прекрасно! Закуска в леглото — възкликвам. — Разглезвате ме.

Той се изчервява.

— Съжалявам. Не е кой знае какво.

Усилието, което полагам да се държа, докато ми идва да се сгуша в ембрионална поза, ми припомня болницата в деня след раждането на Мили. Усмивах се на пожеланията, благодарях за мъфините, плюшените животинки и цветята, а изпитвах непрестанни болки от шевове и се чудех дали отново някога ще мога да пикая.

Споменавам го на сладкия млад полицай.

Той се сконфузва, гинекологичните подробности му идват в повече и бърза да изчезне. Не съм убедена, че се сеща дори да заключи

вратата. Вероятно бих могла да избягам.

Каролайн Флечър идва по-късно, отколкото е обещала. Когато най-сетне пристига, ме водят при нея в друга стая за разпити — различна от вчерашната, не тъй скоро боядисана.

Тя носи същия черен костюм с различна риза. Вчерашната беше в пастелен цвят — пепел от рози — копринена или полиестерна; тази е памучна, на тънки бели и сини райета. Обувките са същите — черни мокасини на бос крак. Косата ѝ се е слегнала и е леко омазнена, пътят ѝ е крив. Когато си прекарал нощта в затвора и не знаеш ще излезеш ли някога, тези дребни детайли ти казват всичко. Памучната риза и босите крака говорят за промяна в барометъра, повишаване на налягането — днес навън е по-топло, дори слънчево. Пролетта може би си пробива път. А разбърканата коса на Флечър и закъснението ѝ — била е ангажирана тази сутрин. Не знам. С какво? Пазаруване в супермаркета? Друг случай, който да смести, друг клиент в остра нужда? Светът си върви и без теб. Дори не забелязва, че един човек отсъства от него.

Ден втори. Днес отново не съм на работа. Вчера направо не можех да го повярвам. Наблюдавах как минутите се изнизват и все си мислех как Стан ще флиртува с агитката, която всъщност беше моя идея. Когато 12:30 ч. дойде и отмина, едва не се разплаках от облекчение. Сега точно е време за рубриката на Индия „Какво ново под слънцето“... Четвъртък е, значи ще има и „Разходка по градинската алея“ с Роджър Пийдълс... Кой ли беше в кухнята днес?... *Не мога да си спомня.*

Днес вече е 10:50 ч. и рубриката на Гок Уан за пролетните тенденции отдавна тече, а аз чак сега се сещам.

Освен това Каролайн Флечър е с очила. Вчера не ги носеше. Да му се не види, и лещите си ли не е имала време да сложи?

— И тъй, свидетели няма. Перивейл прояви добрата воля да ми го съобщи. Кротнал се е вече. Не понасям, когато започнат да ми излизат с номера, че не можели да разкрият информацията докрай. Прозрачна тактика. Дай им да се надуват ей тъй, за идеята.

Осъзнавам, че я харесвам. Невъздържаният ѝ речник събужда симпатията ми.

— Не разполагат с грам запис от охранителни камери. Нула. Нищичко. Във „Фицхю Гроув“ няма камери, а тези в „Теско Експрес“ на Балъм Хай Роуд са на двацет и четири часов режим и записът вече е изтрит. Сигурно му е адски криво по този повод.

— Толкова за движението по лявата стена на лабиринта в Хемптън Корт.

— И това ли ви каза?

Кимвам.

— Фукльо нещастен. Все пак трябва да му представите алиби за осми февруари. Хубаво би било да сте прекарали целия ден в Хонолулу.

— Никак не съм сигурна, че съм била в Хонолулу.

— Също така не разполага с оръжието на престъплението. Обърнали са наопаки апартамента на Аня Дудек. Претърсили са парка. Вчера са ровили щателно и във вашата къща. И познайте какво. Там също не са открили оръжието на престъплението.

— Шегувате се.

— Не. С такива неща не си правя шеги. Имал е заповед за обиск. Впрочем чистачката ви е присъствала. Много е недоволна, че са влезли с обувки. Търсили са нещо като въженце. Така или иначе, нищо не са открили. Никакво оръжие на престъплението. Нито пък онзи медальон със свети Кристофър, който му е станал фикс идея. А също така — тя ме поглежда право в очите — не разполагат и с признание. А той това иска: признание. На това му се крепи всичко.

— Е, няма да го получи.

Тя продължава да ме гледа изпитателно.

— Отлично. И така, Габи — ако мога да те наричам Габи? — всичките му улики са косвени. Но имаш непълно алиби за вечерта на убийството. Така е, нали? Знам, че е трудно заради отрязка от време. Не знаят точно в колко часа е убита. Отоплението в апартамента е било включено, което замъглява картината. И никой ли не беше с теб през цялото време?

— Дъщеря ми и бавачката й си бяха легнали. В един момент излязох да потичам. А мъжът ми се прибра чак в малките часове на нощта.

— Да. — Тя се консултира със записките си. — Перивейл е говорил с бавачката и според нея си била у дома през цялата вечер, но

не е напълно сигурна. Съпругът ти е потвърдил, че е бил извън къщи. Бил е на работа и после на вечеря. Алибито му, ако имаше нужда от такова, е много солидно, свидетели са му цял куп колеги, клиенти и сервитьори. Казал е, че си била заспала, като се е прибрал. Сещаш ли се за нещо, което би могло да обясни... Честно казано, нещата опират до касовия бон. Колкото до онова с италианската почва, уликата му може да бъде обезсилена за две секунди. Уж е уникална, но съвсем наблизо има градински център, където, бас държа, има в изобилие тосканска пръст. Теорията ти, че убитата е била тази, която те е дебнела, също е интересна. Но какво правим с касовия бон? Няма да крия, той ме притеснява.

Казвам ѝ, че много съм мислила по този въпрос, че съм си блъскала главата над него почти през цялата нощ.

— Двама души биха могли да имат достъп до картата ми. Съпругът ми, но той никога не се прибира толкова рано. Мисълта, че може да е бил в „Теско“ по това време, просто е абсурдна. — Засмивам се унило. — Другият човек е полската ни бавачка. Това би било твърде просто обяснение. Не казвам, че тя я е убила, а че може да я е познавала. И тогава всичко се връзва. Твърди, че не я познава... не я е познавала, но ако лъже, всичко би могло да се обясни. Дрехите: Марта би могла да ѝ ги е дала. Вестникарските изрезки: не ми е приятно да го мисля, но ако Аня е била нейна приятелка, двете са били заинтригувани от професията ми... или все едно от какво. Или пък са ги събирали, за да ги покажат на някого.

Каролайн Флечър кима.

— Продължавай.

— Колкото до касовия бон, тя би могла да вземе кредитната ми карта. Понякога я оставям на открито. Ако съм говорела по телефона и е имала нужда от нея...

— Ами Пинкодът?

— Той е 2503, датата на сватбата ми.

— Не питам за номера. — С комичен жест запушва уши. — Би ли могла тя да го знае?

— Може да ме е видяла да го избирам. В пицарията или другаде. Била е с мен няколко пъти, когато съм използвала картата. Ако лъже за всичко това, може би има какво да крие.

Каролайн Флечър ме наблюдава внимателно през всичкото време. Смъкнала е очилата на носа си и ме гледа над тях. Значи са очила за четене тогава. Затваря бележника си и кимва. Казва да оставя нещата на нея и да не се тревожа.

— Най-важното е да те измъкнем оттук. Не могат да те задържат за повече от трийсет и шест часа, без да ти повдигнат обвинение. Така че им остава малко време. — Тя поглежда часовника си. — По-малко от час.

Отново крача и този път не наум. Обикалям жалката малка килия — нова. Нагоре-надолу. Представям си, че съм на тренировка по степ. Използвам пейката. В главата ми се върти глупава песничка, която пускат в часовете по аеробика през уикенда в Харбър Клъб. Защо въобще ми е притрябвало да членувам там? Жените на рецепцията са високомерни, пълно е с майки в прилепнали екипи от ликра, в басейна врецят разглезени богаташки хлапета, татковците им, в чиито глави се въртят само борсови индекси, се потят и изтезават взаимно на закритите тенис кортове... Филип беше много запален, но от къде на къде и аз се подведох по него?

Оставих се да бъда засмукана от снобския му свят.

Полицай Мороу отваря и подава глава иззад тежката врата като майка, която проверява дали бебето ѝ е будно.

— Хайде, елате вече — казва тя.

Не знам какво става. Не искам да питам. За няколко минути, които отнемат изминаването на коридора и изкачването на няколко стъпала до стаята, където чакат Каролайн Флечър и Перивейл, мога да се преструвам, че всичко ще е наред, че Стив ще се помотава на улицата и съвсем скоро ще си тръгна, загърбила този ужас, този кошмар, отпрашила с бясна скорост като Джаки Кенеди в лимузината след изстрелите в Далас. Алтернативата е твърде мрачна, за да помислям за нея.

— Провери си чантата. На тия тук не може да се има никакво доверие, като ги гледам.

Чантата, подарена ми от Филип, е на масата. Нужни са ми няколко секунди да осмисля думите ѝ. Ръцете ми треперят толкова силно, че едва успявам да отворя ципа. Нямам представа какво

съдържа. Нервната ми система е съсипана. Ровя вътре, но мозъкът ми не регистрира импулси. Запретвам ръкави нагоре, за да се опитам да върна усещането за допир в ръцете си, но съзнанието ми не се задейства. Нямам идея дали пипам телефона, портмонето, бележника, кутийка с тампони или, да речем, марля, която използват за превръзки.

— Всичко е тук — казвам, защото това ми е най-лесно за изричане.

— Добре. — Каролайн Флечър се изправя. — Перивейл?

Той изглежда унил. Заговаря почти механично:

— Освободена сте под гаранция до необходимост от следващ разпит. Не пътувайте надалече. Можете да си вървите.

За миг облекчението е едва ли не толкова непоносимо, колкото опасенията. Издавам звук, който е нещо средно между ахване и ридание.

Но Перивейл не мирясва, ухапката му не ще да ме пусне. Държи да има последната дума.

— Виждам, че драскотините са заздравели.

Подложена съм на лекция. Трябвало да взема автобус 219. Полицай Мороу е ходеща енциклопедия на тема автобусни линии. Можело да се кача и на 319 и да се прехвърля или пък на 432, но той много заобикалял. Винаги съм се чудила какъв е смисълът от автобуси, но ето ти на. До спирката на 219 трябва да се походи, но „Я какъв слънчев ден, тъкмо ще ви се прочисти главата“. Каролайн Флечър можела да ме закара, но точно днес колата ѝ била в сервиз, за да ѝ регулират предницата. (Ето защо е била изнервена. На всичко му идва обяснението, стига да изчакаш достатъчно дълго.) В автобуса се оказва, че билетът вече бил с фиксирана цена без оглед на разстоянието. Кой да знае? И се дразнят, като трябва да връщат ресто. Така че ровя из чантата си. За да намеря нужните монети, залитам от движението. Всички други, изглежда, имат карта „Ойстър“. Сега, като обърна нова страница в живота си, ще си взема и „Ойстър“.

Когато излезеш от киното и не очакваш още да е светло, сякаш светът се е завъртял в един пълен цикъл без твое участие. В първите няколко мига, докато слизаш по стълбите или с ескалатора, самият факт, че е ден, е изненада — дори да го гледаш през витрините на

търговския център „Саутсайд“. Точно такава почуда предизвиква свободата ми. Клапам Джънкшън представлява огромно, ярко и искрящо кълбо от активност. Ниското слънце осветява витрините. Редицата транспаранти прилича на празнични знамена. Иззад оградите на задните дворове се подават цъфнали в розово клони на череши. Отсреща в парка, където светлината е по-премрежена, дърветата издигат яркозелени корони на фона на небето — синьо като цвета на „Челси“.

На дъното на чантата си съм намерила едно от ластичетата на Мили и съм вързала косата си на конска опашка. Устните ми са сухи и напукани, постоянно ги облизвам, от което стават по-зле. Очите ме болят, като ги движа. Автобусът е пълен с хора, понесли пазарски торбички. Едно момче в училищна униформа до мен яде пържено пиле от кутия. Никой не ми обръща и най-бегло внимание. Няма побутване и споглеждане. Нощ, прекарана в полицейска килия — това е тайната на анонимността. Ще трябва да светна по въпроса Кейт Уинслет.

Изпълва ме отчаяно желание да видя Мили и да говоря с Филип. Би трябвало да изчакам, докато се прибера вкъщи, но не мога. Тревогата ми за брака ни е нищожна пред гигантската сянка на случилото се. Имам нужда да чуя гласа му, макар че не мога да говоря свободно. Та аз съм в автобус! Това ще му кажа. А после, веднага след като часовете на Клара свършат, ще звънна и на нея. Ровя в чантата си. Не проблясва светлина, може пък батерията да е паднала. Претърсвам джобовете си, опипвам подплатата. Изваждам по-тежките предмети един по един и тогава разбирам със сигурност, че го няма.

Първата ми мисъл е да се върна в полицейския участък — почти съм се надигнала да сляза от автобуса — но втората ми мисъл е, че ми е невъзможно да го направя. То е точно обратното на онова, което искам. А аз искам да се отдалеча колкото се може повече от Перивейл. Ще трябва да позвъня от стационарния телефон, когато се прибера. Може би ще се съгласят да ми го пуснат в пощенската кутия.

Откритието е пропукало облекчението ми, но само мъничко. Има спирка в самото начало на моята улица и аз слизам. Магнолията в градината на ъгъла сякаш е разцъфтяла от вчера до днес, освен ако не съм я забелязала преди: изобилие от рошави яркочервени цветчета, от онези, натрапчивите, типични за разгара на лятото, почти неприлично разкошни. Спирам се и заравям нос в клон, отрупан с цветове. Мед и

лимон с лек лъх на лекарство: сиропът за възпалено гърло! Толкова години живея в къщата ни, а никога не съм я помирисвала. Аз обикновено дори не идвам в тази посока.

После завивам зад ъгъла. За част от секундата имам време да се обърна и да хукна, но частицата се разраства, разцепва се на милиони по-малки, а после и на милиарди и вече е твърде късно.

Жената в бежовия тренчкот ме забелязва първа. Изглежда, се е отдалечила малко, за да изпуши цигара. Затичва се към мен и я хвърля, още запалена, а тя се издига в дъга и пада насред платното.

— Габи! Габи! Как беше в ареста, Габи? Габи!

За секунди се озовава право насреща ми. Кожата ѝ е жълтеникавосива, осеяна с перпендикулярни бръчки — от носа към ъгълчетата на устата, от устата към брадичката: белези на венстрилоквист. Останалите от глутницата са по петите ѝ. Бръмчат камери. Някой се опитва да издигне микрофон над множеството. Късно е да се усмихвам, да се извързвам и да хвърлям погледи през рамо. Получават недоспал и абсолютно неугледен образ на жена в анфас, жена, която е преживяла много лош ден.

Следват още подвиквания. От мъже, които се правят, че ме познават.

— Габи. Габи. Погледни насам. Имаш ли коментар, Габс? — Затварям очи.

Преди години заснехме за „Панорама“ препускането на бикове в Испания. Шумът от копитата — все едно стоиш под мост и отгоре минава влак — вратовете на животните с напрегнати мускули, пръските пот, хвърчащи от тях. Хората се блъскат и напират. Овладяване на тълпата.

Ако се устремя напред, мога да пробия до празния тротоар отсреща, ала множеството се юрва заедно с мен като мравки, пренасящи троха. С изключение на жената в тренчката всичките са мъже в черно — черни якета, черни подплатени с пух връхни дрехи, тук-там някоя поръбена с кожа качулка. Кълбо от разярени плъхове с преплетени опашки. Някои се опитват да се доберат до мен от другата страна на паркираните коли, като се прехвърлят през тях. Стържени на микрофон по метал. Нечия чанта пада с тропот върху обувки.

Редно би било да се усмихвам сдържано и тъжно — смирена от изпитанието, облекчена, че е зад гърба ми — но мускулите ми са се

стегнали. Опитвам се да си пробия път, търся защитата на дома си. Колко е далече? На петдесет метра. Само да успея да стигна, без да рухна... Не бива да губя присъствие на духа или да плача. Какво ми е нужно? Достойнство, изисканост. Натъжена, но храбра. Хайде. Ред. Контрол. Жизненият цикъл на жабата. Предпоставките за Втората световна война. Дотук се справях. Къде ми е достойнството? Къде е моята изисканост?

В гърлото ми расте буца. Става ми трудно да преглъщам. Губя контрол над устата си. Тя трепери и се криви. Искам да им изкрещя да ме пуснат да мина, но трябва да съм тиха. Налага се да запазя мълчание.

Като стена са. Не мога да я преодолея. Всички тези лица срещу моето. Никой не е на моя страна. Паниката се надига. Отново съм в онази килия. Ядра. Цитопlasма. Външни хриле. Бял дроб. В главата ми преминават образи: Мили, Филип, Клара, Робин, хората, които обичам. Портата, входната врата... къщата ми е вече само на няколко метра. Подсмихващият се Стан, Перивейл. Не мога да стигна дотам. Въобще не мога да помръдна. Извивам се и се обръщам. Една от овцете във фермата на Робин, която ще бъде заклана. Вещица, която ще бъде посечена.

— Габи, Габи, на свобода ли си вече? Габи?

И тогава силата се надига у мен. Надига се, придобива яркочервен цвят и нахлува в кръвта ми.

— Махайте се! — чувам се да крещя с грозен глас, който не е мой. Пробивам си път през тях. Кракът ми ритва нечий пицъл. — Оставете ме на мира! Отивайте си!

* * *

Вътре се облягам на вратата, затварям очи и чакам. Студът нахлува в ноздрите ми като мирис, онзи студ, който те вкочанява и заковава на място. Изоставена къща, в която не се живее. Колко време ме е нямало? Година? Месец? Не, точно трийсет и шест часа плюс (изненадващо бавното) пътуване с автобус до дома. Очите ми се отварят; не мога повече да ги държа затворени. Шумът отвън е

утихнал. Снимка на Мили виси кривната на стената. Блед отпечатък от подметка личи на най-долното стъпало.

Озовавам се в кухнята — по инстинкт вероятно, това е сърцето на къщата. Подът е грапав; не точно мръсен, но леко замазан, сякаш Робин е идвала на гости с кучето си. Може би от полицията са довели куче. Странно, по плота са струпани пакети с мюсли, а този със захаросаните пуканки е отворен. Големи пръсти, които ровят. Нима са търсили и в пуканките? Надявали са се да открият оръжието на престъплението. Увито във фолио като безплатна играчка може би. Или някой се е по-лакомил? Представям си как Перивейл прескача до кухнята и налапва шепа пуканки.

Търся неговите следи. Няма мръсни отпечатъци от пръсти. Сигурно си е измил ръцете или е бил с ръкавици. В дневната възглавниците на канапето са разкривени — поставени са с щръкнали нагоре тъгълчета. Една от снимките в сребърна рамка върху пианото, на която сме ние тримата, липсва. Капакът му е захлупен. Фалшива нота в стая, пълна с дисонанс.

Не приближавай до прозореца. Късно е. Викове. Бръмчене. Още са там. Ято гарвани, сбирщина лешояди. Събирателните съществителни на Мили. Затварям капациите с дистанционното на Филип. Ръцете ми още треперят, прорязани от отчетливи сини вени. Улавям движение в огледалото над камината. Собственото ми побеляло лице. Стискам и отпускам зъби. Усещам мускулите на шията си като въжета.

Горе в стаята на Марта телевизорът е на земята, не на рафта, а капациите са отворени — голите прозорци се облещват срещу мен. Разхвърляните купчини дрехи са изчезнали, макар да се съмнявам, че от полицията са ги разтребили. През един етаж Бийчуд Хол, домът на причудливите същества на Мили, е килнат настрани като една от онези къщи в Америка, които ги преместват цели, и всичките мебели са изсипани към предната стена. Библиотеката ѝ е прередена; книжките от Майкъл Молпурго, „Великолепната петорка“ и поредицата с вълшебни приказки са върнати в различен ред. „Лястовици и амазонки“ е до леглото ѝ, явно е тръскана с все сила, защото оригиналната корица с йероглифи се е отделила от книжното тяло.

На пръв поглед спалнята ми, нашата спалня, изглежда недокосната, но в тоалетната чиния в банята плува угарка и четката за

зъби на Марта по неведоми пътища се е добрала дотук. Повърхността на водата в чашата от моята страна на леглото е като стара напращена лепенка скоч. Кувертюрата върху спалнята е с дискретен десен рибена кост. Винаги я постилам така, че райетата да лягат вертикално, а сега са хоризонтални и когато махам горната възглавница, забелязвам върху долната вдлъбнатина, като че някой е спал върху нея.

Отварям дрешника. Страната на Филип почти не е докосната, пуловерите и фланелките му са си все така сгънати по конец. Ала в моите неща е ровено. Блузи са смесени с панталони, помежду джинсите има поли. На дъното лежи смачкана рокля. Коприна, сатен, вълна, лен и памук — всичко са опипали. Дори и бельото ми. Рафтът, където бикините ми от „Маркс енд Спенсър“ и комплектите „Майла Марлинс“ би трябвало да са изрядно подредени (купчинка за ежедневното бельо и купчинка за... ами за никога), сега е в безпорядък. Всичките ми гащи са на една разхвърляна купчинка.

Смущение, съчувствие към онзи, който е трябвало да прерови това, раздразнение. Опитвам се да ги потуша, докато слизам по стълбите, по метода на Филип, когато музиката от съседите го държи буден и след известно време вече не шумът е проблемът, а собствената му обсебеност от тяхната нетактичност. Как смеят? Какво право имат? Играчките на Мили. Книгите й. Отвратително е. В градината са изпотъпкали кукуряка, а две от ранните лалета лежат прекършени на тревата. Как си позволяват. Ама как може така?

Седя до кухненската маса. Мили. Искам да видя Мили. Само това има значение. Мисля напрегнато. Четвъртък е. Има хокей след училище, но аз копнея да я притисна в прегръдките си. Бъркам в джоба си за телефона, но той, разбира се, не е у мен, а номерът на Марта е в него. Отново паника сграбчва пръстите на краката ми и плъзва нагоре. Къде е Марта?

Отпускам глава върху масата и усещам дървената й повърхност хладна до брадичката си. Толкова съм уморена, че не мога да мисля трезво. Шок ли е това? Изтощение? Ужас от собственото ми поведение там отвън? Лалетата. Захаросаните пуканки. Преровените ми вещи. Не съм очаквала това. Вярвала бях, че се владее, но постоянно се случват разни неща. Дърпат нишките на живота ми. Карат крайниците ми да се тресат неудържимо. Връзките, странните съвпадения — може би всички те са косвени улики, но са адски стряскащи. Имам нужда от

отговори, само че не знам къде да ги открия. Не мога да видя посоката си. Безсилна съм, пленена в собствената си къща и не знам какво да правя.

Филип. В полицейския участък можех да мисля единствено за лошите неща, но сега други спомени изпълват съзнанието ми: дългото чакане пред спешното отделение веднъж, когато отрязах върха пръста си; епитетите, с които Филип описваше колегите си, за да ме разсейва от болката. Случаят, когато влакът ми се повреди в Лийдс и той дойде да ме прибере. Как ме убеждаваше да танцувам на онази сватба, как ме помъкна да се катерим по някакви хълмове в Уелс. Хората постоянно говорят за „алфа-мъжкари“ в наши дни, но Филип е точно това. Тези качества ме привлякоха към него — силата му, способността му да се справя с всичко. Той е човек, който винаги успява да държи нещата под контрол.

Неговият номер е единственият, за който нямам нужда от телефона си, знам го наизуст. Отнема известно време линиите да се свържат, спътниците да се наместят и когато най-сетне чувам дългия тон за звънене в чужбина, вече плача от предчувстваното облекчение.

Няма отговор.

Часовата разлика. В Сингапур са с осем часа напред, след полунощ е. Вчера е пътувал цял ден, пристигнал е късно снощи, сутринта му е била натоварена със срещи. Вероятно си е легнал грохнал още преди няколко часа. Оставям кратко съобщение на гласовата му поща, като го моля да се обади: достатъчно е. Егоистично би било да продължавам да упорствам, да звъня на номератора на хотела... Ако имах у себе си мобилния си телефон, можех да му пратя есемес, но го нямам. Ще говоря с него утре. Той трябва да се наспи.

Самото вземане на такова решение, проявата на доброта ме ободрява донякъде. Поне съм си у дома. Изправям гръб. Припомням си нещата, с които съм се справяла в миналото. Може и да не успея да преодолеея това сама, но поне ще се опитам. Ще бъде организирана. Ще карам стъпка по стъпка.

Филип ще каже, че съм била смела. И дори само в представите ми това е равносилно на обич.

Започвам с практическите подробности. Знам кога предадох телефона си — стана в колата на път към участъка. Дадох го на Де Феличе. Сигурно още е в джоба му. Сега остава да открия номера на приемното гише, там, където бе седяла полицай Мороу — звънях от него на Филип и на Марта — но се оказва, че този номер е недостъпен, скрит, пазен съкровено. Избирам трицифрен код, който ме свързва с централа. Там обаждането ми се записва и учтив глас ми съобщава, че ще ме прехвърлят. Само че ме препращат към записано съобщение и аз затварям, преди то да ме е влудило.

Каролайн Флечър се е прибрала у дома.

За да се свържа с Тери, избирам номератора на студиото, където се налага да натискам още бутони измежду повече варианти, отколкото съм си представяла. Говоря с рецепцията долу — казвам името си по букви (тя трябва да е нова) — следва кратка размяна на реплики с Хал, асистент-режисьора и после изнервящо чакане.

— Слава богу — изричам, когато чувам гласа на Тери. — Аз съм.

— Габи!

Изправям се на стола. Виждам отражението си в прозореца — само формата на лицето, не чертите. Сърцето ми блъска в ушите.

— Съжалявам, Тери, никога не бих те подвела така за тези два дни, стига да имах някакъв контрол над ситуацията.

— В интернет само за теб пишат!

— Позвъниха да те предупредят, нали? Полицай Мороу обеща да го направи. Всичко наред ли беше? Ужасно съжалявам, че те насадих така. Стават странни неща, но вече върви към изясняване. Трябва да се обадя на Алисън от пиар отдела. Сигурно ѝ е пламнала главата.

— Знам, че ѝ отправят много запитвания. От полицията позвъниха вчера да ни информират... Но нищо, справяме се.

— Чудесно. Много се радвам. Стан сам ли трябваше да покрива?
— Моля те, боже, нека да е бил сам.

— Ами всъщност...

— Индия ли се пробва? — По-лесно е, ако го изрека сама.

— Наложих се да я убеждаваме, но накрая седна на канапето.

— Много хубаво — казвам, а си мисля: *Мамка му!* — Получи ли се?

— Справи се добре... Но кажи ти как си? Какво става?

Справи се добре... Какво означава това? Ще трябва да го разнищя по-късно.

— Доста ужасно беше — отговарям, — но това е положението. Щом в интернет пише за мен, обяснявам си комитета по посрещането от репортери пред къщи.

— Значи поне си у дома. Това е добре.

Още се усмихвам; лицевите мускули ме болят от усилието, но разговорът изглежда насилен. Тя се държи, сякаш съм била в болница или в манастир.

— Всъщност съм развеселена от цялата тази история — подхвърлям. — Буря в чаша вода. Не знам какво са си въобразявали от полицията, като ме арестуваха, но се опитах да помогна колкото мога. Ужасно е това, което се е случило с клетата жена, но трябва да знаят, че и моето съчувствие си има граници. Чака ме работа. Други хора — ето, ти! — зависят от мен, така че...

— Габи...

— Така де, все едно. Вече мога да се върна на работа. Стига да няма възражения. Можеш тактично да предупредиш Индия и да кажеш на Стив да е пред нас в обичайния час. — Несъзнателно съм кръстосала пръсти.

— Габи... — Тя замълчава. — Сигурна ли си, че не е твърде скоро?

— Точно от работа имам нужда. Знам, че бях малко отнесена напоследък. — Гласът ми пресеква и аз прочиствам гърло, после се пробвам отново. — Имаме ли вече план за утрешното предаване?

— Почини си ден-два. Никой няма дати се сърди.

— В пълна форма съм. Знаеш ме, Тери, стара професионалистка съм. — Затварям очи. — Моля те.

— Нека видим как ще са нещата утре сутринта. Обади ми се.

— Добре. — Притискам юмрук към челото си. — Споко.

Тя затваря, преди да съм я помолила да ме прехвърли към пиар отдела. Разговорът протече неловко, но може би това и трябваше да се очаква. Утре ще му мисля, ще се оправя с Тери и Алисън на място.

След всичко това имам неудържимо желание да чуя приятелски глас. Ще ми се да знаех наизуст номера на мобилния на Клара или да го бях записала. Колко безнадеждно е да си зависиш от технологиите. Филип винаги говори за „подсигуряване“. Прав е. Звъня у дома й, но

никой не вдига. Може да е на мач на някой от синовете си или да има среща след училище, или... навсякъде може да е. Имам приятелки, на които бих могла да се обадя — Джъстис и Ана — но толкова отдавна не съм ги виждала, не мога да им тръсна изневиделица всичко това. В подобни моменти отбелязвам липсата на роднини — ех, да имах сестра или брат. Родителите на Филип биха се отзовали, веднага биха пристигнали, само че с тях няма връзка, те са на круиза си из Древния свят. Не мога да позвъня на Робин. Има бебе. Собствените ѝ грижи не са малко. А на Джуд? Нея просто не я познавам достатъчно добре.

Поглеждам ръчния си часовник. 17:30 е, а Марта и Мили не са се прибрали и нямам представа къде са. Сама съм. Не мога да изляза от къщата. Не съм яла цял ден и нямам телефон. Съсредоточавам цялата си мъка върху последното.

— Нямам телефон! — вия като Андромаха от онази постановка „Жените на Троя“ в Националния театър, надаваща вопли, когато невръстният ѝ син бе изтръгнат от ръцете ѝ, за да бъде посечен от кръвожадните атински воители. — Нямам телефон — проплаквам отново.

Знам, че съм абсурдна, но поне съм сама. Захлупвам лице в дланите си и усещам как сълзите се процеждат през пръстите ми. За пръв път, откакто е започнало всичко това, плача с глас.

По-скоро долавям движение, отколкото да съм чула изскърцване. Вдигам глава. Марта е застанала на вратата на кухнята.

— Изгубих си телефона — произнасям патетично.

— Да — казва тя, — чух.

— Филип го няма. — Още плача, не мога да се спра. — И не знаех къде е Мили. — Хлиповете се изтръгват от мен като хълцане. — Нито пък ти къде си.

Тя ме оглежда с интерес.

— Мили е у приятелката си от хокея Изи Матюс.

Нямам салфетка, но стискам нос с палец и показалец.

— Но нали я мразеше?

— Не и днес — с равен тон отвърща Марта.

Не съм сигурна дали го изрича като преднамерена шега, но все пак се засмивам през сълзи. Грабвам ролка домакинска хартия да си избърша носа, опитвам се да се овладеея.

— Ние ли трябва да я приберем?

Това „ние“ е чиста формалност. Аз не бих могла да изляза от къщата и да си проправя път през хората, при положение че отвън са се събрали като на връчването на годишната награда за интервю на Кралското телевизионно дружество.

— Майката, госпожа Матюс, каза, че не възразява Мили да спи у тях. На Изи обикновено не ѝ позволяват да приема приятелки с преспиване през седмицата, но разбирала, че обстоятелствата са трудни. А и от утре започва великденската ваканция.

— В неделя е Великден!

Съвсем бях забравила. Излетяло ми е от ума като чучулига, подплашена от куче.

— И тъй... — казва Марта и поглежда през рамо.

Дали не крои план как да избяга, преди да съм отклонила темата към обсъждане на местните барове? Не. Пристъпва предпазливо по кухненския под, сякаш зацапаните плочки гъмжат от микроби. Облечена е в синя риза с индийски мотиви, доста прозрачна, и в джинси, които ми приличат на мои. Когато ме доближава, отново ме лъхва на смокиня. Чудя се дали е моят парфюм или нещо много подобно. Сяда и обяснява какво се е случило, докато съм била в ареста. Веднъж ѝ казах, че държа да бъде информирана за всекидневните занимания на Мили, и тя влага прецизност в разказа си. Полицията претърсила къщата, но Мили още била на училище, така че не присъствала, ала тази сутрин започнали да чукат на вратата и веднага щом оставила Мили в училище — рано, защото днес имала тренировка в клуба по бягане — тя прегледала списъка с телефоните на децата от класа и се обадила на госпожа Матюс, която казала, че на драго сърце ще се погрижи за Мили.

— Надявам се, че нямате нищо против — добавя. — Занесох ѝ четката за зъби на тренировката по хокей и ѝ дадох чантата. Това ми изглеждаше най-доброто, тъй като — на лицето ѝ се появява почти усмивка, трябва да я уловя и запамеля — аз тук държах фронта.

За момент не казвам нищо. Липсва ми Мили. Искам я тук. Но може би преспиването у приятелка е добра идея. Дава ми време да се овладеея. Мога да се обадя на госпожа Матюс, благодарение на безценния списък с телефони на съученици, да говоря с Мили и да ѝ пожелаая лека нощ. Междувременно максимално ще се възползвам от ситуацията: миг насаме с Марта.

— Благодаря ти — казвам и после питам: — А ти добре ли си?
— Да — отвръща тя.
— Сигурно си се почувствала ужасно в къщата след всичко и не че ми е хрумнало да се сърдя, но ти в леглото ми ли спа?
— Не.
— О... Защото е... Няма значение.
— Срегнах се с полицията — казва. — Бяха тук и ми задаваха въпроси.
— Какво искаха? — питам я.
— Имаха много въпроси. Искане да им кажа за вас...
— За мен?
— Питане дали в онази вечер, когато са убили жената, сте излизали от къщата.
— Ти какво им отговори? Каза ли им, че бях тук?
— Не знам. Май казах, че сте били тук.
— Добре. Разпитвах ли те за Аня Дудек?
— Да. — Тя отново подръпва яката си, сякаш я опъва на тила. — Същото, което вие ме питате преди. Не спирах с въпросите за това.
— Намръщва се. — Вие знаете ли защо?
— Според мен мислят, че може да си я познавала, защото в разследването на убийството са възникнали разни странни съвпадения... Тъкмо затова ме повикаха там. И всичко би се изяснило, ако една от нас е била в апартамента ѝ или ѝ е давала дрехи, или е яла заедно с нея.
— Очите на Марта се стрелват встрани.
— Значи не е била твоя приятелка?
— Тя поклаща глава и загризва кожичка на пръста си.
— Сигурна ли си? Никога ли не си имала контакт с нея? Мислех си, че не е изключено да сте били приятелки, но да сте се отчуждили.
— Може и да е посещавала моята църква... Не знам.
— Онази на Балъм Хай Роуд? Близо до магазина на „Теско“?
— Тя свива рамене.
— Много, много поляци ходят в моята църква. — Изрича го с някакво презрение, като че тя самата не е полякиня. — Може да съм я срещала, не знам.
— Каза ли това на полицията?

Тя отново кимва. За момент си мисля, че ще добави нещо, но явно се отказва. Поглежда ме едва ли не така, сякаш чака.

Решавам да рискувам.

— Вземала ли си назаем кредитната ми карта, Марта? Не се сърдя. Предпочитам да знам, защото това би обяснило много неща.

— Не използвам кредитна карта. Нямам такава.

— Питам за онази в портмонето ми. А може би съм я оставила на шкафа до входната врата? Знам, че понякога забравям да я прибера.

— Не.

Тя е свела поглед надолу, съсредоточила се е върху няколко трохи на масата, които бръсва към тъгла и събира в шепата си.

Изпускам тежка въздишка и усещам въздуха от нея по ръцете си.

— Съжалявам. Просто се опитвам да си обясня всичко това, да намеря отговори. Някой е използвал картата ми и ако си била ти... тогава няма страшно. Бих почувствала облекчение.

Стъписващо внезапно тя се отприщва. Спира да забърсва трохите и заговаря много бързо за измама, свързана с кражба на самоличност, и за приятелка от езиковия курс, която живеела в „Колиърс Уд“, и как някой в магазина копира кредитната ѝ карта, а после я използвал да плаща сметки, да купува самолетни билети до Лагос и — това вече го изрича с особен шок и възмущение — парочистачка „Кархер“, „много, много скъпа“.

— Виж ти — промърморвам. — Сигурно и такава вероятност има.

И е истина. Това е вероятност. Разсеяна съм обаче от монолога ѝ. Английският ѝ е по-добър, отколкото съм си мислила. Въобще не е неправилен или беден.

— Да. — Тя се изправя и изсипва трохите от шепата си в кошчето за боклук. После отваря високия шкаф, изважда бърсалката, пълни кофа с вода и започва да почиства пода с равномерни движения. — Така че бъдете внимателна — казва ми.

Вдигам крака, когато стига до мен.

— Опа! — възкликам, докато около стола хвърчат пръски. — Ето че ме спипа натясно.

Тя не се усмихва. Наблюдавам я, все още разтегнала устни в болезнено усилие да докажа, че се шегувам, но лицето ѝ си остава неподвижно. Има насилината безизразност и лекото изчервяване на

човек, който знае, че е наблюдаван. Отново се питам дали не лъже, дали има какво да крие, или ми изглежда така заради културните различия помежду ни. Не всеки използва усмивки при социален контакт; не всеки оставя лицето му да свърши половината работа. Бодва ме угризение, но съмнението си остава. Лъжкиня? Крадла? Или замесена в убийството? Възможно ли е? Онзи ден, докато се промъкваше през трафика на Южното околоръстно шосе, Стив дрънкаше за някакъв немски футболист.

— Прекалено систематичен и точен е, не като нас, няма го сърцето.

Отвърнах му:

— Познаваш ме, Стив, футболът не е по моята част.

Ала сега се замислям над думите му. Нима това тук е различно? Дали резервите, които имам към нея, са плод на усет или на ксенофобия?

Преди да си легнем, разтребваме къщата. Сътрудничеството ни е белязано с неловкост. Марта чисти стълбището с прахосмукачка, а аз минавам през всяка стая да оправям и пренареждам вещи. Не си говорим много, само от време на време разменяме по някоя реплика. „Може ли препаратата?“. Споделена дейност. Нали все за това тръбят онези специалисти по семейните въпроси. Като Джо Фрост на канапето, така чудесно неуязвима за чара на Стан. Марта затваря всички капаци, спира достъпа на очи и обективи. Проверява и мазето, което аз не съм направила, не и при дефектното осветление. Всички тези трилъри от 70-те години в събота вечер — *не ходи в мазето* — са си казали думата. Мазето си е мазе, нищо че го наричаме сутерен, и е оборудвано с високотехнологични гимнастически уреди.

На Марта окото ѝ не мига. Слиза надолу с тежки стъпки. Чувам я да се движи из офиса на Филип — дребни шумове, съскането на спрей, шумоленето на бърсалката по пода.

Докато е долу, телефонирам на госпожа Матюс, майката на Изи, която съумява да изрази загриженост за моята ситуация, без напълно да скрива неудоволствието си, че и тя е намесена в нея, но аз съм ѝ твърде благодарна, за да се засегна. Вика Мили на телефона и дори само шумът от стъпките на дъщеря ми и дишането ѝ, преди да

заговори, карат сърцето ми да ликува. Тя е в много добро разположение на духа, сякаш вчерашния ден не го е имало — бърлива е, весела, щастлива. Получила е 21 от 50 възможни точки на теста по правопис, но „това е добре, мамо, София получи 15!“. Изи имала легло със стълбичка. Но отдолу нямало друго легло, а бюро!

Пита дали татко ѝ се е върнал вече.

— Не, миличка, още не — отвърщам. Тя откликва с мило снизхождение:

— Горкичкият зает татко.

Казвам ѝ, че я обичам, и тя издава отегчен стон. Дори презрението ѝ е успокояващо, балсам за душата ми.

Сменям чаршафите си. Новите са хладни и гладки, миришат на прано, но ми липсват старите. Намирам една от ризите на Филип в дрешника и увивам възглавницата в нея. Вдишвам мириса му. Знам, че не бива.

Той скоро ще се събуди — 23 ч. наше време означава ранно утро там — и веднага ще ми се обади.

Лягам си и чакам.

ПЕТЪК

През нощта вали дъжд. Усещам как бие по стъклата, чувам стичането на капки през комина върху фалшивите въглени на камината в спалнята. Прозорецът е открянат и вътре прониква полъх на вятър, докосва завивката, пълзи по кожата ми. Когато затворя очи, виждам все лицето на Аня Дудек — замъглените ѝ очи, изплезения език, синините по шията ѝ и подпухналите драскотини. В моя полусън ръцете ѝ посягат да ме докопат. Осъзнавам, че чеша кожата си, сякаш нещо под нея ми причинява сърбеж — движещи се твари, кълбо от паяци.

Оставям капаците затворени и се обличам на светлината, процеждаща се около тях. В кухнята изяждам закуската си — купа с мюсли — изправям се, оглеждам се. Филип не ми позвъни. Ако не е получил съобщението ми преди закуска, може би не е искал да ме буди след това. Ще се обади след малко. Знам, че ще го направи.

Лешниковите храсти и по-високите дървета в съседните градини затулюват долните прозорци на къщите отвъд тях, но ако си на най-горния етаж, можеш да погледнеш в кухнята ми. Веднъж видях мъж на този най-горен прозорец, беше разсъблечен, не личаха подробности, само бледо неясно петно плът на фона на тъмнината. Цялата стена на кухнята ни е остъклена. Какво беше казал архитектът? „Да поканим градината в кухнята“. Градината да го духа. Ще сложа щори и толкова.

Подранила съм за Стив и сядам на най-долното стъпало в напрегнато очакване да чуя тракването на портата, шума от стъпките му. Вестниците укорно се взират в мен от изтривалката, върху която са паднали. Ще ми се да мога да ги напъхам дълбоко в контейнера за смет, както направи Мили с „Рошльото“, онзи мрачен сборник с назидателни приказки, който веднъж открих пъхнат зад ваната. Трябва да ги прочета обаче. Злободневните новини и коментарите, които ги следват, са моята работа. Ще ги прегледам в колата, където Стив ще ми е морална опора. Ще включа в забързания ритъм на деня всякаквите назидателни истории, които може да се съдържат в тях. „Ужасната жена, открила труп“.

Работа. Работата ще ми помогне. В студиото се чувствам по-добре. Но Стив закъснява и всяка допълнителна минута е мъчение. Закъснява пет минути... десет... петнайсет... Къде е той? После в съзнанието ми се промъква мисъл и се разраства като синина от удар. Тери каза да ѝ се обадя.

Вчера ми даде номера на мобилния си телефон и аз го избирам от стационарния. Тя отговаря при първото позвъняване.

— Тери — изричам бързо, — звъннах само да ти кажа, че съм добре. Скоро ще съм при теб. Само чакам Стив да се появи.

— Габи — казва тя с тон, който не ми харесва, защото е твърде дружелюбен и изненадан, — Габи, честна дума, както казах и в есемеса, най-добре е да си вземеш почивен ден. Дори няколко дни.

— Не е необходимо. Честно ти казвам, имам нужда да се върна. Готова съм. О, и не ми пращай есемеси, изгубих си мобилния телефон.

Гласът ѝ заглъхва леко, като че телефонът се е изплъзнал или е извърнала уста настрани.

— Мисля, че трябва да си останеш няколко дни у дома.

— Честно, съвсем добре съм. Още не съм чела вестниците, но ще ги прелистя в колата. Пълна съм с идеи, гарантирам ти.

— Ами полицията?

— Освободена съм под гаранция!

Тя не отговаря. В слушалката се чуват тракане, местене на камери, затваряне на врати. Следва дълго конфузно мълчание, през което ръката ми толкова силно стиска парапета на стълбището, че той изпуква и чувствам, как колонката под него поддава. Мисля си за Индия с нейната широка перлена усмивка. Нещо в мен се скъсва. Накрая Тери проговаря:

— Съжалявам, Габи. Шефовете смятат, че не е редно да участваш, не и в момента, докато тече разследването на това убийство.

Устата ми е пресъхнала.

— Ако искаш аз да съм темата на предаването — „Глупачката, която вярваше, че е в безопасност“ — така да бъде.

— Габи, аз наистина... — Не може да го изрече. Твърде смутена е.

Мълчанието помежду ни се разраства. Представям си я кацнала върху бюрото, загледана през прозореца в набраздената повърхност на Темза.

Мислите ми се връщат към моментите преди разговора. Как съм си въобразявала, че мога да отида на работа, сякаш всичко е нормално?

— Значи, няма значение, че съм невинна. Ще се вдигне нежелан шум. Предаването е по-важно от всичко — казвам. Това е списък от изявления, не са въпроси.

Долавям облекчението ѝ.

— Почини си няколко дни, изясни нещата с полицията, говори с Алисън Брет, решете как ще ограничите щетите. Ще те държа в течение.

„Габи от телевизията губи имидж“, „Габи Мортимър е обект на полицейско разследване“, „Водещата на «Добро утро на всички» ношува в ареста“. И най-лошото от всички: „Габи си изпуска нервите“. На снимката зъбите ми са оголени като на опасно куче, като на онези ротвайлери, които нападат деца. Във вмъкната малка снимка в едър план е показан пиццалът, който „злюбният“ ми крак е ритнал: подутина с цвят на синя слива. Въпросният репортер е потърсил лекарска помощ. Жив и здрав да е.

Връщам се обратно в леглото. Не знам какво друго да направя. Животът ми, който е изглеждал толкова солиден, толкова неуязвим, се разпада, изплъзва се между пръстите ми. Имам усещането, че падам и нямам за какво да се заловя. Това полицейско разследване повлия на всичко. Оголи ме и публично ме съсипа. Коя съм аз? Кои са приятелите ми? Мислех се за добър и мил човек, който се харесва на зрителите. Вярвах, че това ме държи в безопасност. Че одобрението на публиката ме крепи. Сега си давам сметка за това. Държа на мнението на хората. Наистина е така. Великодушна съм с всички, с които работя — с рецепционистките, служителите от рекламата, стилистите. Дори със Стан не се карам. Той няма нищо против мен. Нищо. И съм очарователна, дявол го взел. Толкова усилия съм вложила да поддържам самообладание, да се представям весела и невъзмутима, да се усмихвам към фотографите, а бяха достатъчни няколко секунди, през които ми падна пердето пред къщи, за да се срина всичко. Една разобличена личност. Вече никога няма да съм „слънчевата Габи Мортимър“ Дори и когато са забравили бедната Аня Дудек и тя избледнее, в спомена на общественото мнение аз ще бъда

телевизионната водеща, която е ритнала фотографа и е насинила крака му.

Опитвам се да заспя. Не успявам.

В десет часа позвънявам на Алисън Брет, завеждащата пиар отдела. Асистентката ѝ, която вдига, казва, че била в среща.

Обръщам се в леглото, лягам върху ръцете си, заравам лице в ризата на Филип. В Сингапур е осемнайсет часът, край на работния ден. Филип би трябвало да е видял съобщението ми поне преди осем часа. Защо не ми се обади? Вярно, не му казах какво се е случило, но все трябва да е научил — приятел му е кликнал или го е чул по „Скай Нюз“. Не трябваше да съм така лаконична в съобщението си, но нали той това харесва у мен, че съм сдържана, овладяна, преуспяла. Жена му, телевизионната звезда. Толкова непростимо ли е да пропукам този образ? Замислям се за отношенията ни — дистанцирани, е изгубен емоционален контакт, тъмни урви и остри зъбери. Ровя в съзнанието си: деня, в който дойде да ме изненада след работа. Зърнах го в рецепцията, преди той да ме е забелязал, открояващ се в деловия си костюм, с объркано изражение, риба на сухо. Или онзи път, когато друг велосипедист го бе съборил от колелото му на „Уотърлу“. Бе докуцукал до дома, застана на прага и ме повика, лакътят му бе под странен ъгъл, а от коляното му течеше кръв. Сърцето ми се обръща. Разстоянието помежду ни не ми се струва толкова огромно.

Посягам към телефона, преди да съм успяла да се спра. Той не отговаря. Би трябвало да затворя, но не го правя и върша всичко онова, което съм си забранявала. Оставям неясно съобщение, умолявам го да ми позвъни, гласът ми е задавен от сълзи, пресипнал от безпомощност, паника и самосъжаление — всичко онова, което той мрази.

След като затварям, осъзнавам твърде късно, че интимните спомени, дали ми кураж, се отнасяха до неговата уязвимост, не до моята.

Обажда се Клара.

Дори да се нося на сал в океана след корабокрушение, цялата покрита е мехури от слънцето и изхранваща се с чайки, Клара със сигурност ще ме открие.

— Габи.

Не е нужно да казва повече. Тонът ѝ ми дава да разбере, че е видяла вестниците, знае, че съм в тежко състояние и ето я, моята приятелка, готова да ми предложи всичко, от което се нуждая.

— Здравей. — Гласът ми е прегракнал, след като дълго не съм го използвала.

— Вчера ти пратих съобщение. Кен, учителят по физика, ми каза, че не си била в предаването, и помислих, че си болна, но когато не ми вдигна, реших, че с Филип сте заминали или... Имах часове. Нямах никаква представа, Габи, докато не видях вестниците в учителската стая преди малко.

— Изгубих си мобилния — проплаквам. — Звънях ти у вас.

— Толкова съжалявам, Габи. Заведохме децата на театър. Ако знаех, щях...

— Няма значение.

— Разбира се, че има. Не мога да си представя какво си преживяла. Добре ли си?

— Напълно. — Прозвучава кухо и изкуствено.

— Какво правиш?

— Разтребвам.

— Сериозно? Ама наистина ли?

Преглъщам с усилие.

— В момента изпразвам миялнята.

— Хубаво, това е добре. Домакинските задължения са поглъщащи, отколкото човек би си помислил. Онзи ден котката омота кълбо преди около крака на стол...

Тя дърдори известно време за удоволствието от размотаването на преждата, как ѝ отнело два часа и как това били „най-щастливите два часа“, откакто ходела на работа. Дава ми време да дойда на себе си. Познава ме толкова добре. Като бяхме момичета, понякога се появявах у тях и тя винаги инстинктивно отгатваше кога имам потребност да поговорим и кога се нуждаем от разсейване с нещо.

Закривам с длан слушалката и издухвам носа си в салфетка, която откривам намачкана под възглавницата си.

— Кен каза, че момичето, което те е заместило, онази с Туитър, въобще не може да се сравнява с теб.

Прочиствам гърло.

— Наистина ли?

— На светлинни години от теб била.

— Той фен ли ми е? — Вкарвам нотка суета, за да ѝ покажа, че съм добре.

— Всички са ти фенове — изрича нежно тя. — Знаеш го. И тъй, Габс, какво значи всичко това? Какво става?

— С колко време разполагаш?

Тя изрича буквален отговор, за да ми даде да разбере, че е сериозна.

— Петнайсет минути.

Разправям ѝ всичко — или почти всичко. Обяснявам за ареста и разпита, за тясната килия. Не споменавам кредитната карта и италианската кал. Не ѝ давам много подробности за маниера на Перивейл и въпросите му. Като стигам до този момент, всичко в мен се стяга. Осъзнавам как той ми внушава чувството, че нямам никаква значимост като личност, че може да ме моделира в каквото си пожелае и че тъкмо това е целта му.

— В килията имаше ли тоалетна? — пита загрижено Клара, след като съм млъкнала.

— В едната имаше.

— Ти използва ли я?

— Пиках веднъж. Не можах да изтърпя. Нямаше къде другаде.

— А тоалетна хартия?

— Не. Наложих се да се поизтръскам.

— Това е нечовешко. Да няма тоалетна хартия в килиите в участъка! Трябва да напишеш критична статия.

— Имам наум статия на друга тема.

— Онези от таблоидите още ли са пред вас? Видях маслиновите дръвчета на снимките, много добре изглеждат.

— Да.

Тя е на мнение, че сега, след като от полицията са проумели „погрешната си посока“, е редно да разговарям с някого от репортерите, да му дам ексклузивно интервю, така че останалите да се разотидат, както става при излизане от къщата на „Биг Брадър“.

— Историята намъкните ми. — Казва го като една дума. — Давай, направи го. И не забравяй да споменеш, че не е имало тоалетна хартия. Нека въпросът да стигне чак до Парламента.

— Мога да бъде жената, извоювала „Андрекс“ за арестантските тоалетни.

— Или „Кушел“ — предлага тя. — Или от онази с алое вера. Или пък от двупластовата. А защо, дявол го взел, нарушителите да нямат право на мокри интимни кърпички?

И двете се разсмиваме. Усещам очите си стегнати и мънички. Когато гръдният ми кош се свива, ме пробужда болка като от игла.

— Кога се връщаш на работа? — пита тя най-сетне.

— Тери ми отпусна няколко почивни дни. Индия, туитърката, отдавна копнее за шанс да ми седне на мястото. Физикът Кен наистина ли каза, че не струва?

— Да.

— Чувствам се толкова жалка. — Гласът ми пресеква. — Какво ще правя, Клара?

— Не прави нищо. Преживяла си травма. За нула време ще се върнеш на работа. Имаш нужда да си починеш, да прекараш известно време с Филип.

Чувам звънеца. Тя ще преподава на деветокласниците за „инертни материали“. Казва, че пак ще ми звънне, и ми пожелава попътен вятър. Това извиква асоциация с морски пътешествия и ведри хоризонти. В самата фраза е заложен оптимизъм. Не знае, че Филип е заминал.

— Ти си борбена, Габс — добавя със загриженост, която е присъствала през цялото време зад шеговития тон. — Справи се с толкова много съвсем сама, като бяхме деца. Ще го преодолееш. И лоши неща са ти минали през главата.

След като затварям, ставам от леглото и си измивам лицето. То се взира насреща ми с хлътнали бузи и зачервени очи. Обличам се. Не мога да си намеря любимите джинси, затова нахлузвам клин и пуловер. Надниквам през процепите на капците през прозореца на спалнята. Облаците са се разнесли, денят май е слънчев. Колко ли са там долу? Глави. Тела, облегнати на коли. Снимачно оборудване, разположено по топлите тротоарни плочки. До бордюра има локвички. Отегчение. Студени ръце. Поп музика от нечий айпод. Долита безцелно бърбрене, коментар на утрешния мач: „Трябва да пуснат Макекран в средата на терена, да дадат шанс на хлапето“.

Питам се дали да не избира някого, с когото да говоря, както предлага Клара. Ще попитам Алисън Брет, щом ми позвъни.

И тогава го виждам.

Перивейл. Осъзнавам, че съм изпитвала толкова силен ужас от този момент, та дори не се изненадвам особено, когато се случва в действителност.

Застанал е отвъд пътя, до уличката, която води към парка, облегнат на покрита с бръшлян стена. Отпуснал е ръце, смъкнатите джинси скъсяват краката му, главата му е наклонена назад. С физиономията си на бито куче и рошавата си гъста коса напомня герой на Дикенс. Подритва земята, преобръща нещо с върха на обувката си. После вдига поглед и се втренчва право в мен.

Мигом се дръпвам назад. Матракът издава въздишка. Лягам по гръб и се вирам в тавана, без да помръдвам. Не е свършило. От полицията не са проумели „погрешната си посока“. Агонията продължава. Стомахът ми се свива на топка.

Нелепо е. Капаците са затворени. Той не може да ме види. Стискам и отпускам зъби. Щом краката ми са в състояние да поемат тежестта ми, изпълзвам от стаята и слизам долу. Поспирам в кухнята, после излизам в градината отзад — сега помежду ни стои цяла къща, но и това не изглежда достатъчно. Още усещам погледа му върху себе си, но няма как да е там, пред онзи най-горен прозорец на улицата зад нас. Невъзможно е. Просто е успял да ме наплаши. Отивам под прикритието на ябълковото дърво, откъдето не се виждат абсолютно никакви прозорци. Растителността кипи от живот, черешата е отрупана с пъпки, бръшлянът по стената се е раззеленил и всяко от листенцата му е като граблива ръка. Червеношийка е кацнала на един нисък клон с обнадеежнено вирната главица.

Студено е. Отвътре изглежда като лято, но тук навън е мразовито като посред зима. В сянката на къщата тревата е подгизнала.

В задния зид има врата, зад храстите и декоративната къщичка. Води към алея, където някога държаха контейнерите за смет. Преди няколко години общината — или по-скоро компанията, наета от общината — обяви алеята за твърде опасна (прекалено лъкатушеща и обрасла с бурени) и мнозина от съседите зазидаха задните си врати от съображения за сигурност.

Аз се борих за нашата. Представях си как Мили като тийнейджърка се измъква оттам, за да изпусне тайно цигара. Чувствах се свързана с историята на къщата, с доставките на въглища и мляко в метални бидони, с времената, когато индивидуалните опаковки не са били дори зараждаща се идея в търговското обслужване. Тогава Филип се съгласи, но миналата година, когато преустройвахме градината, влезе в тон със съседите, а аз бях твърде ангажирана с майка ми, за да се противя. Вратата още си е там, но скрита зад декоративната къщичка; трябва да извиеш тяло, за да се добереш до нея, да изкривиш врата си, да прилепиш лакти към тялото. За да си направиш такъв труд, трябва наистина да умираш за цигара.

Влагата се просмуква през гуменките ми. Проправям си път през треви и храсти, при което се разхвърчават дъждовни капки, и протягам ръка да дръпна резето. Разклащам леко вратата, като разкъсвам вейките бръшлян, оплетени в пантите ѝ, докато тя се отваря.

Мили е у дома. Позвъних на мобилния на Марта и тя я преведе по алеята през тайната врата. Нито Перивейл, нито журналистите от таблоидите са я видели да влиза — жалък мъничък триумф, искрица радост. Не мога да спра да я прегръщам, вдишвам смесен мирис от острени моливи, паркетин и онзи чеснов прах, който масово използват в училищните столове. Единствено дъщеря ми има значение. Повтарям си го отново и отново. Тя се изтръгва.

— Много ме стискаш — оплаква се. — И ми мокриш врата.

Марта ни наблюдава от вратата на кухнята. На лицето ѝ е изписано нещо като неудоволствие, но не съвсем. Може би изпитва носталгия по дома.

— Слушай — обръщам се към нея, — след като съм тук, свободна си до края на деня. Сигурно има куп неща, които би искала да свършиш.

Тя стои много сковано. Отмята рамене назад.

— Но ние с Мили смятахме да идем да плуваме.

— Направете го друг път — казвам кротко.

Тя все така не помръдва.

— Аз ѝ обещах, че ще отидем.

— Сигурна съм, че няма да възрази да го отложите, нали, Милс?

Но Мили, която рови в шкафа за бисквити, не ни слуша. За миг чувствам безсилие.

— Миличко, Марта ти предлага да отидете да плувате, но ако предпочиташ, можеш да си останеш тук с мен.

Мили си е натъпкала устата с бисквити.

— Ти ще работиш ли?

— Не.

— Ами ще остана тогава — съобщава тя.

Когато Марта излиза, вратата се затръшва шумно след нея.

* * *

С Мили изпразваме училищната ѝ чанта след края на срока. Възхищаваме се на рисунки върху кафява смачкана хартия, на шоколадовите яйца от учителката ѝ, малко пострадали по пътя до вкъщи, преглеждаме албум за проекти, съдържащ залепени снимки на хляб и зеленчуци — „Хранителна диаграма“ — писмо до Дядо Коледа, изостанало от миналия срок, разкривено слонче от глина, лишено от едното си ухо. Разполагаме тези съкровища по пода и им се любуваме, сякаш сме Хауърд Картър и младия му помощник в Долината на кралете.

Тя играе в градината, люлее се за малко на въжетата, повесени от декоративната къщичка, гледа телевизия. Чете ми и аз ѝ чета. Правим сложни същества от пластмасови лентички и метални мъниста. Говорим си за Изи Матюс и дали косата ѝ е по-дълга от тази на Мили, но аз съм сигурна, че на Мили е по-гъста. Тревожа се, че Филип не ми се обажда. А също и Алисън Брет, но там притесненията са от друго естество.

Два пъти в рамките на следобедна пощенската кутия изтраква и в къщата прозвучава глас: „Габи! Ще коментираш ли, Габи?“. И в двата случая Мили се съсредоточава върху нещо друго — първия път върху нанизването на мънисто, втория върху предаването с Майли Сайръс. Не знам дали чува. И така да е, нищо не казва.

Пита дали може да идем да плуваме и аз отвърщам, че не.

А на детската площадка?

Поклащам глава. Мили вече е започнала да се отегчава и става раздразнителна. Това поражда у мен паника, нарастващо отчаяние, обезверяване във възможностите ми. В нормален ден сега бих се прибираща у дома, внасяща повече от външния свят. Ако бях имала обичайния работен ден, часовете преди лягане щяха да са наситени с различно настроение, със скорост и интензивност, а не с тази тежест. Времето има различен привкус. Питам се дали Индия наистина не е била добра. Дали не е реагирала навреме или не е изпуснала контрол над смеха си? Надявам се да е станало така. Колко съм ужасна. Как мога да бъда родител, когато не успявам да функционирам като личност?

Съседка звъни по телефона да се оплаче от репортерите, „тази нелицеприятна тълпа“. Пита какво смятам да предприема по въпроса. Пушат цигари пред къщата ѝ. Това е нахлуване в личното ѝ пространство. Не я познавам. Взела е номера ми от училищния списък или от партньор на Филип по скуош в Харбър Клъб. Нахлуване в моето лично пространство. С възмутения тон на човек, свикнал да получава своето, тя заявява:

— Не е честно спрямо нас, останалите, а и гости очаквам. Сбирката на читателския клуб довечера е у нас.

— Съжалявам за сбирката ви — промълвявам, — но наистина не знам какво бих могла да направя.

— Защо не се обърнете към полицията?

Усмивам се тъжно.

— Те вече са тук.

Пробвам още веднъж да се свържа с Алисън Брет и най-сетне успявам. Ала ѝ отнема дълго време, преди да вземе слушалката и не звучи уверено и делово както ѝ е присъщо, а е по-скоро разсеяна.

— Алисън Брет слуша — съобщава, макар да съм се представила на асистентката ѝ и тя да знае, че съм аз.

— Предполагам, че ни е нужен план — подхващам. — За ограничаване на щетите. Дали трябва да говоря с някого конкретно?

— Да — отвърща тя. — Идеята е разумна. Най-добре е да подходиш директно.

— Има ли журналист, когото би ми препоръчала? Някой конкретен вестник или списание?

— Господи — измърморва тя. — Тук ме хващаш натясно. Слушай, остави ми номера си и ще ти позвъня по-късно.

Имам ужасното чувство, че гледа как да се отърве от мен.

Точно в седемнайсет часа (един през нощта в Сингапур), когато слънцето хвърля коси лъчи през клоните на далечна акация и огрява ресите на брезата в съседния двор, а аз и Мили сме опразнили пакет шоколадов чипс, на вратата се появява Каролайн Флечър. Пускам я да влезе, като се притискам до стената, за да не бъде видяна отвън.

— Животни! — възкликва тя, после се обръща и процежда през рамо: — Махайте се. — В отговор портата изтраква. — Мамичката им!

Носи обувки на висок ток в комбинация с плътен черен чорапогащник и рокля с къдрички. В абсолютен разрез е с пролетните тенденции на Гок Уан.

Отказва чай, кафе или нещо по-силно — няма да остане дълго. Донесла ми е телефона. Увит е в целوفан и е привързан с ластик като миниатюрен вариант на багажа при полетите на дълго разстояние. Връчва ми го с красноречива гримаса. Клепачите ѝ са зачервени от екзема и това ѝ придава уморен вид.

— Бил веществено доказателство — измърморва. — Ще му се. Тъй или иначе, успех да го получа. Някакви новини относно алибито ти?

— Моето алиби? — Притискам телефона към сърцето си, сякаш е частица от Светото разпятие.

— Нещо за касовия бон за пицата и виното? Осми февруари? Ранните вечерни часове, май беше към деветнайсет?

— Съвсем забравих.

Тя стои права наред кухнята, докато ровя за календара си. Откривам датата. Удивително би било да намеря доказателство, че наистина съм била в Хонолулу. Късно съвещание с колегите от предаването, пийване с приятели, *каквото и да е*. Предишния ден, вторник, съм била на родителска среща в училището на Мили. Но в сряда не са отбелязани никакви срещи и ангажменти, нищо, което да пробуди спомен. Този ден Мили има тренировка по гимнастика, така че с Марта още трябва да са били навън. Филип никога не се прибира преди осем вечерта. Но нищо друго. Бяло петно.

— Нищо не съм записала — казвам.

— А не си ли спомняш да си правила нещо, което не си записала?

— Сигурно съм излязла да потичам или съм взела вана, или съм приготвяла вечерята. Много нечестно ми изглежда. — Вдигам разперени длани. — Беше преди цяла вечност. Трябва ли да бъда санкционирана за слаба памет? Това ли се случва с хората?

— Перивейл каза, че иска да те види. Ще ти се обади в близките дни.

— Още ли е на улицата?

— Не — изрича бавно тя. — Когато говорих с него в участъка преди малко, поръча да не заминаваш никъде.

— Значи е в участъка?

Нима ми се е привидял отвън?

— Да. Останах с впечатление, че идеите му са на изчерпване, но упорства, не мога да го отрека. Очевидно не проявява интерес да търси мотив или други заподозрени. Не знам с какво толкова си го ядосала, но е обсебен от теб. Прилича на куче, което е захапало кокала и не ще да го пусне.

— Все *някой* е убил онази нещастна жена — казвам.

— И тъй, на разположение съм, ако имаш нужда от мен. — Тя е права, поглежда си часовника и с припряност, която едва ли не противоречи на думите ѝ, се запътва към входната врата. — При никакви обстоятелства не разговаряй насаме с него.

* * *

След като Каролайн си е отишла, включвам телефона си. Няколко съобщения — две от Клара („Значи не си на канапето, а хитрушо такава?“ и малко по-късно „Жива ли си?“) и едно от Тери, изпратено снощи, в което ме известява да не ходя на работа. Има две пропуснати повиквания — и двете от Клара. Нито едно от Филип — само едно-единствено съобщение от сряда вечер: „Пристигнах благополучно. Ще ти звънна по-късно“. Нищо друго. Нито гласова поща, нито друг знак, че изобщо се е сетил за мен. Мога само да си мисля, че е изгубил телефона си. Или е изчезнал от света. Само че не е, разбира се. Взирам се в дисплея. Скърцам със зъби. Омръзнало ми е да

му намирам извинения. Мили танцува из кухнята и аз си помислям: Филип да върви по дяволите, не заслужавам това. Мога да се справя и сама.

Сготвям вечеря — банални спагети с доматиен сос. След забраната да гледа повече телевизия Мили си намира друго развлечение: притичва до щорите на предните прозорци, наднича и отскача назад, като писва лекичко всеки път когато бива забелязана. Играта е подобна на онази, която играе в колата — „Сладко и кисело“ — прави физиономии на минувачите и следи за реакцията им. Накрая и аз се присъединявам, изправям се и надниквам. Има двама репортери, облежнати на портата, бърбят си. Краката на друг стърчат от кола. Слуша радио. По звуците съдя, че е „Радио 5“. На един от шиповете на оградата от ковано желязо е набучена метална кутийка от „Пепси Макс“ като главата на Оливър Кромвел.

После минава силует, нехармонични цветове, позната стойка. Чувам уверен звучен глас: „Извинете! Благодаря!“. Напомня ми госпожица Хайът, директорката ми в началното училище, която ръководеше подопечните си с властна енергичност, недопускаща възражения. Има само един човек на планетата, който още цитира госпожица Хайът и който би могъл да си проправи път през шайка таблоидни репортери чрез императивна интонация просто за свое забавление.

— Взех метрото от работа — извиква Клара, след като съм й отворила, — после влака, а после вървах пеша. Совиньон блан. — Връчва ми две бутилки „Блосъм Хил“, а от торбичката си за книги вади огромни пакети чипс. — И солено мезе.

— Не мога да повярвам, че дойде.

Носи ватирано палто и вълнена шапка — жена, която не се подвежда по измамното слънце. От краен север до краен юг. Лондон е гора, пустиня, степ. Прекосила е Сахара и ледената пустош на Антарктика.

— Наистина не мога да повярвам, че си изминала целия този път.

— Харесва ли ти дегизировката ми? — Тя нахлупва шапката ниско над лицето си. — Пуснаха ме да мина. Въобще не загоряха, че съм прочутата Клара Макдоналд, дето коли и беси в гимназията „Хайбъри“.

Прегръщам я, носът ме засърбява от неочаквани сълзи и тя издава притеснено възклицание, все още под въздействие на адреналина на собствената си изненада, все още с царственото излъчване на госпожица Хайът.

Влизаме в кухнята и аз, застанала гърбом, избърсвам очите си с кърпата за съдове и се залавям да отворям бутилка вино. Мили сяда на коленете на Клара — тя я нарича „лелче Клара“, което неизменно дразни Филип: в това семейство не се допускат „лелчета“, били те роднини или не, прекалено просташко е. Мили похапва чипс, за да компенсира безвкусните спагети, а Клара разказва истории от детството ни, от лятото, когато майка ми бе зле и трябваше да отиде на специално място, за да се оправи, а аз живях със семейството ѝ *цял един месец*.

Най-сетне увещаваме Мили да си легне. Завивам я и я целувам внимателно. Тя ме прегръща през врата. Мирисът на талк, носещ се от пижамата ѝ, изпълва ноздрите ми. Вдишвам го дълбоко, докато сякаш се наслаява около сърцето ми. Нищо никога няма да застане между мен и детето ми, мисля си. За миг ми се приисква Клара да не бе идвала, за да мога да се гушна до Мили и да затворя очи. Имам чувството, че това би прогонило всичките ми тревоги, цялата ми травма.

— Обичам те — казвам.

— Аз те обичам повече.

— А аз пък още повече.

Застоявам се малко по-дълго, отколкото трябва. Когато Мили беше съвсем малка, с Филип лягахме от двете ѝ страни, докато заспи. Понякога той също заспиваше и аз ги гледах двамата, наблюдавах как се движат гърдите им, как пърхат клепачите им. Толкова по-лесно би било, ако не си припомнях непрекъснато такива неща. Разтърквам очи. Трябва да сляза долу и да се стегна. Ще разправа на Клара всичко, което се е случило след четвъртък, но първо искам да го подредя в ума си. Докато е ясно в съзнанието ми, няма страшно. Започна ли да изливам всичко наред пред най-старата си и най-скъпа приятелка, може да не съумея да се спра. Всички тези страхове за брака ми, за работата ми. Убийството ги отприщи. Поднасянето на отбрана информация може и да е отстъпление от вярата в приятелството ни, но онзи учен, изследващ модните тенденции в медиите, когато наскоро

поканихме в предаването, беше говорил за атоми, електрони и ядра и как атомът би реагирал, за да запълни електронната си обвивка... Е, това правя и аз. Просто се опитвам да мина на друго енергийно ниво, старая се да поддържам ядрото си щастливо и с пълна електронна обвивка.

Когато слизам долу, виждам, че Клара е сменила мястото си и седи с гръб към мен, загледана навън към градината. Онзи висок прозорец през две градини свети. Струва ми се, че това е баня. Така трябва да е с това плоско и бяло осветително тяло. Или офис. Оглеждам за движещи се фигури, но правоъгълникът е празен.

Без да се обръща, тя пита:

— Къде е Филип? Да не би да отсъства?

— Замина.

Нещо проблясва в очите ѝ, когато се обръща, или може би съм си въобразила.

— И не се върна, когато научи, че си арестувана?

— Не и до този момент. — Тонът ми е безгрижен като волна птичка. — Честно казано, дори не ми е звънил.

— Но това е абсурдно!

— Възможно е и да не знае още. Нямах възможност да се свържа с него.

Отново ме обзема онова чувство. Връхлита ме изневиделица. Сякаш съм застанала на ръба на пропаст. Мога да ѝ кажа всичко и тя ще бъде на моя страна.

Сядам и допълвам чашите ни. Моята е изпотена и аз прокарвам пръст по стъклото, като рисувам фигури, докато говоря. Обяснявам онова, което съм пропуснала в предишния ни разговор. Казвам ѝ как според мен Перивейл ме мрази и изреждам неговите доводи: физическото сходство, дрехите, изрезките, италианската почва, касовия бон от пазаруването с кредитната ми карта.

Клара оставя чашата си, докато говоря, и когато приключвам, ме гледа напрегнато.

— Защо от полицията смятат, че ти си го извършила?

— Очевидно въобще не ги интересува мотивът. Имат някаква смътна идея, че... — Какво да кажа? — Че тя е била тази, която ме е дебнела, и аз съм я убила, за да... да я накарам да спре.

— Вижда ми се изсмукано от пръстите.

— Така е.

Не съм говорила много на Клара за усещането, че някой ме дебне. Това би ме карало да се чувствам неудобно, сякаш изтъквам, че съм някаква знаменитост. Когато Филип го спомена миналата седмица в китайския ресторант, видях в очите ѝ същото изражение, което придобива по време на дискусии относно една особена форма на затруднение в заучаването, която тя нарича „дислексия на средната класа“.

— А наистина ли тя те е „дебнела“?

Казано в кавички.

— Не знам. Човек винаги си представя, че е мъж... Според едно американско проучване отпреди две-три години шейсет и седем процента от следените жени са били дебнати от мъже. Но... — Млъквам и се намръщвам.

— Какво е твоето обяснение?

— Съвпаденията свързват Аня Дудек не толкова с мен, колкото с *къщата*. Не живея тук сама. Марта е една вероятност... поне за някои от нещата.

— А тя какво казва?

— Отрича всичко. Отрича, че я е познавала, че ѝ е давала дрехи, че ми е задигнала картата, за да купи пица...

— Мислиш ли, че казва истината?

— Не виждам защо би лъгала. А иначе... не я харесвам. Имам чувството, че крие нещо, но нямам никакво доказателство. И... Не знам, може би вината е изцяло моя.

Клара ме поглежда.

— Имам предвид, задето не я харесвам.

Но тя продължава да ме гледа и чака.

— Филип — казвам след миг. — Мислиш си за Филип.

— Той също живее в тази къща. Всички улики са свързани с него точно колкото и с теб.

Отпивам голяма глътка вино. Знам, че Клара изпитва неприязън към Филип, но не мога докрай да повярвам, че би го заподозряла в убийство.

— Истина е — потвърждавам.

— Габи!

— Филип не е убиец — отсичам. — Той е гадняр, обсебен е от амбиции за пари и положение и вероятно е изстинал към мен, но не е убиец.

Тя се разсмява и аз също, макар че не съм вложила никакъв хумор в казаното.

— Освен това той е безкрайно организиран и хладнокръвен. Ако искаше да убие някого, би го извършил умно. Дори не би изглеждало като убийство. Нямаше да е така грозно и брутално. Той не би допуснал грешки. Просто не е присъщо за него.

— Имаш право — съгласява се тя.

— Плюс, че той винаги е на работа и има алиби.

Клара вдига ръце в знак, че се предава.

— Добре! Установихме, че не си омъжена за луд, който търчи да коли с брадва.

— Това е облекчение. Още вино?

Отново напълвам чашата ѝ и тя ми се усмихва над нея. Но когато я оставя, казва:

— И все пак той трябва да се върне. Нужно е да бъде тук. Съпруг ти е. Не разбирам защо не си позвънила в хотела, в службата, на колегите му. Няма ли да е полезен по отношение на правните аспекти, да не говорим за моралната подкрепа? За бога, Габи, не е нередно да помолиш за помощ. От време на време не е зле да оставиш някой друг да се погрижи за теб.

Облизвам пръста си и залепям на него парче чипс от масата. Поставям го на езика си и то ляга там като късче от карта.

— Забравила съм как да се държа нормално. Не мога да бъда каквато съм си. Притеснявам се от всяко свое действие, когато съм в негово присъствие.

— Защо, Габи?

Потърквам пръстите си, грапави от солта, и отново се опитвам да преглътна коравото парченце.

— Много просто, според мен той вече няма никакви чувства към мен. Ще ме напусне, така предполагам. В тази посока върви. Не съм сигурна, но вероятно.

— Габи.

— Всичко е наред.

Чипсът е заседнал в гърлото ми. Поглеждам я и се усмихвам.

— Вероятно има любовница. Не знам. — По бузите ѝ избива червенина. Мислила си го е от месеци. — Сигурно от службата — добавям. — Тя определено му е станала като дом.

Вероятно. Сигурно. *Определено.*

— О, Габи.

— Честно, Клара, добре съм. Имам си Мили.

Нещо разкривява чертите ѝ, спазъм.

— И мен.

— И теб. — Прегърбвам се и заговарям с пресеклив старчески глас: — Още си имам зрението и здравето.

— Сега трябва да издържиш през следващите няколко дни — казва Клара. — Не мисли за Филип. Той наистина е гадняр. За него ще се тревожим после.

— Мога да се преместя с Мили в Съфък, да започна на чисто.

— Именно. Но междувременно ти е нужен план. Два плана. Няколко плана. — Клара рови в чантата си за бележник и химикалка. Химикалката е с лъщящо покритие и перо на върха. — Задигнах я от един седмокласник. И така. Стратегическата стая на Чърчил.

Чувствата, бликнали помежду ни, са разсеяни от активност. Така се справя Клара с трудностите още открай време. Мисля си за нейните списъци и карти, съставяни наум, за каталожните ѝ картончета, за листчетата с обобщени уроци за преговор. Сред познатите ми тя първа си купи електронен органайзер.

Споразумяваме се, че за близкото бъдеще ще си остана затворена у дома. Перивейл е поръчал да не заминавам надалече и не искам да го ядосвам още повече. Трябва да го спечеля, да докажа, че съм надеждна, да прогоня образа, който си е създал за мен. Не можем да обвиним Марта в нищо. Нямаме доказателства. Ала през следващите няколко дни, докато всичко се изясни, ще е добре Мили да е другаде, на сигурно място — там, където няма хищни репортери или полицаи. Сърцето ме боли. Мъчителна раздяла. Гърлото ми се стяга.

Клара предлага у родителите на Филип, но аз ѝ съобщавам, че са заминали. Казва, че нейните родители биха помогнали (бяха прекрасни към мен като дете), само че баща ѝ бил в болница заради коляното си. Пита дали някой от кварталните ми приятели не би се притекъл на помощ. Зейва малка пропаст. Мисля си за Джуд, която така и не опознах, и измърморвам:

— Квартални приятели ли? За какво говориш? — И тя се взира в мен. — Ти имаш ли квартални приятели? — питам я.

— Ами да. Всеки има квартални приятели. Дружеските отношения със съседите, Габи, са ключът към щастието.

— Бях твърде заета. А и е неловко, като се появяваш по телевизията. Пък и Филип...

Тя вдига предупредително пръст.

— Без извинения. Когато всичко това приключи, трябва да влезеш в крак.

Като начало, казва тя, може да вземе Мили у дома си в Айслингтън, още сега, на минутата. Пийт ще я гледа, докато Клара е на училище (тя излиза във ваканция чак в сряда). Нещо у мен се бунтува поради непосредствената близост на стъпката. Изниква ми сънят от времето, когато бях бременна, с котката, изтръгваща се от ръцете ми в центъра на Бомбай... Да отида сега и да я целуна за сбогом, да зърна объркването по съненото лице.

Ала Клара продължава да обмисля. Хрумнала ѝ е друга идея: Съфък, Робин. Можех да помоля Робин за всичко, когато живееше с нас — да работи през уикенда, да размести почивните си дни и тя неизменно отговаряше „Дадено“ още преди да съм се доизказала. Изцяло за мен оставаше да преценя дали би имала нещо против, да отсъдя доколко е разочарована заради променените планове. Ами сега? Не е ли бебето твърде малко? Не е ли прекалено натрапничество?

Клара оборва колебанията ми. Обаждаме ѝ се.

— Дадено — отвръща Робин. — Ама разбира се. Какво е още едно дете? А и каква по-добра помощница за Чарли от Мили? Много ще се радвам да взема моето момиче.

Колкото до отвеждането ѝ, Клара се наема да я придружи с влака утре. От плещите ми е паднал товар.

— Ти си върхът и дори повече — отронвам.

— Не ставай глупава — смърря ме Клара и се опитва да ме перне по кокалчетата с перото на химикалката. Обаче не улучва и перва чипса. И двете сме малко подпийнали.

Ами Марта? Ще ѝ дам няколко дни отпуск, ще ѝ предложи да отиде... къде? В „Колиърс Уд“ при приятелката ѝ с откраднатата самоличност.

Клара трябва да тръгва. Пийт е готвил пиле с къри по индийски за децата. Отишъл е до Саутхол специално за подправките.

— Да му се не види, ще има куп съдове за миене.

Тя решава да излезе през задната врата ей тъй, заради спорта.

— Толкова хора влизат, а никой не излиза. Също като във филма с „Бийтълс“.

Заставаме в градината наред моравата. Перести облаци пробягват по небето като дим. Кикотим се. Отново съм на тринайсет. Игри с чукане по хорските врати и бягане. Целувки с Джони Ригинс. Билкови цигари, купени от магазин за здравословни продукти. Задигане на пиячка от мама. Кръстосвахме Йоувил и се правехме на французойки.

Клара поспира на алеята.

— Паяци! — писва и хуква напред с танцова стъпка, като имитира дуета Моркъм и Уайз в изпълнението им на „Донеси ми светлина“. Помахва ми, завива зад ъгъла и изчезва.

Когато бях малка, на майка ми понякога ѝ щукваше под влияние на моментно настроение да ме заведе на морския бряг. Нямаше значение дали е учебен ден, мама беше над тези неща. Пускаше силно радиото и му припяваше с цяло гърло. По пътя спирахме за чипс и газирани сок. Аз седях на ръба на задната седалка, вперила очи в хоризонта да зърна първата бледосиня ивица. Ала много често всичко се проваляше. Дали накапвах блузата си с доматиен сос, или песента се оказваше неподходяща, или тя зърваше през прозореца някой, който не ѝ е симпатичен, но мигом си променяше намеренията и обръщаше обратно. Озонът бушуваше отвън, ала в купето въздухът ставаше черен и кисел.

Вечерта, когато Филип се обажда, тъкмо си мисля как понякога нещата, плод на силен копнеж, ти носят разочарование в мига, в който ги достигнеш.

Той изрича всичко, което съм чакала да чуя. Току-що получил съобщение от Родж. Узнал какво се е случило. Съжалява, че съм минала през такъв ад. *Майната му*, добре че всичко е свършило. Къде им е бил умът на онези от полицията да ме арестуват? Защо не са се замислили за момент...? Толкова много съжалява, че не е позвънил по-

рано. Телефонът му се зареждал. Среци една след друга, после го подкарали към караоке клуб, въобще — безкрайната корпоративна рутина. Дори не е успял да вземе душ. Видял, че съм звъняла, но само изслушал съобщението ми. Естествено, щял да ми позвъни, ако знаел. Добре ли съм? Звуча толкова *разсеяно*. Дали от полицията са ме прибрали, защото тъкмо аз съм открила трупа? В това ли била цялата работа?

Не знам. Няма значение. Да. Съжалявам. Да.

Връща се право вкъщи, казва той. Ще вземе първия възможен полет.

Аз съм толкова спокойна. Сякаш се наблюдавам отвисоко, от пилотската кабина на Боинг 747 или какъвто е там самолетът, с който ще лети до дома. Не ми звучи като Филип. Звучи като изпълнител на ролята му — истинският Филип е потънал някъде сред изкуствените кухи фрази; истинският Филип изпитва и мисли съвсем различни неща. Пак се връщам в спомените си към трудния ни разговор в Брайтън. Казах му: „Държиш се странно“. А той отвърна: „Не, не се държа странно, но като го казваш, ме караш да изглеждам странен“. Всичко ми се струва фалшиво. Образите ни от миналото. Всички онези спомени, които постоянно предъвквам. Прекарани са през филтър. И налице има само думи и позорство.

— Стой си в Сингапур — казвам му. — Беше буря в чаша вода. Съжалявам, че се разплаках в съобщението си. Бях свръхемоционална, уморена. Но всичко вече приключи. Дори не ми е нужен адвокат. Беше недоразумение. Стига ми и това, че предложи. Мили отиде да погостува на Робин и... Не се връщай у дома, освен ако... — Искam той да запълни празнините, да усети, че има нещо, което не изричам, да прояви достатъчно загриженост.

Когато отсреща следва мълчание, добавям:

— Остани там.

— Е, щом си сигурна. Все пак, след като изминах целия този път... — Той се прозява, прозвучава като безмълвна болка, като ридание. — И ако гарантираш, че от полицията са те оставили на мира...

— Остани — изричам отново.

— Добре, старото ми момиче.

Старо момиче.

В кухнята съм и поглеждам през тъмната градина към онзи квадрат с приглушена светлина над ябълковото дърво. Забивам нокти в дланта си и болката е толкова обикновена, тъй лесна за изтърпяване, че почти се разсмивам.

СЪБОТА

Не спя добре. Безсънието ме съсипва. В съзнанието ми постоянно се връщат фрази от телефонния ми разговор с Филип: забележката, че пропуснал душ, самомнителният подтекст в „срещи една след друга“, прозявката му. Някъде родителите на Аня Дудек страдат, а Филип „го подкарали“ към караоке клуб. Казах му да остане там и бях искрена, но той трябваше да настоява да се прибере. Трябваше да си даде сметка, че съм в беда. И дори да не го бе осъзнал, пак беше редно да иска да е до мен. Нищо не биваше да го задържа надалече. Копнежът ми се трансформира в омраза. Оказва се, че у мен тези чувства винаги са били твърде близки. Човек си мисли, че това е континуум, широка арка, процес, а всъщност опира до едно прищракване. Смачквам на топка ризата му, онази, с която съм спала предишната нощ, и я запокитвам през стаята.

Целият този гняв е странно успокояващ и на сутринта ставам рано. Вратата на Марта е затворена. Тя се прибра късно снощи. Стягам багажа на Мили и мълчаливо гледаме телевизия — не искам Марта да слезе, преди Мили да е тръгнала. Клара звъни да ми съобщи, че е пред портата. Мили хуква през тревата. Аз нося пътната ѝ чанта. По халат съм и трябва да го придържам загърнат, защото не успях да намеря колана. При всяка стъпка чантата на дъщеря ми се удря в босия ми крак. Не искам да заминава, но тя е обзета от радостно вълнение. Клара размахва билетите за влака, сякаш е спечелила от лотарията. Изминала е целия този път, за да помогне. Здравно съм го загазила.

Мили не желае да облече палтото си, отмята го от раменете си. Ядосвам се. Вдигам го от земята, обяснявам ѝ, че е студено, че ще има нужда от него. Клара се намесва:

— Трябва да тичаме, за да хванем влака. Скоро ще се стоплим.

На връщане през моравата зървам Марта на кухненския прозорец.

— Какво става? — пита тя. — Къде отива Мили?

Напълно облечена е, дори си е сложила латексовите ръкавици. Усещам се в неравностойно положение с моя халат, сякаш съм хваната в нарушение. Затварям вратата и се облягам на нея.

— Отиде да погостува на... — Правя пауза. Тревожа се, че ще нараня чувствата ѝ. — На бившата ни детегледачка Робин.

— Защо?

— Само за няколко дни, докато от полицията изяснят... нещата. — Правя жест към палтото, метнато през рамото ми като тяло. — Не пожела да го облече.

— Студено е.

— Ядосах ѝ се. Сега съжалявам.

— Понякога се държи като глезла.

Сядам до масата. Нима ми е неприятно, че Марта критикува дъщеря ми?

— Само на осем години е — промълвявам.

Марта изсумтява недоволно.

— Така че известно време няма да имам нужда от теб. Можеш да си организираш ваканция, ако искаш. Да заминеш някъде.

Тя още стои до прозореца.

— Къде? Къде мога да отида?

— При твоята приятелка — предлагам ведро. — Онази от „Колиърс Уд“.

— Не. Мисля да остана тук.

У мен се надига паника. Не я искам в къщата. Ужасно е, знам. Това е нейният дом, но предпочитам да прекарам ден-два без нея. Масата е лепкава от снощното вино. Размърдвам лакти.

— Може би ще е добре известно време да не си тук — заявявам по-твърдо.

Тя примигва бавно и в същото време леко раздвижва глава. Почти не може да се нарече жест, ала все пак успява да изрази презрение.

Прочиствам гърло и свеждам поглед.

— Стига да ти е възможно. Така ще е по-добре.

Чувам я да прекосява стаята и да затваря шумно съдомиялната. Когато вдигам очи, тя е свалила латексовите ръкавици, захвърлила ги е върху плота и е излязла.

Лежа на леглото си и напрегнато чета книга — скрила съм вестниците под канапето, без да ги погледна, което вероятно е признак на безумие. Сама съм в къщата. Чух входната врата да се затръшва. Мили ми липсва, но тя ще е по-щастлива там, където отиде. Повтарям си го като мантра. Чувствата ми са се изострили и към най-дребните подробности — капещ кран в баня на горния етаж, самотното къркоре на собствения ми стомах. Лека промяна в температурата е накарала кожата по ръцете ми да настръхне. Викове на улицата. Стържене в пощенската кутия — пъхната е бележка, която изхвърлям, без да прочета. Бръмченето на машина за събиране на листа от съседски двор.

Отчаянието се промъква и пада като камък в душата ми. Ами ако не успея да избягам от всичко това? Ако Перивейл никога не ме остави на мира? Какво ще стане с мен тогава? *Затвор*? Бързо ставам, свалям халата си като змийска кожа, отхвърлям го като лоша мисъл и обличам екипа за бягане. Маратонките ми „Асикс“ още ги няма. Обувам електриковозелените „Дънлоп“. Поглеждам през прозореца. Отвън още има няколко журналисти; един от тях е написал бележката. Не виждам Перивейл. Втурвам се надолу по стълбите, грабвам от шкафа вълнена шапка, излизам през задната врата, прекосявам градината и се напъхвам зад декоративната къщичка. Удрям си рамото в дървена греда. Знам, че съм го ожулила, може би и до кръв, но ми е все едно. Спирам в прохода. Нямам джобове, затова оставям ключовете в градината и затварям портичката. Ще изглежда, сякаш е заключена; никой няма да знае, че не е. Не е нужно къщата ми да е крепост, когато съм извън нея.

Тупкането на краката ми, резките вибрации от собственото ми дишане. Не ми е особено удобно — нося неподходящ сутиен, който се впива под мишниците ми, и зъбите ми потракват, което ми се случва при тичане понякога. Шапката ми непрекъснато се смъква над челото. Оставям я, докато най-сетне виждам само краката си и чакълестата алея, после пак я побутвам нагоре; не след дълго тя отново се плъзва надолу. Но щом веднъж се озовавам в парка, настроението ми се променя. За пръв път от цяла вечност съм навън да тичам и не се тревожа какво мисли или чувства Филип. Днес просто не ме е грижа и това ми дава чувство за свобода. В дробовете ми има чист въздух —

или колкото може да е чист тук. Дизеловите пари от влаковете и трафика се смесват с мириса на млада зеленина и напълващи цветове. Гълъбите над мен гукат, сини синигери се стрелкат в храстите с цвърчене.

В парка няма много хора. Добре съм избрала момента — след тренировките на футболния клуб и преди следобедната разходка. Освен това е мрачен ден, по-подходящ за решаване на кръстословици и посещение на мол. Слой след слой прелитащи сиви облаци, оловна унилоост. Мисля си как пристигнахме обратно на „Хийтроу“ от Невис миналия Великден, като се гмурнахме от светлината и ослепителната синева през мръсен, подобен на млечен шейк облак в плоския черно-бял свят на Хаунслоу и Слоу. Една американка до мен промърмори: „Възможно ли е хората наистина да оцеляват в тази сивота?“. Да, оцеляват. Оцеляваме.

Облекчение е да прочистя ума си. Да го задържа ясен. Движи крайниците си, не мисли! През моста и надолу по алеята по протежение на железопътната линия. Подменили са настилката, откакто бях тук за последен път — от онази сутрин преди две седмици. Гладък асфалт, приятен за стъпване, малки мехурчета катран по бурените отстрани. Краят на данъчната година е — общината използва бюджета си, преди правителството да им отмъкне каквото е останало. До мен достигат крясъци през дърветата откъм футболното игрище вдясно — космати мъже по шорти подвикват: „Плъзни я покрай него. Ръсел, ту-ук“. Две срички за „тук“.

Успявам да измина обичайния си маршрут. Прекосила съм парка от шосе до шосе — два и половина километра — и крача покрай железопътната линия обратно към моста. Шапката отново е над очите ми и тогава зад гърба ми се чуват стържене от стъпки и потракване на монети. Забързвам, за да взема преднина, но и стъпките зад мен ускоряват темпо. Веднага забавям крачка. Някои бегачи не обичат обтекаемия въздушен поток на други хора пред тях — младите състезатели в света на тичащите. Ала не чувам доволно вдишване, нито усещам да ме блъсва въздушна вълна. Мъж е. Долавям дишането му. Защото дишането също си има своя беззвучен тембър; остава ми време за това разсъждение. Още съм на сто метра от моста. Бягство или схватка? А може би е нищо? Или е всичко? Това ли е мигът, от

който съм се ужасявала? Бих могла да тичам. Вдигам шапката от очите си. Или...

Спирам и се обръщам. Едното ми стъпало все още сочи напред; комично подобие на фалстарт.

— Извинете. — Той почти връхлита върху мен. Ръцете му служат за спирачки, размахва ги като вятърна мелница, подобно на Уди Кълвача. — Съжалявам.

— Вие — проговарям. — Отново.

— Божичко, какъв идиот съм. Съжалявам. — Той стиска с две ръце главата си в разкаяние. Или — в тази светлина жестът му изглежда по-приемлив — за да приглади буйната си къдрава коса.

— Какво се опитвате да направите? Да ме убие ли?

— Разбира се, че не. Да не би... Не съм с подходящи обувки.

— За убийството ми?

— Не, за тичане. А вие сте дяволски бърза. Да не би да тренирате? Реших да ви изчакам, докато стигнете моста, предположих, че може да решите да минете по него и че това ще е удобен момент да ви спра.

Изучавам го. Джак Хейуърд — спомням си името му. Приятен глас с лек йоркшърски акцент. Скъсява гласните. Носи костюм и тънко непромокаемо яке върху самото.

— Защо ви е да ме спирате? Следите ли ме?

— Не. Разбира се, че не. Прощавайте. Не. Не ви следя. Искам да кажа, бях пред къщата ви, но прескочих до парка за чаша чай и палачинка, видях ви да тичате и изчаках на онази пейка. Не исках да нарушавам... поддържането ви във форма.

Вече отново ходя, при това бързичко.

— Поддържане във форма! — подхвърлям през рамо. — Вие какво, да не сте шейсетгодишен?

— Не се ли казва вече така? Добре, а как го наричате? Не исках да ви проваля джогинга.

— Не.

— Какво, и джогинг ли не е?

— Джогинг също е демоде. Тичане е, макар да е същото като джогинг.

— Хубаво. Не исках да ви проваля тичането.

Стигнах моста и аз се обръщам.

— Е, вече е късно.

Той вдига ръце в знак на капитулация.

— Пет минути — казва. — Отделете ми само пет минути.

— Не. Съжалявам.

Продължавам да ходя бързо. Не тичам обаче. Това е интересно.

Той върви в крак с мен.

— Знам, че мислите журналистите за отрепки.

— Никои хора не мисля за отрепки. — Вчера Каролайн Флечър ги нарече животни. — Във всеки случай аз самата съм журналист. Никога не бих използвала такава дума.

— Не всички сме лоши — продължава той. — Е, някои от нас са. Вероятно и аз. — Подготвил се е какво да каже, решил е да прибегне до самокритичен тон. — Но след анкетната комисия „Левисън“ всички станаме по-възпитани. Вече не хакваме телефони. Дори на вратата не чукаме. Просто се навъртаме наоколо, чакаме, живеем с надежда. — Той въздъхва, с което показва не толкова надежда, а по-скоро разочарование. Може би речта е звучала по-добре в главата му. — Знам, че използвате задната порта — добавя. — Паркирах сутринта и видях дъщеря ви и онази жена да излизат оттам.

Рязко извъръщам глава.

— Видели сте ги?

— Не се тревожете, не казах на другите.

— От тактичност или от личен интерес?

Той се засмива.

— По малко и от двете.

Двусмислицата, хуморът, самоиронията разведряват атмосферата. Мотивите ни все пак никога не са праволинейни. Мисля си за предложението на Клара да дам интервю на един от досадниците, за да се отърва от останалите. Дали такава тактика ще проработи? Не знам. Бих попитала Алисън Брет, стига да проявяваше интерес, но засега няма такива изгледи. А и без това грижата ѝ не е за моята репутация, а за тази на предаването. Не я интересува кой е убил Аня Дудек. Така че сама трябва да се оправям и наистина се налага да направя нещо, ако искам пак да бъда слънчевата Габи Мортимър.

Доближаваме нещо като съоръжение за фитнес в парка „Уандсуърт“: хоризонтална дървена греда върху две подпори досами

алеята покрай езерото, предвидена за присядане. Отивам дотам, настанявам се и обявявам:

— Пет минути. И не за разговор. Затова още не става дума. Имате пет минути да ме убедите.

Той се отпуска до мен с въздишка, която си обяснявам само като възродена надежда. Якето върху костюма му се издува като спасителен пояс. По дъното на панталона му ще останат зелени петна от мъха. Колкото и да е странно, трогва ме фактът, че той не обръща внимание на това.

— Слушайте тогава — подхваща. — Аз вярвам, че сте невинна. — Изражението му е толкова искрено и сериозно, че се засмивам. Той се усмихва, при което очите му се превръщат в цепки, а край устата му се образуват подобни на скоби гънки. — Дайте ми интервю, тогава и други хора ще го разберат. Мога да ви помогна да го докажете.

— Имам си адвокат за тази работа.

— Ами... всъщност нямате. Каролайн Флечър е просто служебен защитник.

— Каролайн Флечър? — Стъписвам се, че знае името й.

— За какво мислите, че си говорим, докато висим пред вратата ви?

— За футбол.

— Главно за това, но се промъква по някое и друго сведение. Служебните защитници винаги претупват нещата, бързат да се заемат със следващия случай. Грижата им е само да свалят обвиненията от заподозрения. Във вашия случай на Каролайн Флечър й е все тая за публичния ви имидж.

— Предполагам, че сте прав. Дори на невинен му е нужна най-добрата юридическа защита...

— Мога да ви дам списък на знаменитости, чиято кариера е била провалена, независимо дали са извършили или не онова, в което са обвинени. — За момент изглежда мрачен, устата му е стисната в смръщена гримаса. Можеше да бъде не само жизнерадостен значи. — Готов съм да напиша илюстративен материал по въпроса.

— Имате предвид Джон Лезли?

— Именно.

— И кой друг?

— Нужно ми е малко време да помисля, но съм сигурен, че има още много.

— Благодаря за съвета. Ще си взема по-добър адвокат. — И пиар агент също, добавям на себе си; втори път няма да допусна тази грешка.

— Не! Не ви е нужен. Аз съм този, който ви трябва. Можем да изчистим името ви в пресата. Дайте ми ексклузивно интервю за достатъчно задълбочено представяне и ще преобърна нещата за вас.

Поглеждам лицето му и се опитвам да го разтълкувам. Красиво лице, но майката на Филип би казала „Видял е две и двеста“ — голям нос, бръчки от усмивки на бузите, буйни вежди, кестеняви очи.

— Откъде да знам, че няма да ми изиграете мръсен номер? Може да сте решили да ме подведете.

Той леко помръдва рамене.

— Просто трябва да ми се доверите.

Задържа погледа ми за миг, после отмества очи. Волева брадичка, широки рамене, решителна уста: от онези мъже, които в предишно поколение биха предвождали батальон и биха спечелили уважението на подчинените си. Журналистиката — въоръжените сили на новото време. Кой знае? На каква ли възраст е? Има енергията и ентусиазма на младеж, но и следи от умора около очите. А и онова горчиво изражение отпреди малко. Приблизително на моята възраст? От друга страна, взех да приемам всички като приблизително мои връстници, докато не се окаже, че всъщност са на дваайсет и осем.

— На колко години сте?

Той свива рамене.

— На четирийсет. Достатъчно възрастен да ми е дошъл умът.

На моята възраст. Е, почти.

На алеята две млади жени с бебешки колички са спрели и гледат към нас. За част от секундата лицевите ми мускули се опъват в заучената усмивка на дребна знаменитост, но не следва ответна такава, няма го плахото изчервяване при разпознаването. Очите им се присвиват. Дочувам шепот. Мислят си, че не виждам движението на устните им, или им е все едно. Какво ли я свързва с онази убита жена? Явно е неадекватна, няма две мнения. Да ритне така репортер. Видя ли синината?

Трябва да разговарям с някого, дори Алисън Брет се съгласи с това, преди да затвори. Може би Хейуърд знае как да подходи и какви конци да дръпне — да запрати онази синина на дваисет и трета страница, където никой никога не поглежда. Гугъл бомбите, онези нагласени резултати в търсачката. Неотдавна имахме медиен манипулатор в „Добро утро на всички“, който разясни механизма и даде пример с Джордж Буш. Знам, че е възможно да се осъществи. Можем да се възползваме един от друг. Симбиотични отношения. Като рибата попче и прикрепената към нея скарида. Или като онези птици, дето седят на главите на африкански диви животни.

Към нас се приближава голямо кафяво куче и започва да чопли кората на подпорите, като поспира, за да души новообразуваната дупка, после пак подхваща лудешкото си ровене. Пръст се сипе по крачолите на Джек Хейуърд, пълни маншетите на панталона му. Той се засмива и повиква кучето при себе си.

— Ела, момчето ми!

Кучето бясно върти опашка, забива за кратко нос в чатала му, лизва ръката му и хуква нанякъде. Хейуърд го гледа как се отдалечава. От далечината долита вик: „Роджър!“.

— Добре — казвам. — Сигурно съм откачила, но приемам.

— Какво, съгласна сте?

Кимвам. Просто трябва да бъде нащрек. Това е всичко.

Хейуърд размахва юмрук и възкликва:

— Хип-хип-ура!

— Ако го направите пак, може да размисля.

— Простете — казва той и беззвучно повтаря жеста зад гърба ми.

Преструва се на по-безгрижен, отколкото е. Заинтригувана съм. Може би играе роля, но не е единствен. Ще трябва да го държа под око. Да изчакам, пък ще видим.

Изправям се, бръсвам песъчинките и тревичките от скута си, запратени там от кучето, и двамата тръгваме към къщата ми. Заваляло е. Той говори с внимание към детайла като човек, за когото храната е важна, за разните вкуснотии в колата му — италианска содена питка от хлебарницата на Норткоут Роуд, съмърсетско бри от магазина за сирена — „реших, че си струва да се опита“ — и две бутилки белгийска бира — „не е много студена, но да не придиряме“.

— Мислите да дойдете с мен сега? — питам. — На минутата?
— Стига да не възразявате.

Алеята е нашарена с тъмни петна от дъжда, върховете на дърветата шумолят. Намръщвам се, придавам си вид, че обмислям въпроса, че претеглям плюсовете и минусите, че още контролирам ситуацията, и вътрешната напрегнатост, която дори не съм регистрирала в съзнанието си, започва малко по малко да се разнася. Може би от самота, отчаяние или страх от празната къща имам чувство, каквото не съм изпитвала от дълго време — да не искаш да се лишиш от нечия компания.

Джак отива до колата да си вземе „артефактите“ — както ги нарича — така че оставам сама за няколко минути. Звъня пак на Алисън Брет, но тя не отговаря. Така си и знаех. Прокарвам гребен през косата си и се залавям с обяда. Нарязвам домати и моцарела, наръсвам ги със сол и зехтин. Настъргвам морковите, доставени ми от супермаркета като заместител на тиквичките, при което обелвам пръста ми. Започвам да ровя из паметта си. Не приготвяше ли Карол Вордерман нещо хитро с моркови в кухнята на „Добро утро на всички“? Добавям естрагон и малко портокалов сок от хладилника. Бързам, което е нелепо, защото нищо не ме прищипва — никой заникъде не се е втурнал.

Вдигам поглед и виждам Джак да прекосява моравата. Трябва да съм оставила отворена задната портичка. Това ме притеснява — най-малкото изглежда нахално — но нямам време да го обмислям, защото след секунди той вече е в кухнята. Косата и дрехите му лъщят от капчици. Издава онова конско пръхтене „бррр“, с което хората показват, че им е студено или изпитват някакъв дискомфорт, и разкопчава ципа на якето си. Питам го дали иска хавлиена кърпа, но той отвърща:

— Ще оживея.

Развързва си обувките, наведен над ръба на пейката. Дъждът пръска по прозорците и превръща градината в размазани зелени туфи. Подхвърлям му чиста домакинска кърпа, независимо дали иска или не. През рамо. Ето колко нехайно естествена мога да бъда. Тя пада на

земята на крачка от него. Той се навежда да я вдигне, избърсва лицето си набързо и ми я връща.

— Благодаря — казва ми.

Ровя в хладилника за бутилка вино, когато той възкликва:

— Първокласни салати. Откъде се взеха? Няма да сме на хляб и сирене, значи. Ще пируваме.

Тъкмо затова бързах. Искях да види салатите сервирани на масата и да се впечатли. Прищя ми се да се изфукам. Ето че той е впечатлен — говори за „пир“ — и аз се чувствам глупаво. Това са просто моркови с портокалов сок, а той е само един досаден репортер. Не съм от жените, на които е нужно мъжко одобрение. Стига ми Джак Хейуърд да мисли, че съм приятна. Не е като да искам да се нанесе при мен. Какво ми става? Защо се разпърхах?

Държа бутилка розе, но я пъхам обратно до млякото и вместо това вадя кутия със сок.

— Портокалов сок става ли? — питам. — Макар че от него така и така има в морковите. А може би предпочитате чай или кафе?

— Нещо топло — изрича с особен глас, което ме кара да мисля, че и той се чувства неловко.

Сложил е хляба и сиренето на масата и е разпрострял опаковките им, сякаш са чинии от костен порцелан. Разглежда готварските книги по рафтовете на кухненския остров. Не е едър мъж — под метър и осемдесет е — но е набит и широкоплещест. Заема повече пространство, отколкото би ми се искало.

— Имам машина за неспreso — съобщавам ненужно. — „Крупс“.

— От друга страна, донесъл съм и белгийската бира, но трябва да се изстуди.

Той отива до хладилника, вади бутилките от пазарска торбичка и ги смества вътре. И да е видял розето, не казва нищо.

Включвам чайника просто за да се намирам на работа, вадя чинии — потрепвам при изтракването им — и двамата сядаме на масата. Той е праметнал якето си на облегалката на стола.

Докато сервирам, боравя притеснено с лъжиците. Започва да ми се иска да не бях се съгласила. Прескочила съм някои етапи. Трябваше да проверя статута му, да се уверя, че съществува Джак Хейуърд, а не си е измислил името или не си е присвоил чуждо, че е този, за когото

се представя. Спомням си как Алисън Брет каза никога да не пускаме журналист в дома си. Дори тези от престижните неделни вестници ги гложди да се пошегуват с крановете на банята ти. Твърде късно е вече. Храним се. Усещането е странно — останалата част от къщата е тъмна заради затворените капаци и по домашному уютна.

— Може ли да ми подадете солта? — казва той. — Щипка сол ще им дойде добре на тези домати.

С Филип от месеци не сме сядали в кухнята. Ако сме яли заедно, то е било извън къщи.

— Те са от „Ривърфорд“.

— Ривър... какво?

— Чували сте за фирмата „Ривърфорд“ — кашони с биозеленчуци от Девън, които ти доставят пред вратата всеки вторник. Предишната ни бавачка Робин ни откrehна за тях.

— Много шик. Кални зеленчуци за средната класа.

— Не ми ги пробутвайте тия, вие с вашето съмърсетско бри, което си струвало да се опита.

— Добре, спипахте ме на тясно. Да, наистина, виждал съм камионите им.

Размяната на реплики ме кара да се чувствам по-добре, не чак толкова нервна. Този човек не се оглежда наоколо — не измерва с поглед къщата, не оценява стойността на картината на Крейги Ейчисън. Аз съм тази, която претегля всеки жест, прави дисекция на всяка дума.

— Какво ще кажете за това бри? — пита той, като набучва парченце от него на вилицата си и го изучава като ботанически образец. — Приятно, но не е много бри, а?

— О, напротив, съвсем си е бри — отвърщам.

— Знам какво му е нужно.

Той скача, вади бирата, която не е имала време да се изстуди особено, и я отваря.

— Можете ли да готвите? — питам го, като поемам едната от него.

— Твърде прилично — отговаря той. — От ежедневния тип готвачи съм. Обичам простички съставки, съобразени със сезона.

— Такова твърдение в наши дни е равностойно на морален кодекс.

Той се засмива.

— Вярно. Майка ми много я биваше. Четири деца бяхме. Аз съм единственото момче. Научи всички ни да готвим. А вие?

— Майка ми не беше от онези, които да те научат да готвиш. По-скоро от онези, които притоплят печен боб от консерва.

— Но явно притежавате вроден талант. Морковената салата има... интересен аромат.

Пия бирата направо от бутилката. Има карамелен привкус. Чувствам я как се плъзга по гърлото ми също като в рекламата за масла „Кастрол“.

— Наблизо ли живеете? — питам.

— В Брикстън. Засега. Имам апартамент над обществена пералня, което си е удобство.

Интригуващо: мъж на неговата възраст с апартамент над „удобна“ обществена пералня.

— Няма ли госпожа Хейуърд?

Той набожда ново парченце бри и го поставя върху залък хляб.

— Не и понастоящем.

Значи е разведен и се опитва отново да си стъпи на краката.

— А деца?

— А... — Обира соса от зехтин в чинията си с парче хляб. Струпал е морковите в единия ѝ край. Гледа да ги избегне. Сега се сещам, че Вордерман не слагаше естрагон, а кориандър. — Наистина са страхотни тези домати. Не, нямам деца.

Питам го как е станал репортер и той се впуска в житейската си история — Южен Йоркшър, най-малкото дете, починала майка, баща му бил още жив, завършил журналистика, постъпил в лондонски вечерен вестник, последван от „Експрес“ — а дали пък не каза „Мирър“? — в момента бил на свободна практика. Не го слушам много внимателно. Друга информация ми е нужна — колко е умен, доколко притежава доброта? Дали наистина може да ме измъкне от тази каша? Ще напише ли добър материал? Може ли да му се вярва? Лекият йоркшърски акцент се засилва, когато говори за семейството си — кратките гласни, отчетливото „г“, прилепващо към сричката като любимо одеялце.

— Е, стига за мен — казва той след известно време. Тръсва глава, сякаш за да каже „станах отегчителен“, макар аз да не смятам

така.

— Аня Дудек — изрича той внезапно.

Ушите ми писват, надига се паника. Чувствам се гузна. Съвсем съм забравила, че всичко това опира до нея, както и до мен.

— Аня Дудек — повтарям, като изчаквам безпокойството ми да се уталожи.

Той отмества чинията си настрани, понечва да бръкне в джоба си и се спира, после отново поставя ръце на масата. Явно няма цигари.

— На това му се казва загадка. Доколкото разбрах при висенето ми отвън, била е работеща полякиня, обучавала се за учителка в колежа „Фробел“ в „Роухемптън“, като поемала работа във всички часове на деня, за да свърже двата края: гувернантка, разводачка на кучета, почасова бавачка. Учила балет и, обърнете внимание, подала молба за британско гражданство. Била е интелигентна, опитвала се е да постигне нещо, да пусне корени, а ето че е мъртва, удушена с тънка връвчица в собствения ѝ апартамент и захвърлена в близкия парк. Бременна — добавя той, като че този факт задължително трябва да бъде отделен с пауза.

Просто изчаквам. Понякога затварям очи, като си помисля, че е била бременна.

— И в полицията мислят, че вие сте го извършили.

Неволно изпъшквам, защото ме заболява да го чуя като финал на това кратко експозе.

Хейуърд е преместил опаковката от сиренето и купите със салати в края на масата, сякаш се приготвя за бойни действия.

— Говори се, че това се превърнало във фикс идея за Перивейл.

— Фикс идея? — изричам с повдигната вежда.

Той ми хвърля укорителен поглед.

— Ами нещо такова. Мики Смит от „Мирър“, който си е чиста проба криминален репортер с доста богат опит, твърди, че Перивейл разполага с куп факти и възнамерява да ги намести. Онази жена полицай... как се казваше?

— Мороу. Полицай Мороу.

— Полицай Мороу не е доволна от посоката на разследването. Мики я чул в кръчмата да се оплаква пред други полицаи, че Перивейл бил „кон с капаци“. Повечето убийства са дело на някой близък — съпруг, съпруга... Големият въпрос е приятелят на Аня. Не знам защо

не разследват него. В деветдесет и девет от сто случая гаджето е извършителят.

— Не е бил в страната по време на убийството й — пояснявам.
— Перивейл ми го каза.

— Ооо...

Засмивам се.

— Толкоз за вашата теория.

Той се замисля.

— И все пак е странна тази негова обсебеност от вас. Според Мики Смит всичко е тръгнало от сутринта, когато сте открили трупа.

— Това ми беше голямата грешка — казвам. — Че открих трупа.

— Навсякъде е имало ваше ДНК... А това никак не изглежда добре.

— Оправих й сутиена и забравих да му го кажа. Докоснах косата й.

— Ето че има просто обяснение. Но пък налице са и други улики. Почвата — убеден съм, че ако изследваме околните улици, ще намерим следи от италианската кал пред всяка втора къща. Всеки би могъл да я нанесе: млекарят, пощальонът, куриер, оставил рекламни листовки за пица.

Не си е губил времето. Очевидно знае всичко.

— Ами другите връзки? — питам заинтригувана. — Изрезките от вестниците... физическата прилика помежду ни... От полицията предполагат, че тя може да ме е следила.

— Ето какво мисля аз. Казаха е на съседка, че се кани да кандидатства за гувернантка при вас. Била е възбудена, притеснена. Виждаха ви е по телевизията. — Улавя изражението ми. — Нямате ли спомен за това?

— Никакъв, уверявам ви. Не е идвала на интервю. Щях да я запомня, макар да бе сложно време за мен. Спомням си всички, с които се видях, с нея не съм се срещала.

Той ме гледа очаквателно.

— Сложно време?

Изпуснала съм фразата неволно.

— Майка ми беше много болна. Умря през същата седмица — съобщавам с доколкото ми е възможно равен тон, но разбира се, всичко, свързано със смърт, е заредено с емоции.

— Много съжалявам — промълвява той. — Рак ли?

— Нещо от този род.

Той слага ръка върху моята.

— Човек никога не е подготвен за това, нали?

— Прав сте.

Усмивам се — жена, примирила се със загубата на майка си. Само че изобщо не е прав. Бих могла да му кажа колко подготвена бях, как от години знаех, че ще се стигне дотам, но няма да го направя. По кокалчетата му има тъмни косъмчета. Някъде бях чела, че тази характеристика се предава генетично.

Той отдръпва ръката си и се обляга назад в позата на човек, който иска да отпусне тяло, който е хапнал доволно и му е приятно да разтегне мускули, който никак не е притеснен от допира до топлата кожа на друго човешко същество. Между две копчета на ризата му, точно над панталоните, се показва гола плът.

Отново се навежда напред.

— И тъй, били сте разсеяна. Може да сте провели интервю с нея или пък да е дошла и да не е заварила никого. Във всеки случай мога да разбера защо е била заинтригувана от вас дотолкова, че да изрязва публикации, които да изпраща у дома на майка си. — Той поклаща глава. — Но виж, дрехите, касовият бон за пица, те наистина ме озадачават.

Не знам дали е заради бирата, но начинът, по който поклаща глава, ме изпълва с облекчение, което е толкова силно, че го усещам почти като наслада. Присъствието на човек, който знае толкова факти и подробности на експертно ниво, а все пак ме смята за невинна, ме довежда до бурен възторг. Приятелите ми, хората, които обичам, може да ми вярват, но те са чули моята версия, докато информацията на Джак Хейуърд е обективна. У мен започва да се заражда идея.

— Слушайте — казвам. — Става ли така? Аз ви давам вашето интервю, разбираме се да ме питате всичко каквото искате. Но преди това ще ми помогнете да проучим нещата за няколко дни. Вие явно имате контакти. Аз не знам откъде да започна. Не говоря за разследване, просто да поразровим, да зададем някой и друг въпрос, да потърсим там, където полицията не го е направила. Може би ще открием нещо, което ще изчисти името ми, а може би не. Но поне да

натрием носа на Перивейл. Поне да направим редното по отношение на Аня. Аз... дължа ѝ го.

Джак не ми отговаря известно време. Изглежда разтревожен, дори в лека паника. Дали всичките му приказки и мнения не са били само ход да ме спечели?

— Но вие сте на работа от понеделник — посочва той. — Колко време можете да отделите?

— Няма да съм на работа, това е един от проблемите.

Той отмята глава във въпросителен жест.

— Временно съм... отстранена.

Дълга пауза. Той се вира изпитателно в лицето ми. Почти съм изгубила надежда, когато отсича:

— Добре.

— Наистина ли? — прошепвам.

— Да. И без това нямам други задачи. А и виждам, че може да се получи. Сблъсък на два свята, но с повече подробности, плюс примес от разследваща журналистика. Бих могъл да го продам дори на обзорната новинарска рубрика на „Сънди Таймс“. — Той бърка във вътрешен джоб на самото си и вади малък диктофон. — Откъде започваме?

Диктофонът ме кара да се чувствам неловко и тъкмо се каня да го помоля да го прибере, когато мобилният ми телефон иззвънява. На масата е и Джак поглежда дисплея преди мен. Филип е.

— О — казвам. — Това може да почака. — И слагам телефона в джоба си. — Да, откъде започваме? — повтарям като ехо. — Имам едно обяснение за дрехите и касовия бон за пицата, и то е Марта, бавачката ни. Но не записвайте това. Не е като за статията. Не мисля, че тя е убила Аня, просто, че я е познавала, но по някаква причина си мълчи. Казала е на полицията, че никога не я е виждала, а пред мен спомена, че май я е срещала един-два пъти в църквата.

— Къде е сега Марта?

— Гостува на приятелка в „Колиърс Уд“.

— „Колиърс Уд“ — изрича той с понижен тембър, сякаш съм казала „в леговището на звяра“. Усещам как цялата история се отмества от мрачната готика към комичното, напрежението спада. — Покажете ми къде спи тя.

— От полицията вече са влизали там. Какво, незабелязано от тях, бихме могли да открием?

— Различни очи, различен поглед. Най-дребното нещо може да не означава нищо за някого и всичко за друг. Непоследователните показания винаги са подозрителни. Хайде! — Той отмества стола си назад. — Ще разследваме ли или какво?

Правя жест с ръце в смисъл че се предавам, и го повеждам към горния етаж. Той върви след мен. Усещам тежката му походка. Изкачвам стълбите с непривична пъргавина. Когато отварям вратата на Марта, се стряскам. За миг си мисля, че лежи на леглото, но това е просто завивката — сгънала я е по особен начин и е поставила отгоре ѝ възглавниците.

Джак отива до прозореца и вдига щорите. По стъклото се стичат дъждовни струи.

— Оттук се вижда паркът — казва той. — Над покривите на къщите.

Още стоя до вратата. Струва ми се, че има граници, които не бива да се прекриват. Но Джак очевидно не страда от скрупули. Може би защото въобще не я познава. Дали това внася някаква разлика в морален аспект? Отваря вратата на дрешника, разглежда го. Отвътре се изтърква ролка амбалажна хартия.

Поглежда към мен.

— Какво чакате?

— Предполагам, че няма нищо нередно.

Пристъпвам през прага и се присъединявам към него в дрешника. Все още с известна неловкост преглеждам рафтовете от едната му страна, като започвам от долния: разни учебници със заглавия от рода „Английски без усилия“, речник, купчина брошури — за Музея на мадам Тюсо и Лондонската тъмница, визитка на компания за таксито. В дъното са струпани подплатени пощенски пликове, дебели ролки скоч и няколко стойки за тях.

— Защо са ѝ толкова много канцеларски материали? — чудя се.

— Хм, не знам.

Джак попипва безцелно дрехите по закачалките.

Прегледала съм купчините с кърпи и чаршафи, както и разните тоалетни принадлежности и минавам на най-горния рафт. За него трябва да се протегна и да проверявам с опипване. Там е смотана

някаква дреха и когато я изваждам, виждам, че са изчезналите ми джинси. Взирам се в тях.

— Чудех се къде са се дянали — измърморвам след малко. — Трябва да ги е прибрала по грешка.

Джак затваря вратата.

— Какво търсехме всъщност?

— Не знам. Идеята беше ваша.

— Това какво е? — сочи той кутия за обувки под леглото.

— Дали е редно да надничаем?

— Права сте — казва той. — Не би трябвало, но ще я отворя все пак. Не ме гледайте така. За бога, Габи.

За пръв път ме нарича по име.

Стоя до вратата и в съзнанието си вече съм излязла, вече съм долу при включения чайник, докато той се навежда и плъзга напред кутията по килима. Не ми харесва фактът, че го прави. Припомня ми, че не го познавам. Вероятно изобщо не бива да е в къщата, какво остава за стаята на Марта. Той отмята завивката на една страна, сяда на леглото и отваря кутията. Когато вдига капака, две тънки листчета излитат навън.

— Пощенски квитанции, цял куп — съобщава той, като ги разравя.

Двайсет-трийсет на брой, все за пратки от последните два месеца. И пари. Тук трябва да има към петстотин лири в банкноти.

— На кого му трябва да ходи в пощата с толкова пратки?

— На фирма за каталожна търговия. Или... — Той прави гримаса. — На човек, който праща страшно много подаръци у дома.

— Да му се не види.

Прекосявам стаята и сядам до него. Вече съм заинтригувана. Някъде дълбоко в матрака подскача пружина. Губя равновесие и се килвам към него.

— О, господи, замая ме тази бира — изтърсвам, без да помисля.

Той вдига поглед към мен. Лицето му е съвсем близо, ръката му леко се опира до моята. И тогава — звук. Превъртане на ключ, изскърцване на входната врата, тропване при удара ѝ в стената, изтракване при затварянето ѝ. Позната поредица от шумове. С Джак замръзваме. Усещам натиска на ръката му. Стъпки в антрето.

Изтропване. Пауза и после изкачване по стълбите с бавни тежки стъпки.

Пред краката ми на килима има петно — с формата на Южна Америка, обърната наопаки. Марта се е опитвала да го изчисти. Влакната на иначе гладкия килим на това място са щръкнали като на хавлиена тъкан.

Исправям се. Подът изскърцва.

Нора ахва сподавено, когато се показвам в коридора.

— Прощавай, Нора — избъблям. — Господи, не знаех, че ще идваш днес. Изплаших ли те?

— Не — отвръща тя и поклаща глава, макар с една ръка да е притиснала гърдите си. — Дойдох пак, защото в четвъртък беше малко трудно да се чисти.

— Извънредно любезно от твоя страна.

— Съжалявам — казва тя.

— Не, не, аз съжалявам.

Протяга напред парцала за прах в ръката си — само че той се размотава. Не е парцалът. Липсващият колан на халата ми е.

— Намерих това на закачалката за връхните дрехи — уведомява ме. — Ще го занеса горе, може, нали?

— Чудя се как ли се е озовал там. — Обзема ме безпокойство: толкова много от личните ми вещи се оказват на странни места. Губя контрол над собствения си живот. — Прекрасно. Ти си чудесна. Благодаря ти.

Към Нора мога да изпитвам единствено искрена благодарност, но още докато думите излизат от устата ми, се питам дали те не са регистрирани и документирани. Зад вратата седи Джак Хейуърд и слуша.

Вечерта си приготвям вана. Релаксиращи соли. Невинаги действат. Лежа дълго време, загледана в крайниците си под водата. Вдигам ръка със старание да съм максимално тиха и слушам падането на капчиците. Луничките по ръката ми изглеждат тъмни на фона на бледия ми корем. Мисля си за Аня Дудек. Дали е имала моя тен? Било ли е тялото ѝ бяло като моето?

Филип е оставил съобщение — „Какви са новините, любима?“ — но не му върнах обаждането. Потапям глава под водата и блокирам всички шумове освен гъргоренето в тръбите. Виждам през прозореца виолетови облаци, препускащи по небето, осветено от уличните светлини. Синьо или сиво, или оранжево: нощното небе над Лондон никога не е черно. Вали дъжд. Наблизо кръжи хеликоптер и бръмченето му периодично се засилва и отслабва. Затворник, избягал от „Уандсуърт“? Хайка за наркотици в „Брикстън“? Ядка на „Ал Кайда“ в „Тутинг“? Никъде не е безопасно.

След като съм се изкъпала и вече е заваляло сериозно, минавам през всяка стая в къщата и отварям капациите. Журналистите, изглежда, са се разпръснали. Дъждът разгонва досадните репортери по същия начин, както разгонва и протестиращите. Джак си тръгна през предния вход и набързо проведе разговор с мъжа пред портата — Мики от „Мирър“, предполагам. След това един по един се качиха в колите си, затръшнаха се врати, забучаха включени двигатели и отпътуваха. Би трябвало да изпитвам облекчение, но не е така. Тези тела отпред бяха буфер; държаха настрана нещо или някого, всяващи страх у мен.

Когато минавам покрай входната врата, преди да се кача в спалнята, ми се струва, че виждам силует през грапавото стъкло и че ръка се протяга да натисне звънеца, но това е само трепкащата сянка на маслиново дръвче, хвърляна от улична лампа.

НЕДЕЛЯ

Сутринта Филип отново звъни и този път отговарям. Казвам му, че нещата са утихнали.

— О, хубаво — отговаря той. — Ужасно е да се тревожа за теб, когато съм толкова далече.

Фалшива загриженост. Щом толкова ужасно се тревожиш, защо не вземеш да си дойдеш?

— В службата ти подкрепят ли те? — пита ме и аз му отговарям наум: Да ме подкрепят? Ако наричаш подкрепа забраната да припарвам до тях.

Но на глас не казвам нищо такова.

— Дадоха ми няколко дни почивка. — Звуча като капризно дете.

— Е, браво на тях.

Подпирам чело на дланта си. Чувствам се едновременно раздразнена и изцедена. Той е толкова далече от разбирането какво изживявам.

— Да, браво наистина — отговарям накрая.

Съвсем различна съм по телефона с дъщеря ми. Мили възбудено излива новините си: агънца, великденски шапчици, излети с велосипед с Роксан, племенницата на Иън, която е само на девет, но вече са й продупчили ушите. Изпитвам възторг при всяка нейна радостна дума. Чуват се звуци от кухнята на Робин — дращенето на кучето и гукането на бебето, тракането на съдове. Шумотевицата на всекидневието.

— Това е, защото е наполовина испанка — подвиква Робин. — На тях ушите им ги дупчат още при раждането.

— Нещо като обрязването ли? — питам я, когато идва на телефона.

— Я стига — смърря ме тя. — Кажи, Габи, добре ли си? — Тонът ѝ е сериозен.

— Напълно — отвърщам весело.

— Сигурна ли си? Приятно ли прекарваш почивните дни?

— Да! Какво става при вас?

Тя ми разправя, че Мили била прекрасна, много била мила с бебето и си изяждала всичките зеленчуци. Питам дали си мие зъбите както трябва. Сега, когато са пробили големите нови резци, всичките са под най-различни ъгли, та може да пропусне някои. Робин, която ме познава достатъчно добре, че да не се стряска от маниите ми, ме уверява, че Мили полага голямо старание. Извиква ѝ, за да я включи в разговора:

— Ама вчера трябваше да те върна да си измиеш и онова зъбче, дето расте отстрани, а? — Чувам разсеяното потвърждение на Мили. — Тя храни Чарли — извинява я Робин. — Вече въвеждаме твърди храни.

— Какво яде?

— Моркови.

— Имам цели тонове от тях.

— Донеси ги! Тук в затътената провинция няма много. Кога мислиш, че ще можеш да дойдеш?

Надавам лек стон.

— Хайде — подканя ме меко тя. — Качи се в колата и пристигай. Ако натиснеш газта, може да си тук за предобедното кафе. Имам от любимите ти понички.

— От „Маркс енд Спенсър“?

— От „Сейнсбърис“. Не са чак толкова вкусни, но почти.

— Понички, а?

— Скачай в колата и идвай на кафе и понички.

Отново изпъшквам.

— Не мога да мръдна. Трябва да чакам... Следващия уикенд сигурно ще мога да прескоча. Липсва ми моето момиченце.

— В сряда съм в Лондон на преглед при гинеколог. Ще се отбия да те видя. Няма как да ти върна Мили, защото Роксан има рожден ден в петък и съм обещала на Мили, че ще присъства на празненството, но мога да ти я доведа за през деня. Ако чак толкова ти е домъчняло за нея дотогава.

— О, да, хайде, моля те.

— Стига да успея да я отделя от Роксан и бебето... — Гласът ѝ заглъхва. — Искаш ли да кажеш дочуване на мама? — И после добродушно прикрива коравосърдечието на малкото ми ангелче. — Ще ти позвъни по-късно.

Поставям ръката си на сърцето. Тъничък кинжал на разочарование.

— Добре — изричам весело. На дъщеря си прощавам всичко. — Обичам ви и двете.

Бях забравила. Мислех си, че след като репортерите са си отишли, ще съм в безопасност. Умът ми още е в кухнята на Робин, докато излизам от къщата през предния вход, сякаш животът ми си е нормален. Когато вратата се затваря, вече е твърде късно. Сребристо мондео е паркирано пред портата и вътре е Перивейл. Бодване на страх бавно пропълзява нагоре по гръбнака ми, от таза до черепа, прешлен по прешлен. Снощи съседът ми беше паркирал на това място. Перивейл трябва да го е изчакал да потегли или е правил кръгчета наоколо.

Облечен е в мръснозеленото промазано яке и както седи неподвижно, лицето му изглежда по-месесто под брадичката, отколкото го помня. На седалката до него са струпани купчина вестници, а в ръце държи чаша от полистирол. Усмивам се, а сърцето ми блъска като чук. Той кимва отсечено и припряно поглежда към вестниците, като при движението разплисква малко кафе, сякаш смутен, че съм го видяла.

Изтичвам към собствената си кола, която е паркирана зад ъгъла. Седя за миг, докато пулсът ми се успокои. Очаквам да почука на стъклото, но той не го прави. Защо не ме заговори? Какво чака? Чудя се дали да не се върна и да почукам на стъклото му. Предпочитам да знам какво иска и да приключа с това. Представям си се да крещя: „Наоколо се разхожда убиец. Не си губете времето да наблюдавате мен и да правите кръгчета!“. А после си помислям: Защо, след като съм невинна, трябва да му обръщам внимание? Самата мисъл пречиства нещо у мен име кара да се чувствам по-добре.

Небето се е изяснило и е ведър лазурен ден. Слънчево е, но студено както в морето след проливен дъжд. Деца на миниатюрни скутери профучават покрай мен, дребни кученца със скъпи рошави прически припкат на поводи, лениво разхождащи се родители подвикват: „Спри!“. Всеки миг някой от тях ще ме забележи да седя като манекен на витрина, така че пъхам ключа в стартера и потеглям.

Отначало не го забелязвам. Карам по Тринити Роуд, хванала съм средната лента и виждам в далечината светлината на светофара. Ако остана където съм, ще бъда принудена да завия надясно. Давам мигач. Колата зад мен, малко червено рено, шофирано от мъж с къса коса, също дава мигач. Изсвирва клаксон. И двамата се отклоняваме в съседната лента. Реното намалява скоростта си и оставя известна дистанция помежду ни.

Още е там, през две коли, когато завивам вляво по „Ийст Хил“, и продължава да е там, плътно зад мен, след като рязко съм преминала в лентата за автобуси. Ръцете ми стискат волана; сменям скоростите, обзета от гняв и страх. Вливам се в основния поток на движението и веднага свивам вдясно към жилищния квартал „Тонслис“, където е пълно с еднопосочни улици, бариери и знакове за забранено влизане. Завивам ту в една, ту в друга посока, връщам се назад. Обзели са ме дързост и някаква ярост. Скоростите ръмжат, воланът се тресе под ръцете ми, заживял свой живот. Кой е? Перивейл ли? Възможно ли е да е сменил колите? Или репортер от таблоид, който ме е причаквал скрит?

Паркирам колата и чакам с включен двигател. Около мен по улицата няма движение. Самолет оставя спираловидна следа. Долита скърцането на спирачки на далечен автобус. Още веднъж оглеждам улицата, излизам на заден ход, справям се с тристепенен завой и подкарвам бавно през „Тонслис“ по пътя, по който дойдох. Озъртам се. Нищо. Завивам вдясно по „Ийст Хил“ и продължавам. Обзема ме странно чувство на превъзходство. Да се впуснеш в екшън е нещо добро. Мога да надвия противниците си. След като съм съумяла да се отърва от опашка, със сигурност мога да устоя на Перивейл, да се боря за репутацията си, да си върна живота.

При метро станцията „Ийст Пътни“ спирам на двойна червена линия. Няма следа от Джак. Закъсняла съм, но и той също. Не е валило цяла сутрин, но край бордюрите още текат вади, а раираната тента над сергията за цветя е увиснала от влагата. Ръкавици топят ръцете на младата цветарка; тя ги потупва една в друга, сякаш ръкопляска.

Зад нея има павилион за вестници. Излизам от колата и изтичвам до него да си взема бутилка вода. Грабвам няколко неща от щанда, включително пакетче ментови бонбони „Поло“. Гърлото ми е пресъхнало, вероятно от нерви.

Връщам се в колата, подредила съм покупките си до появата на Джак. Виждам го, преди той да ме е забелязал. Главата му е наведена и върви с малко изкривена стойка поради чантата „Адидас“, праметната през едното рамо. Смачква някаква опаковка — от кифличка с кренвирш? — и я хвърля в най-близкото кошче. После вдига очи, зърва ме и тръгва към мен почти на бегом. Прескача локва, твърде неуспешно; кал опръсква джинсите му отзад. Днес е с по-топло яке, от което бръсва трохите, и модерна версия на каскетчето на Шерлок Холмс. В колата го сваля и косата му бухва, сякаш освободена от плен.

Намества крака помежду празни кутийки от напитки, обвивки от бонбони, лотарийните билетчета със залепени на тях дъвки. Колата ми е зона, свободна от почистване, копие на мърлявата ми разхвърляна природа — онази моя страна, която Филип никога не може да проумее. Джак не казва нищо. Може би се чувства като у дома си в кочина. Вместо това се извинява, че е закъснял. Оказало се по-дълго пътуване, отколкото си представял: много чакал на „Виктория“ влака в посока „Уимбълдън“, а другият, на който се прехвърлил, се тътрузел като междуселски автобус.

Малко по-рано бих му разказала за червеното рено, бих покрещяла, но сега вече напрежението от случката ме е напуснало безвъзвратно. Дали не ме гони параноя? Възможно ли е да съм си въобразила цялата история? Чувството, че съм следена и наблюдавана, може да преминава в по-тежък стадий... Аз ли съм проблемът? Само в съзнанието ми ли съществува? Адреналинът отпреди малко се е изпарил. Ако не знам кое е реално и кое не, как въобще мога да бъда сигурна в нещо?

Стигнала съм до светофара.

— Накъде? — питам.

Гледам право напред. От притеснение ме заболяват челюстите, които не преставам да стискам. Нямам никаква представа какво си мисли Джак за мен. Изгубила съм почва под краката си. Не знам какво да правя с лицето си.

— А, да. — Той вади телефона си и се занимава с него, докато открива каквото търси.

Семейство Бакстър живеят на приятна улица с дървета от двете страни, в една от викторианските вили близнаци, типични за „Уест Пътни“. Не ни следят. Продължавам да проверявам. Къщата им е

боядисана в онези пастелни цветове, наложени от общината — различни нюанси от бежово до кремаво — и е отдръпната от улицата зад порта и малка алея за кола. Декоративна ниска череша, отрупана с бонбоненорозови пъпки, се мъдри сред цветна леха до входната врата.

— Вкусът на хората по отношение на растенията често е далеч по-вулгарен, отколкото за всичко останало — отбелязвам. Гласът ми звучи странно. Цитирам Роджър Пийдълс; когато не е пред камера, много то бива да сипе мъдри презрителни обобщения.

Джак ме поглежда и поклаща глава.

— Не мога да повярвам, че го каза. Седя в очукан нисан със снобка на тема растения.

— Очукан нисан? — Повдигам вежда. — А дали аз не седя със сноб на тема автомобили?

Той се усмихва и осъзнавам, че и двамата се отпускат от тази словесна престрелка.

Разбрали сме се аз да чакам в колата. Джак изскача навън. През отворения прозорец до слуха ми достигат детски викове. Задната градина: катерушката от снимката в полицейския участък. Червеното пластмасово автомобилче. Мили толкова много искаше такова. Защо ли не й купихме? Вероятно Филип е преценил, че са грозни. Входната врата се отваря. Слаба жена поздравява Джак. Очакват го, позвънили сме им предварително. Госпожа Бакстър лесно се остави да бъде убедена. Много обичала Аня. Всички те я обичали. Ужасно много липсвала на децата.

Вдигам стъклото и се облягам назад. Намерила съм спокоен пристан. Никой не е по петите ми; повтарям си го пак и пак. Трябваше да кажа на Джак; не, късно е вече. *Никой не е по петите ми.* Тротоарите са пусти. Жителите на „Уест Пътни“ са по домовете си, готвят обяд, пишат си домашните, градинарстват на чистия пролетен въздух. За момента съм в безопасност. В колата е приятно топло. Прозявам се.

Когато Джак се връща, дъхът му мирише на кафе. По подметките му са полепнали влажни венчелистчета от черешата.

— Научи ли нещо интересно?

— Да се махаме оттук.

— Добре.

Настъпвам газта и потеглям със свирещи гуми. Преструвам се, че шофирам кола, която напуска местопрестъпление, но не ми достига смелост. Духът, който раздвижваше крайниците ми по-рано, го няма, изпарил се е. Скоростомерът сочи дваисет и пет километра в час.

Той обаче долавя смисъла на този повтарящ се мотив в поведението ми и процежда през стиснати зъби:

— Бързо! След нас са.

— Накъде?

— Към кръчмата. Какво ще кажеш? — Държи бележник със спирала. Размахва го като ветрило. — Събрах сведения.

Правя ляв завой, после десен по задните улици на „Пътни“, докато стигаме до реката. „Кръчмата“: странно как хората използват определителния член, сякаш носят платоничен идеал във въображението си, в който може да се вмести кое да е заведение. „Дюкс Хед“ е обширен и просторен пъб, доста приятен. С Филип сме идвали веднъж тук преди години да наблюдаваме регатата. Паркирам до наклонения тротоар, възможно най-близо до моста. Минава червен автобус. Отражението му накъдря водата долу, в небето се носят облаци — всичко е като за рекламна снимка на Лондон.

Дошъл е приливът, вълните плискат по балюстрадата и край хангарите кипи дейност — пренасят се лодки, мокри крака, напрегнати мускули, патици се плискат във водата. Пъбът е почти празен, още не е обедно време, макар че група широкоплещести гребци на бара се смеят гръмогласно и държат халбите си по начина, типичен за някои мъже — с ръка, свита в юмрук, и лакът под прав ъгъл. При влизането ни ме разпознават. Прибраната на опашка коса и липсата на грим някога вършеха работа като дегизировка, но вече не. Не и сега, когато съм снимана с оголени зъби. Усмивхам се насреща им. Безответно. Един от тях, по шорти и тениска с надпис „Във форма“, сръчкава съседа си.

— Какво ще пиеш? — пита Джак.

Искам диетична кока-кола, но би прозвучало безлично и плахо, така че обръщам гръб на гребците гадняри с безизразни физиономии и казвам:

— Донеси ми една светла „Шанди“.

После избирам място до прозореца.

Той прекосява помещението, извърнат странично, за да избегне масите, и подвиква през рамо:

— От кой вид?

Гребците го наблюдават, но той, изглежда, не забелязва.

В миг на паника не мога да си припомня какво точно е „Шанди“.

— Светла — провиквам се като пълна нещастница.

— С лимон или лайм?

— С лимон, ако обичаш.

Джак постоянно се обръща към мен с гримаси на нетърпение по повод бавната барманка. Разлива малко от питието ми, тъй като го е тропнал твърде бързо на масата, и го обърсва с ръкава на якето си. Гребците вече са изгубили интерес и възобновяват дърдоренето си.

— Така. — Джак, в пълно неведение за присъствието им, отпива от своята „Гинес“. По горната му устна остава пяна. Вади бележника от джоба си. Дали има сериозна следа там или просто думи и предположения? Минава направо на въпроса. — Аня е работила при тях седем месеца. Отзовала се на обява за бавачка през уикенда, която пуснали в сайт. Господин Бакстър работи в рекламата и прекарва много време в Дюселдорф, защото агенцията му обслужва „Бе Ем Ве“.

Повдигам вежда, за да отбележа, че съзнавам значението на подобна реклама в очите на един сноб на тема автомобили.

— Да бе, да. Госпожа Бакстър не е много добре със здравето, страда от лека форма на следродилна депресия и лекарят ѝ е препоръчал спокойствие. Отначало Аня работела само през деня, но била толкова прекрасна с децата — момченцето Алфи очевидно има навика да хапе — че станала тяхна основна гувернантка.

— Има навика да хапе?

— Да, неподатлив на дисциплина, не си владее гнева. Аня имала подход, така казаха. Умеела да го прилъже за разни неща като никой друг, да си изяде вечерята например. Била отзивчива и сърдечна, с лекота комуникирала с всички. Купувала на децата подаръци за Коледа, правела сладки с тях. Завела ги до Чесингтън с влака преди няколко седмици. При друг случай — той прави сверка с бележките си — ги водила да събират попови лъжички в парка „Ричмънд“.

— Неподатлив на дисциплина? — Не мога да сдържа смеха си. Мъжът, който смята, че е „във форма“, ме поглежда. — Не си владее гнева? Та той едва ли е на повече от пет години.

— Стига за Алфи! — Джак ме поглежда над халбата си. — Не Алфи е фокус на разследването ни. Не могат да си представят кой би искал да ѝ навреди. Всеки я обиквал от пръв поглед.

Нещо ме прерязва отвътре. Мисля си за снимката, която Перивейл ми показва с децата и усмихнатата Аня. Целият живот е бил пред нея. Каква ли майка би била? Прекрасна: млада, пълна с енергия и ентусиазъм. *Всеки я обиквал от пръв поглед.* Мисълта ми се отклонява към Мили. Правя усилие да се съсредоточа.

— Знаели ли са за приятеля ѝ?

— Тъкмо щях да стигна до това. — Той почуква по масата с показалци, леко барабанене. — Да. Толек, неин сънародник, били гаджета още от ученическите години. Последвал я в Англия. Строител. Били сгодени, макар че тя още нямала пръстен, бил един от онези годежи, които се проточват без конкретна перспектива. Годеш между католици, служил може би само като извинение да правят секс.

— Познават ли го?

— Вземал Аня от работа няколко пъти с вана си, но госпожа Бакстър не го била виждала наскоро. Изпълнявал голяма поръчка на удължено работно време. Изглеждал приличен.

— „Изглеждал приличен“. Това ли е всичко? Горката Аня. Не е много, нали?

— Трябва да говорим с него. Дори да не го е направил той, може да знае нещо.

Един от мъжете на бара се разсмива гърлено. Друг се превива от смях. Онзи с тениската „Във форма“ тропа по плота с длан.

Джак повдига вежди. Опитвам се да гледам само него, да си представям, че сме сами.

— Какво още? — питам.

— Не споделила с тях, че е бременна. Полицаите им съобщили. Ала започнала да се държи различно. Когато отишла при тях в началото, изглеждала притеснена финансово. Купувала си дрехите от магазини втора употреба. Госпожа Бакстър ѝ направила комплимент за палто, което носела, и тя ѝ казала, че го купила от „Фара“ на Норткуот Роуд. „Явно вече разполагаше с пари — каза госпожа Бакстър. — Самата аз си мислех да се отбия там“.

— И без да съм виждала госпожа Бакстър, мога да си я представя как го казва. Но какво мислиш за моите дрехи? Дали може да ги

продават във „Фара“ и Аня да ги е купувала?

Той свива рамене.

— Не е невъзможно. Просто би било невероятно съвпадение. Но или Аня, или приятелят ѝ явно са се сдобили с пари. В къщата за нея пристигнал огромен букет цветя месец преди смъртта ѝ.

— Ами след като е работел по голяма поръчка...

В бара прииждат още гребци. Мъжът е тениската „Във форма“ се навежда и им шепне. Те се извързват и се втрещават в мен.

— Така е — потвърждава Джак, който нищо не забелязва. — Това би обяснило замогването на Аня. — Поглежда бележките си. — Започнала да се прибира с такси, да се облича по-стилно, с дизайнерски дрехи по преценката на госпожа Бакстър, не втора употреба. А веднъж — стана ѝ малко неудобно, че е забелязала това — когато Аня трябвало да пренощува у тях, донесла нещата си в плик на „Ажан Провокатор“. Госпожа Бакстър била впечатлена. „Ажан Провокатор“ беше марка бельо, нали?

— Много шик бельо. Скъпо. Секси. — Нещо в начина, по който изговарям „секси“, ме кара да искам да се скрия под масата.

— Нямали телефонен номер на гаджето ѝ, но ми казаха, че имала приятелка на име Криста. Един път гледала децата, когато Аня била заета. И — той почуква по бележника с пръст — ето го номера ѝ.

Гледа ме очаквателно.

— Добра работа — хваля го.

И съм искрена. Изненадва ме. Приел го е по-сериозно, отколкото очаквах. Благодарна съм му. Аз не бих имала представа как да подхвана разговор със семейство Бакстър. А това си е нещо, някакво начало е. Ако събраните от него факти ни доближават до Аня, със сигурност трябва да е успех.

— Бакстър свестни ли са? — питам. — Знам, че няма пряко отношение, но ми се ще да мисля, че са били мили с нея.

— Вярвам, че са били.

— Сигурен ли си, че не си безкритичен?

Той изглежда смутен, отваря уста и я затваря.

— Мисля, че са държали на нея. Според мен са били добри работодатели, да.

— Посещавали ли са жилището ѝ?

— Не. Никога.

— Странно колко едностранчиви са такива отношения, нали? Тя е знаела толкова много за тях, била е част от живота им, хапана е от малкия Алфи, за бога, и все пак те са преставали да мислят за нея в секундата, когато е излизала през вратата. Смятали са, че познават Аня, а не са имали представа що за човек е била в действителност или какво е ставало в живота ѝ. И дали са били естествени с нея, или са възприели стандартната поза на работодатели? Всички имаме навика да се представяме в различна светлина пред хората. Ето Марта например — може би и тя ме намира дръпната и чудата, както аз нея. Всички ние показваме разни свои лица и понякога се правим на нещо, което не сме.

Джак изглежда разтревожен. Засмивам се.

— Прощавай. Малко задълбах. Просто все си мисля как тя е мъртва. Убита.

Той поглежда телефонния номер, надраскан в тефтера, подчертан с двойна линия.

— Да позвъним на Криста — предлагам. — Тя може да знае нещо. Най-малкото може да ни насочи към Толек.

Той кимва. Пъбът се пълни, глъчката се усилва. Компенсаторният рефлекс на Ломбар: хората проявяват тенденция да говорят по-високо и по-високо, за да бъдат чути. (Онзи ден имахме един социолог в предаването, говори на тема проучване на шумовото замърсяване в Югоизточна Англия.) Джак изгълтва остатъка от бирата си, а аз не мога да се преструвам повече, че отпивам от моята „Шанди“. Босонога двойка, току-що дошли от реката, поглеждат към масата ни. Помахвам им и изчаквам да доближат. Отместват погледи, когато стигат до мен, и дори не благодарят.

Навън вече не е толкова студено, нито толкова ведро, колкото беше. Вятърът е утихнал. Заплашителни облаци се съгъстват в небето. Наблизо има пейка, отиваме там и сядаме в двата ѝ края. Докато Джак набира номера на телефона си, аз се взирам в ширналата се кафява река. Хората в пъба са ме разстроили. След няколко мига Джак ме пита:

— Да оставя ли съобщение?

Поклащам глава. Залива ме отчаяние.

Той прибира телефона в задния си джоб.

— Добре ли си? — промълвява. — Онези мъже вътре бяха просто невъзпитани.

Видял е, значи. Може би забелязва повече, отколкото показва.

— Добре съм — отвърщам. — Всъщност, ако се поставиш на тяхно място...

— Неделните вестници винаги са най-ужасните — казва той. — Пълни с лъжи.

Значи и днес има снимки с насинени пищали.

— Не съм ги поглеждала — признавам. — Пъхам вестниците под канапето.

— Добра стратегия — усмихва с е той.

Седим още известно време. Джак споменава за обяд.

— Не яде ли кифличка с кренвирш само преди два часа?

— Не... Ти откъде...? Не беше кифличка с кренвирш, а картофен пай.

— Картофен пай? Това пък що за чудо е?

— Полакомих се — оправдава се той. — Отказвам цигарите и все съм гладен. Нямах време да закуся, а край метростанцията „Брикстън“ има страхотна пекарна.

— Смаяна съм, че не си дебел.

— Повечето сутрини тренирам. Пипни.

Поднася ми бицепса си, един вид покана. Стисвам издутия мускул и после веднага отмествам поглед. Взирам се смутено в мудната река.

След няколко минути той се обажда:

— Един бърз преход, а?

— Преход, а не разходка?

— Да започнем с преход, пък да видим как ще потръгне.

Приливът е спаднал, откакто пристигнахме, и реката се е прибрала в коритото си. Отпадъци — автомобилни гуми, трески, полиетиленови пликчета, някой и друг умрял плъх — изпъстрят речния бряг. Жена със загорели голи ръце отминава покрай нас.

— Толек — отсича Джак. — Трябва да намерим Толек.

— Ех, този Толек да не беше в Полша. Ако се намираше в Лондон, може би Перивейл нямаше да се вкопчи в мен, а в него.

— Само че Полша си е направо желязно алиби.

— Какво значи „желязно алиби“? Това е просто клише, което спира хората да търсят по-нататък. Какво му пречи да е влязъл в страната в нечий багажник и отново да я е напуснал нелегално? Да не би да е невъзможно? А да нямаш алиби като мен — нито за вечерта на убийството на Аня, нито за касовия бон — не е гаранция за вина. Просто означава, че нямам достатъчно приятели. — Засмивам се, за да покажа, че не съм докрай сериозна.

— Перивейл да се е мяркал наскоро? — пита Джак.

— Днес отново цъфна пред нас. Ще ми се да не беше толкова потаен и да се свършва с това. Същото е като да ти се иска да те извикат в кабинета на директора. — Обръщам лице към него. — Параноична ли съм, като си мисля, че дебне да ме спипа?

— Не. — Той пъхва енергично ръце в джобовете на джинсите си в знак на потвърждение. — Не си параноична. Наистина смятам, че този човек има изкривено мислене и похвати.

— През цялото време съм нащрек. Сутринта имах чувството, че ме следят с кола.

— Сигурен съм, че е било плод на фантазията ти. Нормално е да си изнервена.

— Като сърбеж в липсващ крайник е. Също като в онази детска книжка „Косматият палец“. Нали я знаеш? — питам и цитирам със страховит глас: — „Кой ми открадна косматия палец?“.

— Не, не я знам.

Не можеш да говориш за детски книжки на мъж без деца.

— Не е кой знае каква литература — допълвам.

Спираме за малко, за да пропуснем пред себе си екип гребци. Наблюдаваме ги как носят на рамене лодката си към недрата на хангара, като че е трофей, обредна мъртва акула, и няколко минути крачим в мълчание. Минаваме покрай детска площадка — викове, шумно тупкащи топки.

Питам се какво ли прави Мили. Надявам се да не ѝ е мъчно за дома.

— Ами Марта? — заговаря Джак. — Тя има ли алиби за часа, в който е издаден касовият бон?

— Не знам. Не мога да си спомня.

— А и замогването на Аня. Ще ми се да науча повече по този въпрос.

Достигнали сме място, където пътят свършва и започва крайбрежна алея. Опирам се на перилата, облягам брадичка върху ръцете си и се заглеждам надолу във водите на Темза. Чудя се дали всичко това не е безсмислено. Би ли могла Криста да ни каже нещо полезно, дори да успеем да се свържем с нея? Тук мирише на дълбока и тъмна тиня. Представям си, че ще останем минута-две, ще посъзерцаваме черната кал и ще се върнем при колата.

— Да продължим ли напред? — пита той.

— Не знам. — Изправям се. — Преход ли правим или разходка?

— Може ли да повървим още малко, без да се обвързваме с квалификации?

— Добре.

Алеята пред нас е пуста, с хилави дървета и храсти от едната страна и тухлена стена, спускаща се към реката, от другата. Теренът е неравен, редуват се ту чакъл, ту пръст, с дупки, в които се е събрала дъждовна вода. Разнася се неприятна миризма на мокри дрехи и гниеща растителност.

— Харесваше ли работата си? — внезапно пита Джак.

— Харесвах я. Харесвам я. Не съм умряла още.

Мълчание. Дали още имам работа? Тревогата се надига и ме залива като гадна лепкава мъгла. Тери не ми е звъняла. Дали аз да не й се обадя? Щели да се оправят без мен, докато течало разследването, така ми каза, но може да й е хрумнало друго. Може би й липсвам. Дали рейтингът е паднал? Да й позвъня ли по-късно, за да проверя? Да смея ли да се надявам?

Джак ме наблюдава със странно изражение.

— Има си и добрите, и лошите страни — казвам.

— Като например?

Мисля внимателно. Тази информация ще влезе в профила ми. Трябва да бъде предпазлива.

— Лошото е, че започваме рано сутрин, че ме разпознават по улиците, че хората ме имат за даденост, а това ме кара да се чувствам неловко, макар да е много ласкателно. Хубавото е, че обичам срещите с хора. Понякога това са знаменитости, но често са обикновени хора с необикновени истории. Или пък експерти в дадена област. Събираш разнородна информация, която може да се окаже полезна.

— Каква по-точно? — вдига въпросително вежда той.

— Онзи ден, като бях в участъка, присъстваше шефът на Перивейл, главен инспектор Фрейзър, шотландец е. Наскоро имаме в предаването преподавател по постановка на гласа в театрална академия, който говореше за акцентите и как пейзажът на района влияе върху изговора на жителите му — мелодиката в Източна Англия е равна като релефа, докато акцентът и интонацията в Уелс се изкачват и спускат като по тамошните хълмове. При всеки изговор си има точка на напрежение.

Посочвам точно под носа си. Очите на Джак проследяват пръста ми.

— Ето тук — пояснявам — е точката на напрежение при абърдийнския акцент. Причината е лютият студ и че всички гледат да прикрият усти от вятъра. Във всеки случай, водена от догадка, го попитах дали не е от Абърдийн. И взех, че познах. Мисля, че му стана приятно.

— Хитро — отбелязва той. — А какво ще кажеш за моя?

— От хълмисто място е, но с много простор. Инструкторът май каза, че йоркшърският изговор е в мажорна тоналност — завършва на дефинитивна нотка, кара те да изглеждаш сигурен в себе си. Разбира се, притежава също надеждност и предразполага към доверие — и двете качества се асоциират с йоркшърския акцент. Идеален е за журналист.

— Ами вашият акцент, госпожо Мортимър? Вашето съмърсетско бръмчене? Къде е вашата точка на напрежение?

— Моето съмърсетско бръмчене? — Значи знае, че съм от Съмърсет, проучил ме е. — Научих се да го прикривам — отвърщам. — Отдавна съм заличила всички следи.

За миг се притеснявам, че съм разкрила твърде много. Малко проточих думата „отдавна“. Навява на чувство за вина и гняв. Точки на напрежение. Не искам да влизат в профила ми. Един ден и на това ще му дойде времето, но не желая да звуча огорчена или сърдита. Отклонявам поглед.

Задава се мъж на велосипед, завива, за да избегне локва, и ни отминава. Край виещата се алея пред нас има самотен хангар за лодки. Крачим към него, когато Джак пита:

— Филип възнамерява ли да се прибере скоро от Сингапур?

Още един глух звънец за тревога. Името на съпруга ми е публично достояние, но фактът, че е в Сингапур? Не го знаят много хора. А после си помислям, че при толкова папараци все някой е научил и му го е казал.

— Настоях да остане там по-дълго — изричам безгрижно. — Работата на Филип е... като да се движиш по острие на бръснач. — Защо „острие на бръснач“? Звучи много драматично, а всъщност не е така.

— Той винаги ли е „Филип“?

— Мрази да го наричат Фил. Опитах в началото, но беше обявена пълна забрана.

— Аха!

— Ами бившата госпожа Хейуърд? — парирам. След като той спомена моя съпруг, мога да му отвърна със същото. — Тя къде се вмести?

— Госпожа Хейуърд — промълвява той. — Госпожа Хейуърд. Беше по-млада от мен. Имахме културни различия. Преструваше се на каквото не е. — След секунда-две схващам, че не е по средата на изречението, а в края му. — Жени — избъбря.

Поглеждам го да видя дали не се шегува („Жени“? И таз добра.), но няма такова нещо.

При хангара за лодки сме. Очаквах да има някакво спортно събитие и зрители, но насреща ни е гола паянтова сграда, затворена и запусната. Слънцето се е скрило и алеята пред нас е празна и мрачна. Не се мярка жива душа.

— Всички са се струпали в пъба — казвам. У мен вече са възникнали съмнения относно Джак. — Най-добре да се връщаме.

Поглеждам го. На челюстта му играе мускул. Очите му под гъстите вежди са потъмнели, като че и тяхната светлина се е затулила зад облак.

— Не съм сигурна — повтарям — дали да не поемем назад.

Извива се ветреца и набръчква повърхността на Темза като каймак върху кипнато мляко.

Той все така не проговаря. По тила ми плъзват тръпки. Какво беше казал Перивейл? „Не предполагай нищо, не вярвай на никого, проверявай всичко“. Така и не стигнах да проверя дали Джак е този, за когото се представя. Всеки може да е. Въртял се е наоколо, спотаен,

дебнешц пред къщата ми, знае за мен неща, неизвестни на другите хора. Целият този блъф, празните дрънкации, паят с картофи може да са маска. Сега пък се навежда. Не знам какво прави. Сещам се за твърдите му бицепси. Подгонва ме инстинкт да се отдалеча бързо, дори да затичам натам, където има лодки, хора и патици.

Сега е с гръб към мен. Оглежда земята, подритва я и явно намира онова, което търси, каквото и да е то, защото се навежда да го вдигне. В ръката си държи камък.

Застивам на мястото си. Джак тръгва към мен, насочва се към склона към реката, накланя се встрани и запраща камъка по повърхността на водата. Той подскача два пъти и потъва.

— Изгубил съм си умениято — отбелязва, като се връща при мен.

Отново се усмихва; покрай очите му под рязко очертаните вежди са се върнали бръчиците, оприличаващи го на Палин. Цялото му лице се променя от усмивката. Изглежда подмладен и дружелюбен.

Сбъркала съм в съмненията си спрямо него. Облекчението ме прави бърлива.

— Уплаших се, че ще ме удариш с камъка — изтърсвам. — Хрумна ми, че не знам кой си.

— Какво? От къде на къде?

— Изглеждаше ядосан.

— Извинявай. Заради спомена за бившата ми жена.

— Не биваше да питам.

— Да се връщаме вече, а? Да идем на нашата пейка и да пробваме отново с Криста.

— Звучи като добър план.

Стрелвам го да проверя изражението му и той избира точно този момент да ме погледне, при което очите ни се срещат за части от секундата. Не съм сигурна дали още вървим, или сме спрели. Затаявам дъх. Не знам дали се плаша от него или от себе си. Тогава се случват две неща: зеленоножка изхвърча от храстите като стрела, пусната с лък, и телефонът на Джак извънхва. Рингтонът му е бавният настойчив звън на старомоден офис телефон от петдесетте години в Ню Йорк.

Той се потупва по тялото, за да го открие къде е. Не е в горния джоб на якето му. В задния на джинсите е. Едва не го изпуска, докато

го вади, изпълнява комичен скеч на тема „кашкавалени пръсти“, за малко не се спъва и изрича задъхано:

— Джак Хейуърд — А после: — Да. Благодаря ви. Аз бях, да. — Ококорва ми се и с устни произнася: „Криста“. — Да. Простете, че не оставих съобщение. Сложно е.

Усмивам се. Говори високо и с някаква странна отчетливост, както често правят англичаните при разговор с чужденци.

— Приятел съм на работодателите на Аня от „Пътни“. Подготвям възпоменателна книга за нея, за да остане в спомените на децата. Те много я обичаха.

Отправлям му физиономия в смисъл „Какво ти става?“. Той сбърчва нос и разперва ръце в паника. Исква да каже: „Помагай“. Известно време слуша.

— Да, разбирам. Моля ви, ако не възразявате, възможно ли е да ви посетя, за да поговорим за Аня? Стига да не ви нарушавам удобството. Да?

Когато пъха телефона си обратно в джоба, казвам:

— Значи се връщаме при колата, нали?

— Добра идея.

— А Криста? Тя види нас утре, да? Удобството ѝ няма да бъде нарушено?

— О, я се гръмни — добродушно отвърща той.

Ровя из чантата си да открия ключовете за къщата — никога не са във вътрешното джобче, където им е мястото. Напрегната съм какво ще видя пред портата, ослушвам се за стъпки. Изнервена съм до краен предел. Светът на връщане от „Пътни“ беше пълен с червени коли. Слагам чантата си на земята и приляквам, за да потърся както трябва. Най-сетне. Ето ги. Трябва ми по-голям ключодържател. Изправям се, отключвам, вземам си чантата и съм вътре, облегната на входната врата с чувството, че съм избегнала куршум.

На изтривалката лежи пакет с размерите на книга с меки корици. Същият кафяв плик е като онези, които Марта държи складирани в дрешника си. Вътре има дивиди. „Наблюдавам те 2: Нощта на бала“. Не се препоръчва за деца под 15 години. Няма бележка.

Миг по-късно прозвучава звънецът на вратата. Ушите ме заболяват. Чувствам как кръвта ми кипва. Костите ми вибрират.

Открехвам вратата съвсем мъничко.

Перивейл стои там и поклаща ключовете ми в ръка като торбичка с кучешко ако.

— Оставихте ги в ключалката — съобщава.

Минават няколко мига, преди да ги взема.

— Благодаря ви. Трябва да съм... След секунда щях да се сетя.

Има ужасна стойка. Толкова е висок, че се е прегърбил. Не е човек, който се чувства уютно в кожата си. Очите му се насочват към мен, но когато заговаря, сякаш едва помръдва челюст.

— Като нищо нямаше да забележите, докато не ги потърсехте чак утре. Всеки би могъл да ги вземе. Твърде забързана бяхте. Предупредих ви да сте внимателна.

Къде ли е паркирал? Не видях колата му. Цял ден ли е бил тук?

— Търсех ги в чантата си и не ги намирах. — Вдишвам дълбоко и оглеждам улицата за сребристо мондео или за червено рено. — Постоянно ми се случва. Някаква женска черта ли е това? Мъжете имат навика да ги носят в задния си джоб с риск да пробият дупка.

Перивейл се потупва по бедрото.

— В предния джоб.

— Ще внимавам повече. — Гласът ми пресеква.

— Добре ли сте? — пита Перивейл. Звучи като искрена загриженост.

— Вижте. — Вдигам дивидито от пода, където съм го захвърлила. — Ето какво заварих току-що, пхнато в този плик.

Той ги взема от мен и ги разглежда.

— Ще имам грижата полицаят, натоварен със случая, да ги прати за снемане на отпечатыци — обещава.

— Марта, бавачката на дъщеря ми... Знам, че сте говорили с нея, но... Държи същите пликове в дрешника си. Доста много са.

— Ще го имам предвид — казва и кимва снизходително. — А като съм тръгнал, ще сменя отпечатыците и на Роуз, пресаташето ни в участъка. Тя също си пада по подплатените пликове.

Решавам да игнорирам този опит за хумор.

— Освен това някой с червено рено ме следеше тази сутрин. От вашите ли е?

— Не — поклаща глава той.

— Е, вече знаете — отсичам. — И така, давам ви тези неща и ако това е всичко... — Хващам вратата, сякаш се каня да я затворя под носа му. — Научих си урока от миналата седмица. Няма да разговарям с вас без присъствието на адвоката си. Така че...

Той вдига длан.

— Само едно нещо. Много набързо.

— Не, сериозно.

Не бива да го допускам. Не бива да му позволявам да ме вълчи в това.

— Извън протокола, не е нещо официално... просто си говорим. И не се отнася до вас, а до майка ви...

— До майка ми? — Стените на антрето изведнъж са се сближили.

— Направих проверка в Бюрото за криминални досиета. Мортимър, Г.: Административно поделение на полицията в Ейвън и Съмърсет, Йоувил, община Бримптън. Нищо.

— Сигурно защото никога не съм имала проблеми със закона. Няма какво да откриете в нито едно административно поделение на полицията, знаете го.

— От друга страна, Мортимър, Д. има доста дълго досие.

— Не чак толкова — промълвявам. Гласът ми звучи, сякаш излиза през много тесен процеп.

— Предупреждения за нарушаване на обществения ред, пиянство и непристоен външен вид... През октомври преди две години и отново през януари миналата година е получила присъда за шофиране в пияно състояние. — Не сваля очи от мен и в тях личи не подозрение, а съчувствие.

— Да — съумявам да отроня. — Подготвили сте си домашното.

— Трудно се израства с такава майка.

— Онова, което не те убива, те прави по-силен.

— Ницше.

— Нима? — подхвърлям с лековат тон. — Винаги съм смятала, че е казано от Естър Ранцен.

Той се засмива с внезапна сърдечност.

— И умната — припомня ми.

Вечерта е тягостна и протяжна. Крайниците ми са натежали, омекнали от обездвижване. Главата ме боли. Уплашена съм: дължи се на Перивейл. Ала също така ниско в стомаха си усещам влажна пихтиеста бучка на ужас заради неща, които е трябвало да бъдат сторени, а не са. Оттеглила съм се в спалнята си. В останалата част от къщата твърде остро се усеща отсъствието на Филип и Мили, прекалено населена е с призраци и сенки, а между стените се носи далечно ехо от нормален живот.

Не мога да спя. Леглото ми е неудобно, прекалено много го изпълвам с излъчваната от мен топлина и миризма, бодат ме трохите от препечения хляб, изяден по-рано. Преобръщам възглавницата в търсене на свежест. Затворила съм вратата към стълбището, но не се чувствам сигурна. Планирам бягството си — да отворя прозореца, да хвърля един матрак и да скоча. Или през банята? През задната тераса. Там скокът ще е по-къс.

Времето тече. Мисля си за Мили, заспала във фермерската къща на Робин. Поне се надявам да е заспала. Дано не е уплашена. Или да има кошмар; понякога ѝ се случва. Дали ще се пъкне в леглото на Робин, ако е така? Ще има ли Робин нещо против? Искане ми се да беше тук с мен сега, крачетата ѝ да са преплетени с моите крака. Затварям очи, представям си лицето ѝ; юмруците ми се свиват инстинктивно. Можеше да е с мен — репортерите си отидоха, не ходя на работа... Но пък там, където е, е по-защитена, нищо не може да ѝ навреди. Тук е опасно. Не се заблуждавам за това.

В полунощ отново светвам лампата. Опитвам се да чета. Не позвъних на Тери по-рано, чувствах се несигурна и притеснена. А трябваше да го направя. Ако можех да се концентрирам върху работата си, щеше да ми е по-лесно. Дните ми щяха да имат ритъм, перспектива, щяха да са населени с други хора — Стан! — с които да водя схватки. Нямах да е толкова силно чувството, че съм в капан. Колко дни още ще ме държат изолирана? Два? Три? Дали да не отида там, за да се срещна с Тери лице в лице и да я умолявам? Ами ако ме отреже? Би било още по-лошо. По-добре да си запазя надеждата. По-добре да не знам...

Шумове от улицата. Крясъци и подвиквания. Трополене. Пискане. Тийнейджъри.

Ако лежа тук още малко, ще откача. Ще стана по-луда, отколкото вече съм. Имах пропуснато повикване от Клара, но не ми вдигна, когато ѝ позвъних. Твърде късно е да си поговоря с Мили. Филип? Не.

Джак.

Номерът му е на маркера на книгата ми. Записах го, когато ми позвъни преди много дни.

— Извинявай. Да не си легнал вече?

Гласът му е тих.

— Не. — Прозява се. — Работех.

— Върху какво? Нещо, свързано с мен ли?

Той се засмива сънливо.

— Върху рецензия на книга за „Мейл он Сънди“.

Споменава авторка на трилъри на средна възраст, но аз не го слушам внимателно.

— Извинявай, че ти позвъних — казвам. — Чувствам се малко... и аз не знам... изнервена. Получих анонимна пратка от моя дебнещ. — Опитвам се да говоря нехайно, но сърцето ми думка. — Филм на ужасите на дивиди. „Наблюдавам те 2: Нощта на бала“.

— „Наблюдавам те 2“?

— Да. Кошмарен е.

— Ама това всъщност е смешно. Самата идея да се опитва да те плаши с продължение. Сигурно първият филм „Наблюдавам те“ е бил изчерпан. Представи си колко се е подразнил, докато е бродел сред рафтовете, за да открие подходящ филм. Помисли само от кои се е отказал. От сериала „Убийството“? Прекалено висока класа. „Нощта на живите мъртъвци“? Хм... твърде долнопробен.

И аз се засмивам, но е смях, примесен с хлипане.

— Никога досега не са ми пращали нещо толкова заплашително.

— Просто глупава шега. Не го мисли.

— Пликът беше от същия вид като онези, които открихме в шкафа на Марта.

— Може да е съвпадение, но съобщи на полицията.

— Направих го вече. Перивейл беше тук, дадох му го.

— Добре си постъпила. Марта у вас ли е?

— Не.

— Сигурно е в пощата.

— Именно!

— Ще говорим утре. Трябва да поспиш.
— Знам. Лека нощ тогава.
— Лека нощ. Ще се видим утре сутринта.
— Рецензия за книга — отбелязвам. — Значи наистина си журналист. Не ме лъжеш?
Той мълчи. Започвам да си мисля, че е затворил. И тогава казва:
— Не е нещо за хвалба, та да те лъжа.

ПОНЕДЕЛНИК

Криста живее в „Роухемптън“, във висока квадратна сграда с кръгли колони. Още четири-пет такива се открояват сред пейзажа по посока парка „Ричмънд“. Виждат се на хоризонта от Плантацията на Изабела — майката на Филип иска да я водим там всяка година да гледа азалиите — но никога не съм била толкова близо до тях.

Никой не ме е проследил, така мисля. *Надявам се*. Карах по заобиколен маршрут, направих обратен завой в „Ърлсфийлд“. Постоянно поглеждах в огледалото за обратно виждане, както като си на изпит по кормуване. Не се чувствах спокойна, нямах усещане, че владее положението. Ако бях видяла някое червено рено, струва ми се, че бих спряла колата и бих закрепяла.

Намирам място за паркиране точно отпред и чакам. Апартаментите са всъщност много хубави — в стил от петдесетте години, „Баухаус“ или „Льо Корбюзие“, или нещо от този род. Ще трябва да го проверя. Можеш да схванеш замисъла в градоустройството. Пространство, покрито с ниско окосена трева и високи борове. Създава усещане за простор, за природа — недалече цвърчат синигери, гукат гълъби.

Будна съм от четири часа сутринта. Два часа преди Филип да се обади — той знае, че ставам рано. Току-що е обядвал, пийнал е и две-три чашки саке, колкото да освободи напрежението.

— Е, как е? — пита. — Справяш ли се?

Отпускам се върху леглото.

— Да — отвърщам.

— Няма да те държа дълго — казва той. — Намислила ли си нещо забавно за днес?

— Не — отговарям след известна пауза. — Ами ти?

— Чака ме натоварен следобед — съобщава ми. — А довечера предстои банкет в китайски стил в „Мандарин“.

Вкопчвам се в скалпа си и крещя безмълвно.

— Много хубаво.

— Ще ти позвъня по-късно.

Джак ми праща съобщение да пита къде съм паркирала и няколко минути по-късно го виждам на завоя зад микробус за доставки по домовете.

Свалям стъклото си. Той надниква вътре, леко зачервен, сякаш е бързал. Избръснат е — долавям мириса на пяна или гел — и носи грижливо изгладена бяла риза. Веднага разбирам по маниера му с барабанене на пръстите по бедрата и потракването на монети, че съвсем е забравил за снощното ми обаждане. Настроението му е променено. Разсеян е. Няма шегичка, нито поздрав, нито загрижени въпроси, нито трохи по предницата.

— Съжалявам, че закъснях — казва. — Обади се един редактор. Днес имам друга задача. Да свършим това и после трябва да изчезвам.

— О... Ами добре — отговарям, като преглъщам разочарованието си.

Какво очаквах? Добро отношение? Загриженост? Най-малкото порция английски за пред чужденци. Сбъркала съм адреса и съм като единствената с маскараден костюм на празненство с вечерни тоалети.

— Нищо де — подхвърлям в старание да звуча безгрижно.

— Как си? — пита той. — Успя ли да поспиш в крайна сметка?

— Като пън.

Разбираме се да чакам в колата по време на срещата му с Криста, готова да бъде осведомена, когато той излезе. Джак прекосява наклонената тревна площ. Гълъбите край кошчетата за смет се разлитат. Виждам го да потъва в сенките и да извърща лице встрани, докато говори по домофона. Раздразнено отмята китка и си поглежда часовника.

Чакам. На четвъртия етаж на сградата на Криста мъж с бръсната глава се е навел през парапета и гледа надолу. Вратите на микробуса за доставка се затръшват и той потегля. От него долита музика: „Искаш ли ме, мила?“. Микробусът отминава. Мъжът с бръснатата глава се прибира в апартамента си.

Джак отново пресича тревната площ към пътя. Криста е с него. Той внимава да не поглежда по посока към мен.

Дори от колата мога да преценя, че е много впечатляваща жена — с остри черти, късо подстригана кестенява коса и дързък бретон. Денят е студен, но тя е с лятна рокля и сандали с кръстосани връзки. Едната се е развързала и се вее около глезена ѝ.

Действам, без да се замисля, а когато вече съм вън от колата, е твърде късно. Пресрещам ги на алеята. Джак изглежда разтревожен. Понечва да ни запознае, но тя го прекъсва.

— Габи Мортимър — възкликва. — Вие сте Габи Мортимър от „Добро утро на всички“.

— Да.

— Вие сте открили Аня. Намерили сте приятелката ми.

Кимвам. *Приятелката ми.* Двете жени са били приятелки. Сгърчвам пръстите на краката си, за да не се олюлея. Представям си как са си бърбили по телефона, как са се разхождали, хванати за ръце, как са се смеели.

— Значи се познавате?

Тя мести поглед от него към мен. Джак отваря уста и я затваря; все още не е успял да се окопоти.

— Да, познаваме се — казвам и раздалечавам малко стъпалата си. — Искях да се срещна с вас. Извинете. Трябваше да ви кажем още отначало. Редно беше да съм по-открита.

— Габи ми помага за възпоменателната кни...

Тя го прекъсва.

— Но не бяха ли ви арестували? Не ви ли разпитваха за приятелката ми?

— Беше грешка — обяснявам. — Опитвах се да им помогна. Горката Аня. Просто се оказах замесена... — Но изражението в очите ѝ е тъй безпомощно, толкова тъжно, че млъквам и я прегръщам. Усещам крехкостта на костите ѝ, острата брадичка и дъха ѝ върху шията си. — Съжалявам — проронвам. — Толкова съжалявам за Аня. Сигурно ви е много тежко, че сте изгубили приятелка. Представям си какво ви е.

Отдръпвам се. Улавям погледа на Джак. Стъписан е. Не е очаквал това.

Тя хапе устната си и кимва. Очите ѝ са зелени, изпъстрени с лешникови точки. Тенът ѝ е блед. Когато престава да хапе устната си, бузите ѝ поруменяват. Погледът ѝ отново се спира на мен.

— Много сте добра, благодаря ви.

Отпуска доверчиво глава на рамото ми. Усещам, че ми вярва.

Джак се намесва и обяснява, че Павел, съпругът на Криста, спял, защото работел нощем като охранител, и планът бил да седнат в някое кафе. Хвърля ми красноречив поглед да ми припомни, че бърза за следващата си задача.

— Винаги на драго сърце съм готова да седна в кафе. Радвам се на всяко посещение. Не че съм гладна. Ами ти, Джак? — Говоря му с увещаващ тон като на дете. — Току-що закусах.

Вървим надолу по склона към главния път през кадифени сенки и осветени квадрати. Натезали на една страна автобуси са се събрали долу и издават ръмжащи шумове. Тротоарът е тесен и Джак върви на няколко крачки зад нас. Питам Криста дали е разговаряла с полицията и тя отговаря, че да, веднъж, само че нямала какво да им каже. Била в Полша на меден месец, когато Аня... умряла.

Спира кола. От задните ѝ прозорци се веят миниатюрни флагчета на Обединеното кралство, гърми песен на Риана, но рязко секва. Младеж със силно татуирани бицепси излиза отвътре с хелиев балон във форма на тройка. Криста му кимва.

— Бях си у дома, в Краков, там подписахме — казва тя, след като той е отминал. — Вдигнахме сватба с всички роднини. И Аня дойде. Беше в седмицата, преди да... Тогава я видях за последен път.

— Хубава ли беше сватбата? — питам тихо.

— Да. Голяма. Майка ми беше в стихията си. Командваше всички наред.

Усмива се тъжно, а аз я питам за булчинската рокля и тя ми я описва до края на пътя ни — полата с няколко пласта тюл, дантелено бюстие, украсено с мъниста. Споменавам рокля, която съм видяла в списание, с цвете отстрани под кръста, изработено от материята на полата, и Криста оживено възкликва:

— Да, да, именно. Моята рокля беше точно такава.

— Красота — въздъхвам. — Щастливка сте. Моята беше някаква евтиния.

— Наскоро ли беше сватбата ви?

— Не! — засмивам се. — Моята сватба беше много отдавна.

— А майка ви командореше ли?

— Не чак толкова — отвръщам с усмивка.

Тя потърква очи с опакото на дланта си. Кожата на шията ѝ е настръхнала.

— Сигурно умирате от студ, а? — питам я.

Тя се засмива и разтърква ръце от лакътя нагоре.

— Палтото ми остана в стаята, където спи Павел.

Кафенето е в далечния край на редица от магазини, между китна цветарница и пекарна „Грегс“. Вътре мирише на бекон, кафе и печени сандвичи със сирене. Тъкмо се е освободила маса до прозореца и Джак се втурва да я запази. Две жени на средна възраст ми хвърлят погледи, които ми е сложно да разтълкувам, стар човек, четящ вестник, спира очи на мен и бързо ги отмества. Карат ме да изпитвам едновременно нервност и изтощение. Но с Криста сме вече начело на опашката и аз поръчвам всякакви сладкиши, защото тя има вид на недохранена, чай, капучино и — след като подвиквам на Джак — двойно еспreso.

В мига, в който сядаме, той се навежда напред и прочиства гърло. Не е говорил известно време.

— По повод възпоменателната книга... — подхваща той.

— Да. — Криста се намества на стола си. — Не ми е много ясно какво представлява това.

— Албум с изрезки — обяснява той.

— Албум? — Тя загребва с лъжичката си от пяната и я лапва.

— Да. Албум със снимки и спомени за някого.

— Не, няма такова нещо — отсичам.

И двамата вперват очи в мен.

— В смисъл, точно това представлява, но не по този повод сме тук. Джак е много добър журналист и иска да пусне статия във вестник за Аня, каква е била и как може да е станало. Беше чиста случайност, че аз я открих, Криста. Всеки можеше да е на мое място. Но тъй като бях аз, чувствам се ангажирана и отговорна по някакъв начин. Не знам дали се изразявам смислено. Искам да разбера как е умряла.

— Тя беше много, много добра. Правеше... как се казваше? И на мравката път правеше.

Джак мести поглед от мен към нея.

— Значи не възразяваш да ми разкажеш за Аня?

— Вие сте добри хора. Все едно дали е за албум или за вестник, знам, че казвате истината.

Тя взема парче крем пита с дългите си пръсти и отхапва мъничко.

— Истината винаги е най-добрата политика — казвам с поглед към Джак.

Той се усмихва смутено.

— Хората, при които е работела, споменаха, че водела децата тук, в парка „Ричмънд“ — казва Джак.

— Да. — Тя поставя ръка пред устата си, докато преглътне. — Извинете ме. Аня обичаше парка. Когато живееше при мен, ходехме там всеки ден миналото лято. Водеше децата при езерото, а после се срещахме тук на торта и чай с Аня, Моли и малкия Алфи.

— Той хапал ли ви е? — питам аз.

Джак издава звук, нещо като насилена смях.

— О, да — кимва Криста. — Аня казваше, че може да е много непослушно момче, но край нея беше примерен. Всички деца са много добри, когато са с Аня. Бяха — поправя се. Отново прехапва долната си устна.

Ами ако бяхме наели Аня и беше станала бавачка при нас? Ако живееше у дома, дали това пак би се случило? Гърдите ми се стягат. Болката от отсъствието на Мили и болката от смъртта на Аня за минута се смесват. Не мога да отделя едната от другата. Отново ме връхлита сънят с котката, силна необходимост да опазя нещо, отчаян страх от провал.

Джак продължава да ѝ задава въпроси. Колко дълго е живяла Аня при нея? (Шест месеца.) Откога са се познавали преди това? (От детинство.) Той си взема крем пита. Пъхва цялото парче в устата си. Преглъща го с разтревожен вид — оказало се е по-голямо, отколкото е предположил — и след това избърсва устата си с хартиена салфетка.

— Скъп ли беше апартаментът, който Аня си намери? — пита.

Криста свива рамене.

— Работеше на много места и се надяваше да си уреди назначение като учителка в добро училище с хубава заплата, щом завършеше обучението си. Но апартаментът е съвсем малък, така че сигурно не е много скъп. У дома остана цял шкаф с нейни вещи, които не ѝ бяха нужни — книги, вестници, старите ѝ дневници. Мисля си... — Гласът ѝ пресеква, за миг изглежда дезориентирана. — Ще ги пратя на родителите ѝ в Лодз.

Родителите ѝ. Горките ѝ родители. Просто е непоносимо. Трябва да се върна на работа, да си подхвана нормалния живот, да забравя всичко това. Да си бях останала в колата.

Но Джак я наблюдава напрегнато.

— А може ли да видим тези дневници?

— Ами сигурно...

В гласа ѝ звучи съмнение. Може би той е твърде настоятелен.

— А приятелят ѝ? — питам. — Добра партия ли беше?

— Да. Не. — Криста отново прехапва долната си устна. — Добра партия? Не знам.

— Лоша партия? — намесва се Джак.

— Толек много, много обичаше Аня. — Тя отстранява невидими трошици от роклята си. — Прекалено много.

— Какво имате предвид? — пита Джак.

Криста ме изучава, сякаш мисли усилено. Накрая припряно и рязко казва:

— Той бързаше да се ожени за Аня, но тя постоянно говореше за кариерата си, за преподаване. Толек е сръчен в ръцете, добряк. Искаше съпруга, която да го обича както той нея. Трудно беше.

— Зарадва ли се за бебето? — питам.

— О, да — отвръща тя неопределено. — Много се разтревожи, когато Аня се уплаши, че ще изгуби бебето. Беше прокървила. Голямо облекчение беше и за нея, и за бащата на бебето, когато на видеозона се видя, че всичко е наред.

Виждам Джак да трепва. Търси очите ми. И той го е забелязал. Странен начин на изразяване. Не „Толек“. *Бащата на бебето.*

— Имате ли телефонния номер на Толек? — пита Джак. — Много бихме искали да разговаряме с него.

— Английският му не е добър. Беше в Полша, когато тя умря. Много е гневен, а и се чувства виновен.

— И сте сигурна, че е бил в Полша? — уточнява Джак.

Тя се размърдва леко на мястото си.

— Да. Страшно е ядосан на полицията, че му задават въпроси пак и пак.

— Ядосан? — учудва се Джак. — Макар да е невинен? Как така ядосан?

— Той е водопроводчик, много работи — гласи загадъчният ѝ отговор.

Потърква с длани голите си ръце, сякаш придърпва невидими ръкави, жест, който подсказва желанието ѝ да си тръгне. Обезпокоена е. Гледа навсякъде другаде, но не и към нас.

Възрастният мъж на съседната маса се е изправил и аз придърпвам стола си напред, за да може да мине. Криста се взира във вестника, който е оставил на масата. В долния десен ъгъл има моя снимка, голяма колкото пощенска марка.

Криста вдига очи и погледите ни се срещат. Изправя се. Иска да излезе на чист въздух, но Джак не пуска празната си чаша. Има друг въпрос.

— Аня да се е сдобила с пари наскоро? Според работодателите ѝ е започнала да води по-охолен живот: нови дрехи, скъпо бельо, бижута.

— Аня много работеше — отвърща тя. — Беше упорита. Винаги се стремеше към най-доброто.

— А Толек?

— Той печели добре — натъртва тя. — Хората от Южен Лондон — прави жест в посока „Уандсуърт“ — постоянно искат нови бани.

Изпращаме Криста нагоре по хълма и се сбогуваме с нея на входа ѝ. Отново я прегръщам.

— Като научите нещо, кажете ми — промълвява тя.

Устата ѝ се опъва в права линия. Кимва, мъчи се да не заплаче.

— Обещавам — казвам ѝ.

Аз също кимвам и в този момент много бих искала да открия отговора, ако не заради друг, то заради Криста, приятелката на Аня.

Джак се занимава с телефона си. Проверява нещо. Без да проговоря, тръгвам обратно през тревата към мястото, където е паркирана колата. И аз се опитвам да не заплача.

Сядам на шофьорското място и вадя вестника на стареца от чантата си, където съм го напъхала. Един от неделните таблоиди е — вчерашен брой. Снимката с размер на пощенска марка е анонс за статия вътре. Обръщам на шеста страница.

ВОДЕЩАТА НА ПРЕДАВАНЕТО

„ДОБРО УТРО НА ВСИЧКИ“ СЛИЗА ОТ ЕКРАН

Затрупаната с проблеми Габи Мортимър се е оттеглила от сутрешното телевизионно предаване, което я направи известна.

„Предпочитам въобще да не участвам в предаването — е казала четирийсет и две годишната водеща пред близки приятели. — Това ще е лоша реклама“.

Колегите ѝ твърдят, че поведението ѝ ставало все по-неовладяно, откакто се натъкнала на трупа на бавачката полякия Аня Дудек в парка „Уандсуърт“ преди две седмици.

„Да, наистина се чувстваме като в небрано лозе — сподели представител на «Добро утро на всички» — но Габи знае, че сме насреща, ако има нужда от нас“.

Отстрани има снимки: аз на прага на къщата ми, онази синина, Стан Титан — леко наклонил глава, красив и загрижен. Не съм виждала тази негова снимка, трябва да е правена наскоро. Този суетен мръсник. Има и една на Индия, „моята заместничка“. Стара е, вероятно от „Спотлайт“.

Чувам вратата на колата да се отваря и седалката до мен изскърцва под тялото му. Главата ми е захлупена върху волана. Джак слага ръка на рамото ми.

Облягам се назад. Той бързо си дръпва ръката, преди да съм я смачкала.

— Ти знаеше ли? — питам. — Беше ли чел вчерашните вестници? Във всичките ли го пише?

Той кимва.

— А защо не ми каза?

— Чаках ти да го споменеш или да ми съобщиш, че си напуснала. После, когато стана ясно, че не знаеш нищо, че дори не си поглеждала вестниците, защото ги пяхаш под канапето, реших, че не е

редно да го научаваш от мен. Предположих, че друг ще ти го каже. Филип... Клара.

Дали Филип знае? Това ли се криеше зад насилена му веселост? Дали се преструваше, че е в неведение, като един вид защитен механизъм, в случай че избухна в сълзи и поискам да си дойде у дома? Или може би наистина не знае. Живее си в своя изолиран свят на хедж фондове, не отваря електронните издания на вестниците и дори не си чете съобщенията. А пропуснатото обаждане на Клара? Вероятно е звъняла по този повод. Робин също знаеше. Загриженият ѝ тон, тези приказки за понички, настояването ѝ да замина там. И онези хора в пъба вчера, начинът, по който ме гледаха.

— Всичко това е лъжа — изричам. — Не съм напускала. Извадили са думите ми от контекста. Казах на Стан, че предпочитам да се откажа от предаването, ако това означава да експлоатираме темата за Аня. А под „лоша реклама“ имах предвид себе си. Аз бях лоша реклама за шоуто.

— Сигурен съм.

— Това ли е начинът им да ме уволнят?

— Не знам. Съжалявам. — Той слага ръка върху моята, явно има този навик.

Седим така в продължение на минута.

— Още ли искаш интервюто? — питам го след малко.

— Да! Реабилитацията на Габи Мортимър. Обичам предизвикателствата.

— Благодаря ти — промълвявам неуверено.

Той поглежда часовника си.

— Слушай — казва, — програмата ми е малко натоварена. Има ли с кого да бъдеш днес? Аз трябва да тръгвам. Събраха се много неща за обсъждане. Ето сега и Криста. Там има какво да се каже. Но по-късно, става ли? Или утре?

— Разбира се. Да те закарам ли? — Завъртам ключа в стартера. — Къде трябва да стигнеш?

— В „Тотнъм“.

— О! Не съм сигурна...

— Коя да е спирка на метрото ми върши работа.

Включвам на скорост. Пускам радиото, поглеждам в огледалото, следя за коли и светофари, но през цялото време си мисля: изритаха

ме. Надрънкали са лъжи пред вестниците. Как можаха? След всичко, което съм им дала, след толкова години на звезди от сапунени сериали, правила на Европейската общност и проклети криви банани. Фукльото Стан и натегачката Индия: те са ми безразлични. Но Тери?! Мислех я за приятелка.

Джак говори, но не го слушам. Опитва се да ме разсее с други теми. Споменава нещо за днешната си поръчка, как се надява, че материалът ще бъде обявен на корицата на списанието.

Спирам на светофар.

— Та за какво каза, че е? — успявам да попитам, за да покажа, че съм му благодарна.

— Бащата на тийнейджъра от „Тотнъм“, убит при онзи взрив в хотела на Червено море преди няколко месеца. Помниш ли? Подадена е жалба: на британските семейства се дава компенсация, ако близките им са загинали при терористични атаки на родна земя, но не и ако се е случило в чужбина. Бащата иска това положение да се промени.

— Горкият човек — промълвявам отрезвена. Какво е да останеш без работа в сравнение с това? — Няма нищо по-страшно от загубата на дете. — Родителите на Аня в Лодз. — Невъобразимо.

— Тежка задача ще е — потвърждава той и долавям, че малко важничи.

— Винаги се чувствам... чувствах се виновна, когато интервюирах хора, преживели смазваща травма. Те искат да говорят... затова са и приели да участват; предполагам, че е нещо като терапия. Но като журналист трябва да извлечеш цитатите, историята...

— Трябва да се дистанцираш — отсича той. — Да бъдеш какъвто налага случаят. Да играеш един вид игра. Да изключиш нещо от себе си.

— Горкият ти. Горкият той.

Поглеждам в огледалото и завивам вляво по магистрала А3, като се нося с висока скорост по средната лента.

Виждам отпред паркирана под тъгъл полицейска кола с въртяща се лампа на покрива. До нея са застанали двама полицаи и единият протяга ръка. Намалявам. Бял ван пред мен почти се връзва напреки през платното и спира рязко.

Отминавам бавно. В огледалото за обратно виждане виждам полицаят да се доближава до вана. Затварям очи за миг, разтърсвам

глава. Нужни са ми няколко минути да успокоя нервите си. Нима полицията ще всява ужас у мен, докато съм жива?

При кръговото кръстовище Джак се засмива.

— Ужасен шофьор си. Дано не се сърдиш, че ти го казвам, но е самата истина.

— Какво?

— Невероятна комбинация: едновременно дръзка и несигурна.

— Така ли мислиш? Не е вярно. Не съм ужасен шофьор! Или съм?

— И още как. Засече онзи крайслер, мина пред него и веднага намали скоростта. — Подкача ме в опит да ме разсее.

Завивам по „Уест Хил“.

— Защо ли да те откарвам до метростанция? Я по-добре да те сваля тук. И знай, че има дълго да трамбоваш пеша.

— Прощавай. Няма да обеля нито дума повече. Всъщност ще взема да си затворя очите.

И той си затваря очите. Наистина го прави. Настанява се удобно и се обляга назад. Ето това вече ме разсейва. Отметнал е коса от лицето си и по лекото движение на главата му отгатвам, че слуша радиото. Песента е една, която Филип не харесва — заразителна мелодия с груб текст — Мили постоянно си я тананика. Ако Филип беше тук, веднага би сменил станцията и аз бих се почувствала безмълвно разкритикувана. Шокиращо е колко напрегната съм се чувствала с Филип напоследък, как съм приемала всеки негов жест като съпоставянето ми с някакъв далечен идеал, как винаги съм усещала, че губя при сравнението. Колко по-лесно е сега, когато поне временно съм се откъснала от това.

Стигнала съм до метрото и отбивам в лентата за автобуси, за да спра.

— Е, приятен ден — пожелавам му, като за миг си представям, че съм домакиня от Съмърсет — такава, в каквато щях да се превърна при различно стечение на обстоятелствата — и оставям мъжа си на спирката на междуселския автобус, преди да се върна в дома си, пълен с деца.

Джак отваря очи и ме поглежда. Изражението му издава съпричастност и той казва тихо:

— Не се тревожи за работата си, всичко ще се оправи. Това е просто недоразумение. Те не могат без теб. Ще се измъкнеш от тази ситуация.

Когато се връщам у дома, вадя вестниците изпод канапето — вчерашните и днешните — и ги изчитам всичките. Широкоформатните са най-язвителни: изразяват гадното си неодобрение от позицията на върховен съдник, надзъртащ под вратата на тоалетна.

„Източници, близки до въпросната водеща, заявиха...“. „Изказани са съмнения...“. Нима съм толкова интересна? Ако бях продуцент на актуално предаване, дали бих избрала себе си като тема? Сигурно бих. Убийство и известна личност: възхитителен коктейл.

В един от днешните таблоиди има моя снимка в пъба: „Разпуска с питие в компанията на загадъчен мъж“. Някой умник ни е щракнал с телефона си. Дори не съм забелязала. Новите опасности на съвременния свят. Със „Самсунг Галакси“ никога не си сам.

Не мога да го отлагам повече. А знам, че не бива. Като слизване в мазето е. Там може би те причаква луда жена с нож. Но фикс идеята не ми дава покой. Отивам в кухнята.

„Скай Плюс“. Предаванията от четвъртък, петък и днес са записани последователно. Избирам днешното.

Отначало си мисля, че няма страшно, ще го преживея. Когато обявява пред камерата първия акцент в предаването — групово интервю с актьорския състав на „Произведено в «Челси»“ — Стан изглежда някак олекнал. Несполучлив избор на риза, ръкавите са възкъси. Твърде силно окосмяване. Нужен му е балансър. Нужна съм му аз. Именно комбинацията с мен му е придавала младежкото излъчване. А сега... ами изглежда мърляв, долнопробен, по-стар. Колкото до Индия? Тя е притеснена. Стърчи скована на канапето, ръцете ѝ жестикулират бурно, точно както ни учат да не правим. Също така има навик да поема въздух по средата на изречението, да се задъхва едва ли не, сякаш има толкова много да ми каже — на мен, зрителя — че не успява да изговори думите.

Не съм сигурна кога точно ми просветва. Това е мисъл, която не мога да закова, пърха като молец в съзнанието ми. Въвели са нов

лайтмотив. Стан казва: „Топ събития... топ разкрития“, а Индия завършва с „Да влезе убитият“.

Такова чудо не е било: той ѝ позволява да участва в култовата фраза. Стан с кръстосани крака, е ненатрапчив, добродушният чичко, непривично мил, а Индия е леко наклонена към него. Косата ѝ е прибрана назад. Не, подстригана е. Отгатвам вълшебната намеса на Ани в тази смайваща прическа, която много ѝ отива и ще сложи началото на модна тенденция. Бинки от „Произведено в «Челси»“ не откъсва очи от нея.

Един млад депутат от Консервативната партия, който води рубриката „Преглед на печата“, е толкова запленил от момичешкия чар на Индия, че допуска лапсус. Нарича премиера „итънски миш-маш“. Ще го разнищят от коментари. Сигурно вече са го цитирали в „Обедните новини от света“. Идеална реклама. Това е върховната цел на Тери: да се влезе в устата на хората. Стан поклаща глава към члена на Парламента по-скоро натъжено, отколкото ядосано. „Топ събития... топ разкрития“, казва той, а Индия изрича: „Да влезе убитият“.

Знам какво е това. Химия. Същото, за което Стан вечно тръби.

Изключвам телевизора и простенвам в тишината на кухнята. Болка като от електрически удар обикаля на зигзаг цялото ми тяло, ток, който не може да излезе. Ужасяващ проблясък. Тук не става дума за реклама, добра или лоша, нито за обвинения — основателни или не. Не е недоразумение. Това е шансът, който са чакали, начинът им да ме изтикат. Вече никога няма да се върна, какъвто и да е изходът от разследването. Не и след този триумф на Индия. Аз съм прочетен вестник, изпята песен. Ако съм честна пред себе си, знаех от месеци, че се мъчат да се отърват от мен.

„Добрите и лошите страни“, така казах на Джак. Мисля си за тях. Сещам се за Стив, моя шофьор. Лицето му, бърбенето му, неговата тактичност, новините, свързани с жена му и дъщеря му. Ако това е крайт, така и няма да науча какво се е случило с полипа. Полипите! И дали Сами е одобрена на интервюто. И тъкмо мислите за Стив най-сетне отприщват сълзите ми.

Горе в банята наплискам лицето си. То е лице, което много е видяло и много е свършило. Амортизирано лице. Бръчки от мръщение и усмивки, лека пукнатина в един от предните ми зъби. Коварни косъмчета, които трябва да бъдат изскубнати, тъмни сенки, които с

всеки ден се нуждаят от все повече фон дьо тен. Твърде много харча за козметика. А и косата ми: грозна гледка. От чашката с четки за зъби стърчи ножичка. Грабвам я и започвам да стрижа с нея, а в мивката падат спираловидни кичури и я задръстват. Но аз продължавам. Веднъж в един от изблиците си на неудържима екстравагантност майка ми реши да окастри градината ни. Върна се, накупила лозарски ножици, триони, сърпове и аз я гледах от къщата как вилнее с изподрани ръце срещу избуялите рози, как ги дърпа и ругае. Ряза ли, ряза, докато от красивите храсти не останаха само няколко къси голи пръчки.

След като съм приключила, се втренчвам в косата в мивката. Прилича на мъртво животно. Отново разглеждам лицето си. Вярвах на всички онези коментари, но всъщност не приличам на Аня, не и без грим. Приликата е била само в косата — също толкова дълга червена коса — и нищо повече. Хората са лишени от фантазия. Криста, която я е познавала добре и е виждала лицето ѝ да се променя от различните изражения, въобще не забеляза сходство.

Напъхвам косата в найлонова торбичка и я отнасям долу. За миг, докато я държа над кофата за смет, се чудя не бих ли могла да я продам. Живеем над възможностите си — училищни такси, почивки, тенис клуб, скандална ипотека. Ето че сега останах без работа, а Филип планира... Не, няма да мисля за това сега. Дистанциране: Джак е прав. Образите те връхлитат, ако им позволиш; по-добре е да ги положиш плоски като фотографии, да ги оставиш да избледнеят, да ги свреш в потайни тъмни кътчета — между книги или затрупани под камъни.

Казвам си, че животът ще бъде различен, когато всичко това свърши. Слагам началото, като звъня в Харбър Клъб да анулирам членството ни. Долавям присмехулната им изненада. Филип ще побеснее. Не ме интересува! После вземам руло черни чували за боклук и преравям дрешника. Това си е истинска чистка. Три свършено еднакви кафяви пуловера с остро деколте, четири рокли с прихлупване, няколко чифта обувки с високи токове, които не се осмелих да нося на хлъзгавия под в студиото, копринени шалове, копринени блузи, ботуши с тънки токчета, елегантни черни панталони с хоризонтални гънки по крачолите: всички отиват в чувалите. После

се залавям с дрехите, които нося, но и на повечето от тях отреждам същата съдба.

Пристига Нора и ме сварва насред това занимание. Правя й чаша чай и й казвам да вземе каквото иска.

— О, добре! — радостно възкликва тя.

Избира панталона „Агнес Би и Джоузеф“, както и всички шалове и рокли. Пробва обувките с високи токове, но са й прекалено големи. Проявява интерес към марков спортен клин, на който се е скъсал ластикът. Оправям й го чрез стария фокус с провиране на безопасна игла и издърпване.

Казва ми, че живее в Бърджис Хил с две приятелки. Много, много дълъг път оттук.

Дъщеричката й в Манила е на дванайсет години.

* * *

Събирам целия си кураж и звъня на Джуд — симпатичната интересна Джуд, която би могла да ми е приятелка. Но приятелството никога не е безплатно, трябва да се трудиш за него — да се гмурнеш, дори и да изпитваш страх. Може да е заминала някъде, а може и да е свободна за кафе в някой от близките дни. Няма как да разбере, ако не се пробвам.

— О — казва тя. — Здравей. Да. Габи. Как си?

— Боже мой, не питай — отвърщам. — Беше истински кошмар.

— Чух. Напуснала си работа.

— Не е каквото изглежда. Като четеш вестниците, ще помислиш...

— Слушай — прекъсва ме тя. — Радвам се, че позвъни, защото се канех да те потърся. Става дума за онази училищна викторина. Ти сигурно съвсем си я забравила. Само да ти кажа, че съпругът на Поли, който ръководи търгове в „Кристис“, се съгласи да я поеме. Сигурна съм, че това е последното, с което ти се занимава наврѳх... всичко останало.

— Не, аз...

— С две думи, отърва се!

Не искам да се отървавам. Искам да се ангажирам. Искам изцяло да се раздам по всевъзможни училищни дейности.

— Нищо не ми пречи да го направя! — настоявам. — Очаквах с нетърпение да постърча с родителския актив.

— Може би друг път. Вече имаме почти твърда уговорка с него.

В тона ѝ личи хладна нотка. Не знам дали е заради полицейското разследване или заради начина, по който ме представя пресата, или просто поради факта че не бях откровена с нея, но имам чувството, че тази врата ми се затваря.

— Сигурна ли си?

— Да. Всичко хубаво.

Приятелството, което така и не се създаде.

Клара излиза от последния си час, когато ѝ звъня. Много се радва да чуе гласа ми. Силно се е тревожила за мен. Добре ли съм? Ама наистина ли? Толкова ми се е струпало... Сипя лъжи, естествено.

Казвам ѝ, че всъщност съм облекчена, че от известно време работата не ми е носела удоволствие.

— Промяната е нещо добро — заявявам.

Опитвам се да я успокоя, за да не се тревожи, но в думите ми има истина.

— Подстригах се — съобщавам ѝ.

— О, небеса! Дръзка стъпка. В някой шик салон в „Мейфеър“ ли?

— Не. Над мивката в банята. Сама свърших това.

— И никой ли няма при теб? — Безпокойството в гласа ѝ се е повишило с един градус.

— Мъчно ми е за Мили — промълвявам. Поддавам се на размекване сега, когато гласът на Клара звучи в ухото ми. — Изпитвам ужас, както като си представиш, че никога вече няма да зърнеш детето си.

— Поне знаеш, че е в сигурни ръце.

— Няма по-сигурни ръце от тези на Робин.

— Така е. Да.

Покрачила съм из къщата и сега гледам през прозореца на дневната, притиснала нос до стъклото, за да не се разсейвам от

собственото си отражение.

Клара предлага да дойде да ме види или да се срещнем някъде в града, но си личи, че ще ѝ е затруднително. В гласа ѝ отекуват планове за урок по пиано, домашно по физика, преглеждане на контролни.

Казвам ѝ, че съм добре, че всъщност имам куп неща за вършене от всякакъв характер. По-удобно ще ми е към края на седмицата. Не искам да я оставя затормозена. Казвам ѝ, че всеки момент очаквам една приятелка да се отбие.

— Джуд, разказвала съм ти за нея, знаем се от чакането пред входа на училището. Квартална дружка. Ето, работя по въпроса.

Движение иззад маслиновите дръвчета привлича вниманието ми. Клара е облекчена.

— Чудесно. Трябва да затварям, имаме учителски съвет.

Отмества се сянка, клони се раздвижват.

Втурвам се през предната врата. Изпълнена съм с ярост. Стан, продуцентите, таблоидите, наглият тип от пъба — всички те са ми дали заряда за тази гневна спонтанност. Мъжът хуква иззад оградата и пресича пътя. Завива по алеята. Зървам лицето му — къса коса, сплескана мутра на бияч. Креця му в бурен изблик на негодувание, но е твърде късно. Свил е в алеята и когато стигам до началото ѝ, вече е изчезнал.

Прибирам се задъхана. Пръстите ми треперят. Трябва да съобща на Перивейл. За пръв път съм била толкова близо до възможността да заловя натрапника. Някаква реабилитация е. Ако преди се е съмнявал, сега ще ми повярва.

Вече се каня да прекъсна, когато той ми вдига. Уведомявам го, че пред къщата ми се е спотайвал мъж. Описвам го. Перивейл вероятно шофира. Гласът му звучи глухо, сякаш говори високо от разстояние. Същият човек от вчера ли е? Онзи с червеното рено? Отвърщам му, че не знам. Не мога да съм сигурна. Да съм оставела това на него. И за пръв път се запитвам дали той не знае нещо, което не ми е известно. Може би ме охранява, а не ме наблюдава.

* * *

— Яла ли си?

Вдишвам дълбоко. Лежа в спалнята си на затворени капаци.

— Не, още не съм.

— Може ли да те изведе да хапнем нещо набързо?

— Значи си се върнал от „Тотнъм“.

— Да, и също като теб имам нужда от ободряване. Беше доста травмиращо.

— Въпреки цялото ти дистанциране?

— Въпреки него.

Изправям се. Надниквам през кедровите летвички, като прикрепям телефона с брадичка. Вечерта е необичайно светла. Над покривите има виолетово сияние. Улицата е пуста.

Джак предлага ново заведение наблизко, един от онези хибриди между бистро, бар и кафе, където може да се поръчат общи плата, наричани деми-пла или деми-плие, или деми-мурчета, знам ли. Той ми бърбори в ухото за козя извара, миди, сорбе от ревен.

— Сезонни ястия — отбелязвам в опит да звуча нормално. — Простичко приготвени.

— Равносилно на морален кодекс — допълва цитата ми той. — Идваш ли? Имаш ли моралната нагласа?

Не отговарям. Ще трябва да се обличам и обувам, пак да излизам през входната врата. Ще ми се наложи да си представям, че не съм мразена и презирана, да забравя ниския бияч, Джуд, жените с количките в парка, втречени в мен. Да се преструвам, че имам моралната нагласа. Издавам някакъв звук. Не съм сигурна дали е „да“ или „не“.

— Чудесно — отсича той, нагърбил се с дешифрирането му. — Среща там.

* * *

Ще отида пеша. Оглеждам улицата, когато отварям входната врата. На един уличен стълб се е появила жълта табела, ограничаваща паркирането. Пазарска торбичка от „Азда“ се мотае около гумите на колите.

Мобилният ми телефон звъни.

— Габс, Габс — прозвучава гласът на Филип. — Липсваш ми, кукличко моя, притисни се към мен — пропява той. Говорът му е завален. — Притисни се силно, докато почувствам... и аз не знам какво.

— До късно си буден — регистрирам. — Здравей.

В Сингапур трябва да е среднощ или много рано сутринта.

— Къде е малкото ми момиченце? Искам да я чуя. Моята Милс, бебчето ми.

— Тя е в Съфък при Робин, Филип. Само за няколко дни, докато...

— Моята прекрасна Мили. Моята Габс. Помниш ли как веднъж плувахме голи в Корнуол. Адски студ беше, а?

— Наистина беше студено.

— Бррр. Нечовешки студено. Помниш ли колко бяхме премръзнали?

— Помня. Съвсем премръзнали бяхме.

— Липсвам ли ти?

Чувам музика, викове, смях, пеене. Банкет в китайски стил. Караоке и шотове саке. Безбройни шотове саке.

— Липсваш ми. — Затварям безшумно входната врата зад себе си. Придържам телефона с брадичка. — Да. — Отварям портата и тръгвам наляво към парка. Под клепачите ми напират сълзи. — Кога се връщаш?

— В края на седмицата, обещавам, стига да успея. А може и по-рано.

Защо трябваше да позвъни с всичко това сега? Твърде късно е. Паркът се простира насреща ми — пуст, зелен. Катедрала от дървета, тъмни кътчета и празни пространства.

— Обичам те. Скоро ще се видим. Дочуване. — Гласът му прекъсва, сякаш някой го е дръпнал настрани.

Усещам телефона тежък в джоба си, блъска ме по хълбока, докато крача по настланата с чакъл алея. Искам да се озърна. По целия път през парка се насилвам да не го правя. Крача целенасочено. Изправям рамене. Не се обръщам назад.

Хибридът бистро-бар-кафе е с интериор от тъмно дърво и стомана, столове марка „Еркол“ и дизайнерски нощни лампи в ниши по стената.

Джак похапва маслини и нещо, което прилича на изрязани нокти.

Спирам за минута на входа, за да се овладея и да придам на лицето си подходящо изражение. После изправям стойка и приближавам към него, сякаш сме стари приятели и животът си е нормален.

— Не можа да ме изчакаш, а? — подхвърлям зад гърба му.

— Цял ден не съм хапнал нищичко — възмутено ме поглежда той.

— Сутринта омете доста крем пита.

— А, да, забравих, че и ти присъстваше.

— Очарователно.

Събличам палтото си и го премятам на облегалката на стола си. Заведението е пълно. Смесена публика — хора, дошли право от работа, двойки, излезли да хапнат навън, жени, тъпчещи малки деца със студени пържени картофи. Никой не ме забелязва, но сядам бързо и крия лице.

Пред Джак има модернистична гарафа, пълна с червено вино. Изпълняваме бърза пантомима — той предлага да ми налее, аз приемам — след което се облягам и отпивам голяма глътка. Усещам как тече по вените ми и отива право в главата ми. Затварям очи за кратко, за да дам на алкохола малко време да заличи телефонния разговор с Филип. Когато ги отварям, Джак ме наблюдава леко смръщен.

— Нова прическа?

— Офъках се.

— Подмладява те.

— Благодаря. Аз...

Той прекарва ръце през своята коса.

— Много се радвам, че дойде. Знам, че имаме неща за обсъждане, но още съм под впечатлението от следобеда, от онзи човек...

Толкова за прическата ми, значи. Той започва да говори за бащата на загиналото момче и как, когато бомбата избухнала, той се втурнал към рецепцията, ровил сред развалини, парчета мазилка, части от

човешки тела, как настоявал за отговори от полицията, длъжностни лица, болници, как облепил целия курорт със снимката на сина си. Накрая, след цяла седмица отчаяно издирване, след петчасово шофиране през пустинята, открил тялото му в морга в свършено друга част на Египет.

Когато стига до този момент в разказа си, Джак се залавя грижливо да навива ръкавите на бялата си риза. Не му се удава с лекота. Мъчи се да се контролира, но ръцете му се тресат.

— Междувременно той, жена му и другите им двама синове били преместени в различен хотел, много по-люксов от онзи, който били резервирали, и когато не били заети с издирване, седели край басейна. Можеш ли да си представиш? Не знаели какво друго да правят.

— Това е баналността на трагедията, нали? — Поклащам глава. — Фактът, че животът продължава, децата искат още една кока-кола. Сигурно са прали на ръка бельото си в хотелската баня.

— Свършил им слънцезащитният лосион. Наложило се да купят още от хотелското магазинче. — Той отпива от виното си.

— По дяволите.

— Не видях съпругата му, тя не искаше да се срещне с мен, но я чух през стената, плачеше през цялото време.

— Господи. Да изгубиш дете, и то при такива ужасни обстоятелства.

Въздишам дълбоко. Ужасът, финалността на смъртта са повече, отколкото съм в състояние да понеса. Става ми много мъчно за тези родители. Всеки е нечие дете. Аня. Алфи, хапещото хлапе. *Мили*. Имам усещането, че умирам само при мисълта за това.

— Той държеше да ми опише всяка подробност.

— Може би си е мислил, че ако продължава да разказва историята, ще се получи различен финал, ще има контрол над завършека ѝ.

— Да, може би. Сега се бори да промени закона за компенсациите, ала не това иска всъщност. Иска си сина обратно.

— Горкият човек.

Питам се дали е твърде рано да сменя темата. Изчерпали сме я, но не можем да прескочим директно към мен. Нито дори към мъжа, дебнеш пред къщата ми. Би било безсърдечно. Отново въздишам.

— Моите проблеми изглеждат толкова жалки в сравнение...

Джак ми се усмихва, сякаш съм човек, когото е познавал цял живот.

— Слушай — проговаря той. — Ще изчистим името ти. Ще се върнеш отново на работа.

— Не знам дали го искам дори.

Разказвам му колко добра е била Индия и каква развалина съм била напоследък, как с кариерата ми вероятно е свършено, защото не умея да правя друго.

— Всичко по реда си — казва Джак. — Нека поне довършим каквото сме започнали. Щом веднъж излезе прекрасен материал, който твърди, че си невинна, ще се почувстваш различно. Впрочем, имам време днес да поразузная едно-друго.

Пристига сервитьорът и аз оставям на Джак да поръча.

— И как го направи? — питам, когато сервитьорът си е отишъл.

— Следобед, като се върнах от „Тотнъм“, „случайно“ минах покрай полицейския участък в „Батърсий“. Мики Смит от „Мирър“ ми подхвърли, че Хана Мороу, полицайката, имала да каже нещо неофициално по повод разследването.

— И? — Наблюдавам го внимателно. Това ме е изненадало.

— Измъкна се за чаша чай и маслени бисквитки в кафето зад ъгъла. Мисля, че играе хитра игра — вижда шанс да подкопае почвата под краката на Перивейл, което не означава обаче, че не вярва в онова, което казва. Намеква, че той е бил предубеден към теб от самото начало на разследването. Преследвал те, за да докаже на шефовете си, че не го стряска нечия слава или репутация, с което демонстрирал колко е праволинеен и достоен за повишение. Лично аз съм на мнение — усмихва се той, — че те харесва и просто не знае как да се справи с това чувство.

Свеждам поглед към чашата си и изгълтвам съдържанието ѝ, защото ми се струва, че съм се изчервила.

— Хана не разбира защо той не се е заловил както трябва с Марта — продължава Джак.

— Вече сте на Хана?

— Хана... Просто е невероятно колко много сближава яденето на маслени бисквитки. Та Хана смята, че си струва да се проучи дали Аня не се е срещала и с друг мъж или мъже.

— Има ли някой конкретен предвид?

— Не. Но според мен Криста знае. Тази сутрин беше уклончива, не мислиш ли? И каза „бащата на детето“, не Толек. Забеляза ли как няколко пъти спомена, че Толек бил ядосан? Странно звучи за човек, току-що изгубил приятелката си.

— Не значи непременно...

— Ще се видя отново с Криста. Ще вкарам в действие неустоимия си чар. Ще се опитам да се срещна с него.

— Бъди предпазлив — предупреждавам го. — Това не е игра.

Храната пристига. Превъзходна е — обикновени продукти като червено цвекло и твърдо сварени яйца с екзотично оформление и подправки от места като Сантяго де Компостела. Докато ядем, си давам сметка, че не искам да мисля повече за смъртта на Аня. За пръв път имам чувството, че трябва да се откажем от проучването си. Нагазили сме в дълбоки води. Ако Криста има какво да крие, по-добре да оставим това на полицаи Мороу. Започнала съм да усещам, че е по-опасно, отколкото съм предвиждала.

— Днес пред къщата ми имаше някакъв мъж — съобщавам на Джак. — Беше се спотаил и наблюдаваше. Май не бива да натискаме Толек и Криста. На свобода броди убиец. Разумно ли е да стигаме твърде близо до него?

Не съм сигурна, че успява да го осмисли. Смее се, сякаш съм пуснала шега. Вниманието му е отклонено сега, след като е пристигнала храната. Той се взира в хапките, преди да ги лапне, бодва парче цвекло и го изследва внимателно като ботаник.

— Да оставим това и да говорим за други неща — предлагам, като пълня отново чашите ни. — Нова тема, нещо различно. Да се престорим, че сме две нормални човешки същества и просто вечеряме. Развесели ме. Разкажи ми за твоето семейство.

Усмива се, сякаш това е добро хрумване и той няма никакви възражения. Разправя ми за сестрите си: най-голямата работи в сферата на маркетинга в Лийдс; втората е общопрактикуващ лекар; третата живее със семейството си в провинцията, близо до баща му. Джак бил „безобразно разглезен“ като дете, дългоочакваният син. Майка му починала преди три години — от рак — а баща му, не щеш ли, едва след шест месеца си намерил нова възлюбена.

— Мъжете обикновено така правят. Имахме в „Добро утро на всички“ психолог, който работи с опечалени. На вдовиците са им

нужни средно десет години, за да се омъжат повторно. Мъжете обаче масово се женят още до края на първата година.

— Твоят баща ожени ли се повторно?

Мисля усилено. Искам ли наистина това да се появи в завършената статия?

— Неофициално ли?

— Неофициално.

— Мъртъв е.

— Как се случи?

Не съм говорила за това от години. Неловко ми е да свържа заедно думите „моят“ и „баща“; не е имало никакви отношения помежду ни. Никога преди не съм го признавала пред пресата и дали тъкмо сега е моментът? Уместно ли е да го разкрия пред Джак? Дали е типът информация, която бих искала да използва или дори само да прехвърля разсеяно в съзнанието си? Няма ли да взема да ревна? Отпивам още глътка вино.

— Няма кой знае какво за разказване. Умрял е, когато съм била съвсем малка. Страдал от маниакална депресия и сложил край на живота си, като се забил с колата си в дърво. Била дъждовна вечер. През ноември.

— Злополука или...

— Майка ми никога не изрече думата „самоубийство“. Но тя витаеше във въздуха всеки път когато някой роднина споменеше името му.

Някога като тийнейджърка имах навик да говоря за баща си късно вечер с момчета. Тогава също се чувствах виновна. Беше като номер, който прилагам, за да постигна сближаване. Сега имам смущаващото чувство, че се разиграва нещо подобно. Не съм планирала тази изповед като покана за интимност, но все пак трябваше да бъде по-внимателна.

— Никак не й било леко на майка ти да остане сама с малко дете.

Дишането ми е станало затруднено, сякаш тежест е притиснала диафрагмата ми. Не това имах предвид, като предложих „нещо различно“. Гласът ми звучи стегнат и неестествен.

— Така е, няма спор. Беше от жените, които не могат да виреят без мъж. Животът й беше пълен с трагични провали в това отношение,

безкрайна поредица. Само една връзка се оказа трайна. Тази с алкохола.

— О, господи, съжалявам.

— Недей. Беше нейна трагедия, не моя. Винаги съм си била самодостатъчна. Много зряла за възрастта си, така ме определяха учителите ми. Някои от тях полагаха грижи за мен. Родителите на приятелки също.

— Взели са те под крилото си?

— Погрижиха се да постъпя в университета и прочее. За чест на майка ми тя успяваше да се стяга през детството ми. Едва по-късно усетих, че нещата малко... излизат от контрол. Но, слушай, мразя да... Обикновено не съм... Тази тема с детството е толкова изтъркана.

— А братя и сестри?

— Нямам. Копнеех за голямо семейство, но не. Сама съм. Типичното единствено дете.

— Едновременно дръзко и несигурно — нежно изрича той.

— Аха — промърморвам. — Пряка връзка между майката алкохоличка и неразумното шофиране. Ясно.

— Мисля си... — казва той и бръчиците се появяват около очите му. — Мисля си, че не съм те разтълкувал правилно.

Взира се в мен и усмивката му още е на лицето. Чувствам раздвижване във въздуха, мигновен шанс. Може би е от виното, но, слава богу, не се получи каквото очаквах — не беше гузно признание, а освобождение.

Една от жените с малките деца два пъти е погледнала към нас. Веждите ѝ са събрани, като че се опитва да изучи картината зад главата на Джак. Той забелязва и прави гримаса. Плаща сметката — дръпва я надалече от мен и я размахва, както гид развява флагче над главата си — и преди жената да е успяла да сръчка другите на масата си, вече сме навън в нощта.

Небето е ясно, осеяно със звезди. Долитат викове от парти в апартамент на горен етаж. Минава кола, от която гърми музика. Джак казва, че ще ме изпрати до вкъщи. Благодарна съм му за това. Тръгваме бавно по пътя покрай велосипеди, контейнери за смет и затрупани с боклук пространства зад железни оградки, покрай къщи, където спят счетоводители, адвокати и учители, деца в двуетажни креватчета,

бебета в люлки, над които се люлеят морски звезди, семейства, новобрачни двойки и студенти. Преход покрай нормалния живот.

Не говорим много. Виното ми е замаяло главата, светът е пълен с флуидно движение. Сребристата луна се е плъзнала ниско над трепкащия контур на дърветата. Той слага за миг ръка на кръста ми, докато притичваме през пътя, и аз продължавам да усещам формата ѝ.

Крачим с ръце в джобовите и след няколко минути казвам:

— Е, хайде, разпрати за бившата си жена. Какво направи, че те ядоса толкова?

Той накланя глава назад и поглежда към небето. Вятърът роши къдриците му. Изважда ръка от джоба си, за да ги пригладя. Все така загледан нагоре, проговаря:

— Ожених се на трийсет и пет, на трийсет и девет вече бях разведен. Аз исках деца, много. Тя не искаше. Смятах, че верността е важен компонент на съюза ни. Тя не беше на същото мнение.

— Разбирам как това може да породи неразбирателство — подхвърлям безгрижно, а си мисля: мъж, който иска много деца — колко освежаващо и мило.

— После, разбира се, тя забременя само шест месеца след като беше срещнала друг.

— Типично.

Той изсумтява или пък е сподавен смях, или си прочиства гърлото.

— И така, имам въпрос към теб. Не си длъжна да отговаряш.

— Това е добре.

— Каза, че си копняла за братя и сестри, за голямо семейство. Защо тогава самата ти нямаш повече деца? Защо остана с едно? Защо само Милс?

Отначало наистина не отговарям. Регистрирам факта, че е нарекъл Мили „Милс“, сякаш я познава. Сигурно има чувството, че я познава. Продължавам по пътя. Когато ме настига, заговарям:

— Исках повече. Мислех, че ще имаме много деца. Поне три-четири. И животни. Котки и кучета. Кокошки. — Размахвам ръце. — Само че в живота невинаги се получава както го искаш.

— Вярно е, но...

— Работата ми... Филип прецени, че няма да е справедливо, след като и двамата работим, че *ще се разкъсваме*. — Всичкото това го

изрецитирам. — Точно така се изрази — добавям. — А и аз обичам... обичах работата си. На преден план излизаха други приоритети. Все пак съм щастливка, имам си Мили. *Милс*.

— Но нито котка, нито куче?

— Филип е алергичен.

Той се засмива, аз също.

— Алергичен е към какво ли не — добавям. — Домашни животни, морски дарове, цветен прашец... — И към съжителството с мен, помислям си, макар да не съм сигурна дали не го изричам и на глас. Не че има значение вече. Бездруго толкова много съм му казала. Разполага със своето експозе и може би е за добро.

Последната част от пътя изминаваме в мълчание. Двама тийнейджъри, стърчат край пейка недалече пред нас. Изнизват се, когато приближаваме, сякаш се разтапят сред храстите. Само две светлини — от огънчетата на цигарите им, движещи се като светулки — показват, че още са там.

Отминаваме ги и стигаме до алеята. Джак докосва металната бариера, забраняваща движението на велосипедисти по нея, заобикаля я странично и казва:

— Никога не минавай сама толкова късно през парка, чу ли?

Разтърсвам глава в знак на съгласие.

— Не забравяш да се заключваш, надявам се.

Кимвам, докато минавам покрай бариерата на път за нашата улица.

— Тъй вярно.

— Който и да го е извършил... още е на свобода, както сама каза.

— Никой няма да ме убие — отсичам. Той върви редом с мен. — „Ходж няма да бъде застрелян“. — Доктор Джонсън го е казал за котката си. Това е един от онези енигматични цитати, които си подхвърляме с Филип понякога.

— Доктор Джонсън? — казва Джак. — Хубав котарак е имал. Прекрасен.

Спирам и се обръщам към него. Сякаш се е промъкнал в ума ми и го е разровил. Толкова много неща знае. Засмивам се.

— Виждам, че си на ти с „Животът на Джонсън“ на Бозуел. Джак Хейуърд, пълен си с изненади.

Стигнали сме края на алеята. Осъзнавам, че е спрял, виждам го като тъмен силует на фона на обраслия с бръшлян зид.

— Габи? — промълвява той.

Небето се завърта лекичко.

Не казва нищо. Имам същото усещане, както когато виждаш в локва отражението на движещите се облаци и изгубваш представа кое е реално и кое не.

— Габи?

Доближава ме с една идея. В косата му са се заплели зелени ластарчета. Шум от двигател: полицейска кола патрулира с включена лампа на покрива, забавя, когато минава покрай къщата ми. И преди той да е изрекъл още нещо, аз се втурвам през пътя към безопасността на дома си.

Отварям очи. Нещо ме е събудило.

Силует до вратата на спалнята. Животно? Приклепнал човек? Не. Отпускам глава на възглавницата и въздъхвам от облекчение. Това е просто черен чувал с дрехи.

И после пак онзи звук. Рязко дрънчене, изтракване. Разпознавам го. Входната врата се е блъснала в предпазната верига. Възможно ли е да е Филип, или пак съм си забравила ключовете в ключалката?

Краката ми треперят, главата ми тежи, устата ми е пресъхнала. Препъвам се надолу по стълбите. Входната врата е открехната. Една ръка се провира през отвора и се опитва да стигне до кукичката на веригата.

— Кой е? — извиквам.

Вратата се затваря бавно. Изкрещявам отново:

— Кой е? Кой е там вън?

Мълчание, после се чува изтънял глас:

— Аз съм. Марта.

— О, господи!

Сещам се за предупреждението на Джак да бъда предпазлива. За секунда ми хрумва да не я пускам, но само за секунда, защото знам, че не мога да я оставя навън в тъмното. Отварям вратата.

— Адски ме изплаши — промърморвам, докато пристягам халата си. — Връщаш се по никое време! Хайде, влизай.

— Съжалявам. Бях в един бар. Наложих се да се прибера.

Косата ѝ е вързана на конска опашка високо на темето, а гримът ѝ е смайващо тежък: черна очна линия и плътен слой фон дьо тен. Изглежда по-висока от обикновено, защото е с тесни джинси и обувки с дебели високи токове.

Поглеждам часовника си. Един и петнайсет е.

— Значи си купонясвала?

— Какво?

— Беше на бар, така ли?

— Да, в онзи, „Обречените“, за който ми споменахте.

— Аха. Готино място ли е? — О, боже, пак правя тази глупост.

Отивам в кухнята и с изненада чувам, че тя ме следва. Слагам чайника. Вече съм безобразно разсънена. Дали, когато Мили порасне, ще се срещаме в кухнята на чай посред нощ? Дали ще има желание да споделя с майка си?

Марта присяда до масата с леко залитане.

— Добре ли си? — питам я предпазливо. — Искаш ли да хапнеш нещо? Няма кой знае какво, нали съм сама. — Отварям хладилника. — Малко яйца. Много моркови.

Тя поклаща глава.

— Не, не съм гладна.

Правя чай, като се мъча да бъда спокойна. Не съм очаквала завръщането ѝ. Сядам до масата, където вече съм сложила две чаши и мляко. Дали да я попитам за пощенските квитанции? Добър момент ли е или крайно неподходящ? Може би трябва да задам въпроса си, когато не сме сами.

— Е, позабавлява ли се?

— Да. Не. — Тя свива рамене. — Приятелката ми е голяма глупачка.

— О, боже.

— Да. Взе да флиртува с едни отвратителни типове. Казах ѝ да си тръгваме, но тя не пожела. Оставих я там.

— О, боже — повтарям. — Нима я заряза сама в бара?

— Да.

— Мислиш ли, че няма да пострада?

— Не ме интересува. Ако пострада, сама ще си е виновна.

— Ами... добре.

— Така че се върнах пеша.

— Марта, трябва да внимаваш, предупредих те. Някой можеше да тръгне след теб.

— Вървах само по главния път. А тя нека си ходи сама до „Колиърс Уд“. Не ща да я видя повече.

— Е, добре, че се прибра благополучно — казвам. — Искях да говоря за нещо с теб.

Тя се обръща да ме погледне. На светлината на аплика лицето ѝ е нашарено от сенки.

— Да?

Изпускам уморена въздишка, но не съм сигурна дали защото трябва да проведе този разговор, или в предчувствие на дългата безсънна нощ, която ме чака.

— Малко ми е неудобно...

— Да? — повтаря тя. Погледът ѝ е помръкнал, сякаш е уплашена. Може би се опасява, че ще я уволня. Усещам някакво колебание, което вероятно се дължи на жалост.

— Всъщност... нищо — смотолевям аз. — Време е за сън.

ВТОРНИК

Страховете ми, че ме чака безсънна нощ, не се оправдаха. Заспала съм дълбоко и когато отварям очи, имам чувството, че съм била в кома. Известно време не мога да се опомня.

Събудил ме е телефонът, но аз не го осъзнавам. Какво е това? Къде съм? Коя съм? Двайсет секунди в главата ми има само бяло петно.

— Събудих ли те? — пита Джак.

— Да — отговарям.

— Извинявай. Добре ли спа? — В гласа му има нотка, която не мога да разтълкувам: нежност ли е това или упрек?

— Изненадващо добре. Сигурно от виното.

— О, господи, да. И на мен ми се замота главата снощи. Това наливно френско вино е много коварно. Почти не си спомням как съм се прибрал.

По този начин освобождава от неловкост и двама ни. Или поне така си мисля.

— Аз също — казвам. — Като в мъгла ми е.

— Може ли да се срещнем?

Назовава ми мястото: парка „Спенсър“, недалече от дома ми. Никога не съм ходила там, макар че веднъж един колега на Филип ни покани на парти в този парк. Имало тенис кортове, градина с рози и алея с рододендрони от двете страни. Май дори плувен басейн, заобиколен от смокинови дръвчета, макар че това може да са само празни приказки.

— Защо там? — питам предпазливо.

— Ще разбереш, като дойдеш.

Оставя го за финала като награда, както Мили си запазва за накрая слоя с карамел в „Туикс“.

— Не знам, Джак — промърморвам. — Сериозно мисля онова, което ти казах снощи. Не съм сигурна, че трябва да продължаваме. Окей, срещнахме се с Криста, от което се почувствах по-добре. Но

полицай Мороу е наясно с положението и ще се погрижи да го изясни. Джак, играем си на детективи. Прекалено опасно е.

— Ти не разбираш! Свързах се с Толек! — изстрелва той името като свит юмрук. — Криста току-що ми се обади. Не съм бил прав за нея, тя наистина е готова да ни съдейства. И то заради теб. Каза, че те харесала и че си „неправомерно обвинена“, тази фраза трябва да я е чула по телевизията. Исква да ти помогне. Толек работел в парка „Спенсър“ през последните месеци, ремонтирал една сграда, която граничи с него. Днес имал малко свободно време, докато чакал да пристигне някакъв кран. Криста ще ни превежда. Нали това искахме, а?

Какво му става? Не ме ли чува?

— Не съм сигурна...

— Какво има?

— Плаша се от мисълта докъде може да доведе всичко това.

Той се засмива. Каквото и да кажа, няма да го разубедя.

— Паркът „Спенсър“. Къщата с големия открит контейнер отпред. Ще те чака там след петнайсет минути.

* * *

Джак седи на тухлената ограда пред голяма викторианска къща с чаша кафе и похапва нещо от книжна торбичка.

— Ммм, трябва да опиташ този ягодово бадемов сладкиш, взех го от „Гейлс“ на Норткоут Роуд. Неустойимо съвършенство.

Повдигам вежди.

— Никога ли не преставаш да ядеш?

— Тичах дотук. Отвори ми се апетит. — Той посочва с комично изражение маратонките си. („Асикс“. Както казах на Перивейл, всички носят „Асикс“.) — Хайде, опитай.

Поднася ми някакви трохи и ми хрумва нелепата мисъл, че само трябва да отворя уста като чавче и той ще започне да ме храни. Вместо това протягам ръка. Трохите се раздробяват още повече — смлени бадеми и смачкани ягоди полепват по пръстите ми.

— Абсолютен разкош — заявявам, след като съм ги облизала бързо.

Той носи торбести светли шорти. Виждам мускулите на прасците му.

— Е, къде е този Толек? — питам.

Той посочва една измазана в бяло къща по-надолу по улицата, чиято фасада напомня на замък. Алеята за коли пред нея е задръстена с тръби и дървени греди. Двама мъже пълзят по покрива. Гърми музика — рап в изпълнение на Тайни Темпа. Мили харесва тази песен, но се обзалагам, че съседите се дразнят.

Очувано ауди с дълбоки драскотини по единия калник паркира срещу нас и от него слиза Криста. Пресичам улицата и се целуваме по двете бузи. Тя ме отдръпва от себе си на ръка разстояние и ме оглежда.

— Косата ти! — промърморва. — Хм!

Носи вчерашната рокля на цветя, жилетка и ниски обувки. Лакирала е ноктите си в бледорозово.

— Благодаря ти за отзивчивостта — казвам аз. — Много мило от твоя страна, но не беше нужно. Не мога да си представя, че Толек изгаря от желание да ни види. Е, няма да му отнемем много време.

— Мъчно ми е за теб — отвръща тя. — Добър човек си, личи си. Искам да ти помогна. Като откриеш информация, ще я дадеш на полицията и ще те оставят на мира.

Кимвам.

— И за Аня — добавям. — Правим това за Аня.

— Добре. Само че бързам. Нямам много време. Отивам при клиентка в „Челси“, а понякога на моста „Батърсий“ стават задръствания. — Тя ми подава визитката си. „Разкрасяващи услуги, Южен Лондон“. — Маникюр, педикюр, коламаска, масаж. Ходя по къщите. — Потупва ме по ръката. — Позвъни ми, за теб ще направя отстъпка. Сега отивам да намеря Толек.

— Мобилен бизнес — отбелязва Джак, когато тя се скрива зад големия контейнер. — Това не го очаквах.

— Говори за моста „Батърсий“, сякаш го прекосява най-редовно — допълвам. — По това съдя, че има редовна клиентела в „Челси“.

— Какво ти разправях аз? — подхвърля той. — С теб сме същински детективи, не ще и дума.

Усмихваме се един на друг и после като че по взаимно съгласие отклоняваме погледи.

— Това е Толек — представя го Криста. — Има пет минути.

Слабият жилав мъж с редичка руса брада и къса коса кимва. Изглежда ми бегло познат. С фланелка без ръкави е, от която се показват загорелите му рамене; на издутия му бицепс е татуиран орел. Притиска обяда до гърдите си — кифличка с кренвирш, ябълка и чипс. Започнал е работа в шест сутринта, пояснява Криста.

Влизаме в парка и с известна неловкост сядаме под едно дърво в рехав кръг. Над главите ни литва гълъб с паническо пляскане на криле. Тревата е яркозелена, сякаш е боядисана през нощта.

Толек изважда кутийка „Ред Бул“ от джоба на анцуга си и я отваря, при което се раздава глухо съскане. Изпива я на един дъх. Сухожилията на ръцете му играят; дланите му са изцапани с бяла боя. Започва да яде кифличката си с енергично движение на челюстите. Питам се защо се е съгласил да дойде и колко добре познава Криста. Тя бързо го засипва с поток от полски думи.

Той избърсва устата си с пръсти и изрича нещо в отговор. Гласът му е с неочаквано висок тембър. На езика си има сребърна халкичка.

— И така — обръща се към нас Криста, — Толек се притеснява от полицията, защото работи нелегално. Вече достатъчно е разговарял с тях. Пред вас ще говори, но не желае да го цитирате. В никакъв случай. Задавайте въпросите си.

— Те са свързани с миналото им — казва Джак. — Колко дълго са били заедно? Къде са се запознали? Такива неща.

Криста и Толек говорят на полски, после тя ни предава, че се познавали от училище, родителите им живеели в едно и също село.

— От колко време са в Лондон? — пита Джак. — Заедно ли са дошли?

Криста го поглежда. Не си прави труда да превежда.

— Аня дойде преди две години — казва. — Толек пристигна миналата пролет.

— Такъв ли е бил планът им? — пожелава да уточни Джак. — Аня искала ли е той да дойде?

Криста отново изучава напрегнато лицето му, като че обмисля дали да преведе това или не. Говори на Толек, а той дава дълъг отговор и после извърща поглед встрани.

— Да — подхваща Криста. — Такъв е бил планът им. Толек е останал да поспечели пари, за да може да дойде. Аня го чакаше. Щяха да се женят. Обичаха се.

Толек отхапва голямо парче от ябълката. Тя е неестествено лъскава.

— Съжалявам, че питам за пари — обажда се Джак. — Но работодателите на Аня казват, че ѝ е изпращал скъпи цветя и че през последните шест месеца тя е започнала да се облича по-изискано. Би ли го попитала дали може да обясни това?

Криста и Толек говорят на полски известно време.

— Тази поръчка — тя посочва с брадичка голямата бяла къща — носи добри пари на Толек. Работи от сутрин до вечер, много часове.

Толек хвърля огризката от ябълката си към гълъбите, които се пръсват и прегрупират. Отново се извъръща, следи с поглед потока от коли по Тринити Роуд. Не знам защо, но си спомням мъжа, който ме гледаше от балкона на Криста. Минава ми през ума, че може да е бил Толек.

— Предай му колко много съжаляваме — изричам бързо. — Съчувстваме му за загубата.

Тя му превежда и Толек ме поглежда за пръв път. Бледосините му безизразни очи са зачервени, като че е много уморен или е плакал. Отстрани на устата му са вдълбани дълбоки гънки. Поглеждам ръцете му, по които като змии се вият виолетови вени. Опитвам се да си ги представя около бялата шия на Аня Дудек.

Той казва нещо на полски.

— Благодаря — превежда Криста.

— Сеща ли се за някого, който е мислел злото на Аня? — питам. — Карала ли се е с някого, с приятелка или... бивше гадже?

— Интересува ни също така възможно ли е да се е срещала с друг мъж — намесва се Джак. — Докато Толек е бил в Полша и дори след това...

Криста свива устни. На бузата ѝ потрепва мускул. Казва нещо на полски и Толек махва с ръка, сякаш се е канел да отговори на въпрос в клас и внезапно се е отказал. Изправя се и смачква на топка хартиената торбичка от обяда си. За миг имам чувството, че ще ритне кутийката от „Ред Бул“ в лицата ни. От устата му се изсипва поток от думи, може би ругатни.

Джак също се изправя. Двамата застават един срещу друг. Толек е по-дребен, но челюстта му е заплашително стисната. Отново вдига ръка и този път прави жест, сякаш разрязва въздуха с нож. Джак отстъпва една крачка, а Толек се намръщва и поема обратно към бялата къща. Джак изтичва след него. Поглеждам безпомощно към Криста, след като и двамата са се отдалечили.

— Толек е добър човек, но сега е разстроен — обяснява тя. — Има нужда да се върне в Полша, за да е със семейството си и с роднините на Аня. За него така ще е по-добре. — Тя се изправя. — А сега трябва да тръгвам. Иначе ще закъснея за работа.

Аз вземам кутиятката от „Ред Бул“ и също се надигам.

— Благодаря ти, че се срещна с нас — изричам бързо. — Искрено съм ти признателна. Не искам да мислиш... Криста? — Тя ме поглежда. — Правя това за Аня. Знаеш го, нали? По никаква друга причина.

Криста кимва. Взира се в мен, сякаш се кани да каже нещо. Ала тогава Джак, който е отвъд пътя, извиква:

— Толек!

Криста се отправя към колата си. Затичвам се след нея.

— Знаеш ли нещо? — питам, когато я настигам. — Има ли нещо, което не ни казваш за Аня?

Тя стига до колата си. Държи ключа и се опитва да го мушне във вратата. Ръката ѝ трепери леко.

— Не.

— Моля те, Криста. Умолявам те. Помисли за Аня. Помисли за бебето.

Тя се обръща с помръкнали очи.

— Мисля за Аня. И за горкото бебе. Тъкмо заради Аня и бебето...

— В друг ли е била влюбена? На такова започва да ми прилича. И може би не е била бременна от Толек. Права ли съм, Криста? Опитваш се да защитиш някого ли?

Тя се обляга на колата, за да запази равновесие.

— Полицията ще открие истината — уверявам я.

— Не искам да говоря с полицията — отговаря тя.

— Мога да те предпазя от тях. Стига да ми кажеш.

Криста ме гледа и се колебае.

— Обещах на Аня — казва, след като си поема дълбоко въздух.

— Какво ѝ обеща?

— Дължа го на нея и на родителите ѝ. Те скърбят. Обичат Толек...

— Значи наистина се е срещала с друг?

Дълго мълчание.

— Моля те, Криста — проронвам.

И тогава тя кимва. Почти незабележимо, но кимва.

— Кой е той? Кого предпазваш?

— Никого не предпазвам. Аз... — Тръсва раздразнено глава, сякаш ѝ е дошло премного. — Никога не съм го виждала. Англичанин е, Аня казваше, че е добър човек. Но не я е убил той, това го знам, иначе щях да кажа на полицията. Той я обожаваше. Отнасяше се с нея като с принцеса. — Поглежда през пътя. Джак тича към нас. — Не му казвай! — заръчва, като го сочи с брадичка. — На такива чаровници като него им нямам вяра. Обещай ми, *Габриела*.

— Аз... Обещавам.

Джак стига до колата запъхтян и пита:

— Какво каза Толек, преди да избяга?

Криста се качва в колата си, но той задържа вратата ѝ, за да не може да я захлопне. Тя ме стрелва с поглед и казва:

— Не познава никого, който да е мислел злото на Аня.

Нямам търпение да се махна, за да обмисля трезво току-що наученото, но Джак като че не иска да си тръгнем. Отново прекосява пътя и наблюдава как Толек изхвърля боклуци от разрушената баня в контейнера, как мята в него чували изкъртена мазилка и натрошени плочки с такава лекота, сякаш са есенни листа.

— Някой лъже — отсича Джак. — Един от тях крие нещо.

— Ще ми се да знаехме полски.

— Това би ни помогнало — съгласява се той със сериозен тон.

— Струва ми се, че съм го виждала — казвам. — А ти?

— Не — поклаща глава той.

Не знам какво да правя. Искане ми се да споделя с него наученото от Криста. Ала колата ѝ още е на улицата, прави сложен завой и аз не мога да му го съобща веднага. Ще трябва да изчакам поне още малко.

Тя ме накара да обещая, че няма да му кажа. Защо? Наистина ли не бива да му се вярва? Или нейната подозрителност се дължи на различната култура?

— Хайде да идем за кафе — подръпвам го аз за ръката.

Той се подчинява и двамата тръгваме към завоя, след който вече не се виждаме от ремонтираната къща.

— Избухлив нрав има това момче — отбелязва Джак. — Направо побесня. Ако Аня е имала любовник и е забременяла от него, предполагам, че той се тресе от дива ревност. След като Перивейл не си е направил труда да проучи Марта, едва ли е проверил и дали Толек действително е бил в Полша.

— Има такава вероятност.

— Парите — добавя Джак, — новото бельо... Толек връзва ли ти се с марката „Ажан Провокатор“?

— Не знам, Джак. Какви точно мъже се връзват с „Ажан Провокатор“?

Той се залавя да обмисля предположения.

— Може би тя му е поставяла финансови изисквания, настоявала е да работи все повече и повече, за да задоволява скъпите ѝ вкусове. А после той е открил, че Аня спи с друг мъж и бебето не е от него.

— Възможно е.

— В „Гейлс“ имат супа в менюто — казва той. — Май ми се мерна супа от грах и спанак. Дано е гъста. Обичам гъстите супи.

Хрумва ми, че Джак може би не е толкова лаком, колкото изглежда, и просто механично говори за ядене, докато разсъждава напрегнато над нещо друго.

— Ако тя се е срещала с друг мъж — добавям предпазливо, — може би този мъж я е убил.

Тогава той ме поглежда въпросително. Каня се да му кажа. Намираме се под сянката на току-що разлистени кленове с белеща се кора. Чува се монотонният тътен на влак по линията отвъд шосето. Ала изведнъж си представям какво ще предприеме той — ще се втурне обратно да разпитва Толек, ще преследва Криста, ще усложни още повече ситуацията. Сега, след като тя вече ми е казала, искам да изоставя всичко. Явно у мен се събужда инстинкт за самозащита. А може и да му кажа, но после, когато реша какво да правя по-нататък и

когато той се поуспокои. Вероятно дори ще предоставя тази информация на полицията.

— Джак — подхващам, — не ми се струва редно да правим догадки. Нека оставим нещата в ръцете на хората, на които това им е работата.

— Не те разбирам.

— Опитах се да ти го кажа снощи, а и по-рано днес... по телефона.

— Какво ти става? — разперва ръце той.

— Говоря сериозно.

— Ти го започна, Габи! — Лицето му се изкривява. — Ти ме въввлече в това.

Стигнали сме до главната улица. Пред нас е мемориалът от черен гранит в памет на жертвите в катастрофата при Клапам Джънкшън. Зад него е железопътната линия — същата, която минава през участъка в парка, където открих тялото на Аня Дудек.

— Мисля, че беше грешка от моя страна.

Джак ме гледа втренчено, сякаш съм го зашлевила.

— Не е за вярване — промълвява той. — Габи Мортимър, телевизионната звезда, май се държи неадекватно.

Не ми харесва злобата в тона му и това иронично „Габи Мортимър, телевизионната звезда“. Може би Криста е права да не му се доверява. Погледите ни се срещат. Не мога да разтълкувам изражението му. Той прокарва палец и показалец по веждата си.

— Само те поднасях — добавя след малко.

Оставям Джак да стърчи сам на ъгъла.

— Не искаш ли супа? — подвиква той след мен.

Вървя много бързо, разтварям крака като пергел. Изпитвам натрапчива необходимост да се прибера у дома, да се свра в някой ъгъл, да се почувствам защитена. Минавам през елегантния модерен комплекс, съседен на „Фицхю Гроув“, и прекосявам игрището за крикет, на метри от мястото, където лежеше тялото на Аня. Не умея да подсвирквам, но си тананикам нервно, за да отпъдя призраците. Мъжът бил англичанин, каза Криста, но не знаела кой е. Как би могло да се установи това? Чрез състудентите на Аня от колежа? Чрез други

приятелки? Чрез Толек? Може би той знае. Стъпки зад гърба ми. Мъж в костюм ме настига и задминава. Движение в храстите. Човек? Куче е. Потискала съм този спомен с усилие, но картината на обезобразената й шия, на „повърхностните криволичещи драскотини“, както ги нарече Перивейл, внезапно е толкова ярка, че ми прилошава. Дърветата затягат обръча си около мен. Затичвам се.

Стигам до кафето, пълно с майки и бавачки, навред са пръснати велосипедчета и скутери, тревата е осеяна с натрошени солети. Небето е лазурносиньо. Децата танцуват. Пролетта е дошла без нея.

Няма я жълтата полицейска лента, не е останало дори късче, закачено на клон. Съвършено нищо, което да подсказва какво се е случило тук.

У дома заварвам Перивейл — седи до кухненската маса и разговаря с Марта. Страх стяга гърдите ми. Би трябвало да му кажа какво съм научила от Криста. За бога, редно беше сам да го знае вече. На върха на езика ми е, само трябва да отворя уста и да пусна думите да излязат. И тогава ще се отърва от целия кошмар. Но ето че реагирам както винаги когато съм в стрес. Напрягам се, изучавам ситуацията от дистанция, заключавам истинските си чувства.

— Ооо, инспектор Перивейл — изричам. — Вие пак сте тук.

Той се изправя. Приближавам го, сякаш се каня да го разцелувам като дългоочакван гост. Марта, която е боса, се изнизва покрай мен към вратата. Дали е успял да я подложи на разпит?

— Прощавайте, че се натрапих — казва той. Небръснат е и по наболата му брада се мяркат бели косъмчета. Изпреварила е скалпа му в остаряването. — Имаме минимален... — Млъквай след миг констатира: — Подстригана сте.

— Да. — Опипвам краищата на косата си. — Харесва ли ви? — Не знам защо питам, просто ми дойде на устата.

— Във всеки случай сте променена.

— Ще го приема като комплимент — казвам с леко кокетство.

Той ми отправя пародиен поклон.

— И така, имаме минимален напредък. Питам се дали бихте имали нещо против да дойдете в участъка.

Не е въпрос, а заявление. Заповед. Не мога ли да кажа, че имам нещо против? Или да се тръшна на пода, да започна да блъскам глава и да крещя, докато той си тръгне?

— Какъв е този минимален напредък? — подхвърлям небрежно. — Напредък в откриване на убиеца ли?

— Не става дума за случая с Аня Дудек, макар че... — Той напъхва ризата си в размъкнатите джинси. — Макар че нещата се движат. Върнахме се в апартамента, претърсихме го отново. Очертава се ново вещественно доказателство.

— Очертава се? — промърморвам. — На хоризонта ли?

— Не го намирам за смешно — заявява той. — Но както и да е, въпросният минимален напредък е свързан с онзи, който ви дебне. Порано днес арестувахме един мъж. Ваш съсед съобщи около единайсет часа, че някакъв човек се държи неадекватно, и аз пратих един от хората си, който е успял да залови предполагаемия нарушител. Така че, ако нямате спешна работа, не е зле да дойдете до участъка да погледнете есвито.

— Есвито? — повтарям недоумяващо. — Латиноамериканец ли е?

— Това значи електронна система за видеоидентификация. — Разчленява думите и всяка една е като ръжен, който забива в тялото ми. — Днес използваме база данни вместо някогашните очни ставки.

— Ти да видиш... — промълвявам.

Когато пристигаме в участъка, полицай Мороу — Хана — е на приемното гише. Тя ми помахва с леко разперени пръсти и подвиква:

— Здравсти!

Чудя се дали Перивейл има представа колко е нелоялна и колко информация изнася зад гърба му.

— Каролайн Флечър да ви е под ръка? — питам Перивейл, докато крачим по коридорите.

— Не ви е нужна. В случая вие сте жертва, не заподозряна. — Заковава се пред една стая и надниква през квадратното прозорче. — Освен ако не настоявате.

— Не, разбира се. Прав сте. Защо ми е Каролайн Флечър?

Той стисва лакътя ми, но по начин, който не можеш да сбъркаш с вдъхване на кураж. Самото ми присъствие там събужда ужаса и клаустрофобията ми. Краката ми са натежали като олово от сковаващ страх.

Перивейл отваря вратата. Една от познатите бели кутийки е, само че в нея има бюро, три стола и компютър. Сядаме и известно време той чука нещо по клавиатурата. Червената лампичка на стенната камера просветва — прилича на екзотична птица.

Вратата се отваря и полицаи Мороу влиза забързано. Сяда на третия стол и изрича безмълвно: „Уф, пардон“, над главата на Перивейл.

— Закъснявате — изричам на висок глас.

— Ами такава съм си — с шеговита гримаса отвърща тя. И никак не си толкова наивна, на колкото се правиш, мисля си.

— Добре.

Перивейл е открил програмата, която му е нужна, но екранът е замъглен и се налага Мороу да се наведе и да му покаже къде е копчето за яркост, за да виждаме ясно.

— Така — произнася той малко надут, за да прикрие технологичното си невежество. — Ще видите серия от дванайсет кратки видеозаписа, всеки на различен човек, показан в профил и анфас, отговарящ на вашето описание на онзи, който ви дебне. Моля, изгледайте внимателно всеки видеозапис и ако го разпознаете, ни дайте знак. Този процес се заснема в момента. — Той посочва към стенната камера. — И се прави звукозапис — посочва една маса в ъгъла, — за да е гарантирано, че нито аз, нито полицаи Мороу въздействаме по някакъв начин на мнението ви.

— Никакво покашляне и смущаване с лакти — поръчвам на полицаи Мороу. — Ясно?

Перивейл включва програмата и аз наблюдавам различни физиономии да потрепват и да се сменят на екрана. Къси коси, сплескани черти, кръгли лица. Милиони пиксели. Имам колебания за третия. Почти сигурна съм за петия. Към осмия вече губя увереност в себе си, но деветият...

— Това е той! — извиквам. — Определено е той.

— Процент на сигурност?

— Сто процента — отсичам. Очите ми са впити в екрана. Едрото месесто лице с тясно чело, войнственият поглед. Потръпвам. — Да, сто процента. Това е мъжът, който беше пред къщата ми. Мъжът в червеното рено.

Перивейл изключва апарата и се изправя.

Питам го дали съм познала, дали получавам количка или плюшена играчка като награда, но той отговаря, че не знае, случаят не бил негов. Ако бил, нямало да може да е в стаята с мен. Казва, че ще информира полицаи Евънс, който води това досие, и щели да се свържат с мен.

Усещам спазъм на безпокойство.

— Значи на вас не ви е известно дали по дивидито има пръстови отпечатъци?

— Мога да разбера.

— А този човек, знаете ли дали е арестуван или...

Той трепва.

— Заснели са го с камера, вероятно са му отправили предупреждение и са го освободили.

— Така значи. Ами... добре. — Бутам стола си назад и тръгвам към вратата. — Едно не разбирам обаче. След като случаят не е ваш, защо вие дойдохте да ме вземете от къщи. Защо вие седяхте с мен тук?

Перивейл поглажда увисналата луничава кожа под брадичката си.

— Хайде сега — подхвърля той, — мислите ли, че бих пропуснал възможност да съм в компанията ви?

Полиций Мороу се изкиска нервно. Не знам какво да кажа. Нима всичките шегички, които пусках, онова „никакво покашляне и смущаване с лакти“, доведоха единствено дотук? До този мазан опит за флиртуване? Нима съм му позволила да си мисли, че ме познава? Може би Джак е прав. Това е знак колко предубедено е цялото му разследване.

Толкова съм ядосана, че едва успявам да отвърна:

— Ще ми се да можех да кажа, че чувството е взаимно.

Марта отново е в кухнята, застанала край плота на кухненския остров. Веднъж Клара каза, че според нейния опит (години на

междучасия с кафе в учителската стая) хората се делят на два типа: отточни тръби и радиатори. Самата Клара е радиатор, няма спор. Робин е радиатор. Марта определено е отточна тръба. Питам я дали е видяла някой подозрителен тип да се мотае наоколо сутринта, а тя поклаща глава. Не е видяла никого.

Яла е овесена каша и сега поставя купичката в миялнята, а млякото в хладилника. Наблюдавам я как снове из кухнята — пестеливи, внимателни движения. Сяда отново до масата и започва да разлиства списание. Решавам този път да прескоча увода.

— Тази седмица правих пролетно почистване — казвам и се опитвам да се усмихна. — Реших малко да поразтребя и в твоята стая.

Малко да поразтребя. Дори не мога да говоря с нея затова, без да изтръпвам вътрешно.

Марта вдига унил поглед.

— Намерих джинсите си! Сложени са там по грешка.

Тя се изчервява. Не знае как да го обясни. Долавям вътрешната борба по лицето ѝ. Накрая казва:

— Съжалявам. Взех ги назаем. Само да видя добре ли ми стоят.

Сърцето ми леко се смекчава.

— И добре ли ти стоят?

Тя свежда очи към списанието.

— Не.

— Е, изяснихме една загадка. Другото, което нямаше как да не забележа, бяха пликовете и кутията с квитанции под леглото ти.

Тя разперва пръсти върху чашата си. Има черен лак с лъскава звездичка в центъра на всеки нокът — сложен маникюр, който изисква професионални умения. Светът сякаш се е смалил до неколцина души, плътно разположени точки на графика.

— Просто се почудих... — Чака да чуе какво ще кажа. Усещам напрежението ѝ. — Не искам да харчиш свои пари за такива неща — заключавам, — за изпращане на вещи до вкъщи или каквото е там. Нека аз плащам.

Лицето ѝ е сковано.

— Не — казва. — Няма нужда вие да плащате.

— Но всички тези подаръци до вкъщи...

— Не са подаръци. Не ги пращам вкъщи. Това е електронна търговия.

Тя оставя чашата и дръпва краищата на конската си опашка, за да я стегне.

— Продавам по Ибей.

— По Ибей? — Усещам как се приближавам до истината. — Какво продаваш?

— Просто вещи.

Наблюдавам я внимателно.

— Вещи?

— Вещи, които съм намерила... или съм купила евтино.

Мъглата се разкъсва. Екранът се изчиства. Само трябва да откриеш точното копче. Толкова е очевидно, колкото и шокиращо. Тя е вземала дрехите ми, скатавала е по нещичко, крадяла ги е.

Сядането ми носи облекчение. Краката ми са оловно тежки.

— Продавала ли си нещо на Аня Дудек?

Лицето ѝ става безизразно. Ръцете ѝ лежат неподвижно на масата.

— Не.

Дали лъже?

— Знаеш ли — продължавам внимателно, — горе имам цял чувал с дрехи, които можеш да вземеш. Така или иначе, ще идат за благотворителност. Задръж каквото спечелиш. Ще ми направиш услуга.

Марта потърква кожата под очите си.

— Ама... — започва тя, но млъква.

Чувствам се донякъде възмездена да видя следите от унижението ѝ, различното изчервяване, този път по скулите. Вероятно би трябвало да съм ядосана, но долавям неохотен респект. Толкова ли е лоша постъпката ѝ? Изпращат ми купища дрехи с рекламна цел. Някои си стоят още е етикетите. Дори не съм забелязала изчезването им.

— Каза ли на полицията, че търгуваш в Ибей?

— Не.

— Те споменаха ли, че пак ще те викат? Перивейл разпитва ли те днес?

— Не.

Облягам се назад.

— Озадачена съм. Всички улики, с които разполагат за убийството на Аня Дудек, са свързани не с мен, а с *тази къща*. Всеки може да е. Днес Перивейл каза, че е открил и друго, само че не знам какво е. Може да няма връзка. За мен странното е защо полицията не разпитва и теб, колкото мен.

Тя свива рамене.

— Перивейл е наясно, че не съм я убила аз.

Все по-трудно ми е да формулирам онова, което искам да попитам.

— Откъде знаеш? — задавам ѝ въпрос най-сетне.

— Откъде знам, че не съм я убила ли?

Неволно се засмивам.

— Откъде знаеш, че той е наясно?

— Знам, защото няма начин аз да съм го извършила. Бях с друг човек през цялото време.

— Ще възразиш ли, ако попитам с кого?

Тя се залавя да ми разправя история, чийто смисъл въобще не успявам да проследя. Става дума за Мили и кошмара, който сънувала, и как „Мили беше уплашена и дойде в леглото при мен“. До съзнанието ми достигат разни подробности — Марта пяла на Мили и ѝ разправяла приказки за някакво пиле — но не знам как да ги подредя в ума си. Не чувам как завършва разказът ѝ.

— Моля? Какво каза?

— Че така и обясних на полицията, няма как аз да съм убила Аня Дудек, защото през цялата нощ бях с Мили.

Само че аз не я слушам внимателно, не се съсредоточавам върху казаното, защото то не ме интересува. Не ме засяга кой е убил Аня Дудек или чие алиби Перивейл е проверил и чие не. Мисля си единствено как, когато Мили е имала кошмар, не е дошла при мен, нейната майка, а е потърсила Марта: сгушила се е до нея, преплела е крака с нейните. Тази жена, една самотница и дребна измамница, която тайно носи джинсите ми и използва парфюма ми, е пяла на дъщеря ми вечерта, когато Аня е била убита, успокоила я е, дала ѝ е сигурност.

За момента само това има значение.

Когато мобилният ми телефон зазвънява, дълго време не вдигам. Лежа на леглото в полумрака. Марта е отишла на вечерния си курс. Стените скърцат, пъшкат, чува се драцене. Или движението по Тринити Роуд е много натоварено, или вятърът духа в погрешната посока. От време на време къщата се разтърсва. Мислите ми отново са потънали в хаоса, логиката е изместена от нерешителност и страх. Имам чувството, че ще се случи нещо ужасно.

— Джак е — казва той, но аз бездруго знам. — Обаждам ти се да кажа, че съжалявам.

Старая се да звуча безгрижно.

— За какво съжаляваш?

— Че бях груб и нетактичен.

— Всичко е наред.

— Само че не е. Не биваше да те наричам „Габи Мортимър, телевизионната звезда“. Ти не си нищо подобно.

— Е, много мило!

— Знаеш какво имам предвид. Много повече от това си.

— Благодаря.

— Държах се като гъз.

— Какво?

— Не използваме ли тази дума? — засмива се той.

— Не и ако можем да си я спестим.

— Добре. Държах се като лайно.

— Лайно? — повдигам вежди.

— И тази ли се цензурира?

— Не знам. Може би.

— Загубеняк?

— Да речем, че загубеняк е уместна дума.

— Аз просто...

— Какво?

— Ами знаеш... Ти си забавна, сладка, в беда си и в един миг търсиш помощта ми, но в следващия я отхвърляш.

„Забавна и сладка“ — тези думи са като маргаритки. Мога да се пресегна и да ги откъсна, да си направя венец от тях и да си го окача на шията. От толкова дълго време никой не ме е наричал забавна или сладка. Звучат измамно, думи от миналото.

— Извинявай, че постоянно ти развалям настроението — казвам накрая.

— Сигурно съм бил изнервен от глад.

Усмивам се.

— Да, бях минали цели десет минути от последното ти ядене.

— Отначало не бях много склонен на всичко това. Откровено казано, готов бях да ти угодя само за да получа интервю, но сега... сега, след като те опознах, желанието ми е да разреши проблемите ти. Честно. Така че ми се иска да ми дадеш тази възможност.

Гласът му е нисък и дрезгав, сякаш е настинал или е препушил — хубав глас, точно по такъв би трябвало да си падне едно добро момиче.

Смъквам главата си от възглавницата върху юрганчето, с което е покрито леглото, и краката ми увисват от ръба. В полезрението ми попада малка черна точка на тавана. Може да е дребен паяк или муха, или просто сажда. Движи ли се? Разширява ли се разстоянието между черната точка и полилея, или си остава постоянно?

— Благодаря ти — казвам след малко.

— Знаеш ли какво си мисля? Продължавам да смятам, че Криста знае нещо. Трябва да я помолим да ни даде дневниците на Аня, не си ли съгласна, Габи? Да узнаем какво е ставало, да изровим нещо, което да отмести фокуса от теб.

Сега би трябвало да споделя с него какво каза Криста за другия мъж. Ала беше дълъг ден. Чувствам се странно уморена. А и разговорът ми харесва такъв, какъвто е сега. Ето един мъж, който знае, че съм в беда, и отчаяно се стреми да ми помогне. За разлика от Филип. И може би е ужасно от моя страна — през главата ми минава мимолетна мисъл за една жена, която веднъж ни гостуваше в предаването и която се възстановяваше от синдрома на Мюнхаузен, изразяващ се в това, че си бе измисляла болест след болест, за да получи съчувствие и внимание, каквито са й липсвали в детството. Сигурно това е същият синдром на Мюнхаузен — задържам известно време информацията за себе си, та да може Джак да ме обгърне със своята загриженост. Ще ми се да можех да кажа, че не му съобщавам, защото спазвам обещанието си към Криста, но не е това. Причината е, че желая фокуса на вниманието върху себе си, поне засега. Така че няма връзка с почтеността. Мотивите ми, общо взето, са по-спорни.

— Добре ли си? — пита той.

— Да. — Гласът ми е изтънял до цвъртене на мишка. — Просто начало на настинка.

— Габи, има нещо, което премълчаваш. Каж ми какво.

Черната точка на тавана не е помръднала. Не е насекомо, а просто мръсно петънце.

Изпускам дълбока въздишка.

— В полицията имат ново вещественно доказателство. Не знам какво. Перивейл ми каза днес, докато... докато бях в участъка.

— Била си в участъка? Защо си ходила там?

— Тази сутрин заловили някакъв мъж да се мотае пред къщата ми — същия от вчера. Задържали са го, но после го освободили.

— Заклучи ли всички врати?

— Да.

— Сама ли си?

— Марта е на вечерен курс.

— Идвам при теб.

Под прозореца бръмчи двигател на кола. Позволявам си да се почудя кога за последен път Филип ме е карал да се чувствам *обгрижвана*. Амбицията и стремежът да си на върха могат да изтикат в ъгъла обикновената човешка доброта. През последните няколко дни се усещам разголена и нищожна, а Джак иска да се грижи за това голо и нищожно създание. И ето че у мен се надигат съмнения, с които не знам как да се справя.

— Искаш ли да дойда? — пита той.

Сериозността на тона му ме кара да мисля за ръцете му, за квадратните върхове на пръстите му, за черните косъмчета по кокалчетата. Мисля си и за лицето му и как настроенията му пробягват по него естествено и неприкрито. Безпристрастно оценявам тялото му, чудя се колко тежко би могло да е, ако е върху мен, представям си меката му коса, заплетена между пръстите ми.

— Нищо не правя — казва той. — Седя си тук самичък. Като най-големи вълнения за вечерта ми се очертават чаша евтино вино и купешка пица.

Чаша евтино вино и купешка пица, мила употреба на думата „самичък“. Апартамент над обществена пералня, двуетажни легла, пълни с деца. Ако не бях срещнала Филип, може би щях да се омъжа за

такъв като Джак. Може би дори той е типът мъж, който Филип щеше да е при повече спънки в живота и по-малко успех.

СРЯДА

Долният чаршаф е смачкан и усукан; завивката е наполовина върху мен, наполовина встрани. Дрехите ми са се проточили в индианска нишка по пода: тениската, сутиенът ми, всекидневните ми бикини от „Маркс енд Спенсър“ вътре в джинсите ми. Чувствам под мишниците си солената влага на прясна пот.

Водата в тоалетната е пусната и той застава на вратата на банята гол, със силно загоряло лице и млечнобяло тяло. Усмива се и се тръшва по лице на леглото. Матракът изпуска въздух.

— Здравей — казва ми.

— Здравей.

Обхваща ме под кръста, завърта ме на една стана и се притиска към гърба ми. Наболата му брада дращи тила ми.

— Харесвам те с къса коса — промърморва. — Одобрявам прическата ти.

— Радвам се — отвърщам. — Твоето одобрение е най-важно.

Дойде направо от летището — първо у дома, а не в офиса. Не мога да си спомня кога го е правил за последен път. Вратата, тупването на чантата му, извикването на името ми, появата му в кухнята. Ядях мюсли и от лъжицата върху масата катапултираха няколко овесени ядки и пръски мляко. Нямах време да преглътна шока си. Той стоеше пред мен с разперени ръце, с бликащи от него терзание и емоции — донякъде пиян, донякъде замаян от часовата разлика. Вълна от изострени чувства. Решил да ме изненада. Веднага щом приключил със срещите, поискал да си дойде у дома. Единствено това го интересувало. Имало запланувана екскурзия с увеселително корабче, но... Устата ми бе неудобно притисната до рамото му, тялото ми беше смачкано от прегръдката му. Когато се засмях в смайването си, звуците излязоха като хълцане.

— Искам да видя Мили — промълви, като се отдръпна назад.

— Тя е в Съфък при Робин и Иън, казах ти.

Отдалечи ме на ръка разстояние, за да ме разгледа.

— Косата ти! — възкликва той.

После директно подхвана реч, вероятно подготвена по време на полета — как се редил на опашка за паспортна проверка, за такси.

— Съжалявам за всичко, Габи. Преживяла си адски мъки. Всичко ще се промени. Ще започнем на чисто. Ще направим каквото е нужно, ще отидем където поискаш.

— Добре.

— Какво става с полицията. Те дали...?

— Още никого не са обвинили.

— Оставиха ли те на мира?

— Може да се каже.

— Слава богу. Ами в работата? Дадох ти почивка, така ли?

Нима наистина не знаеше?

— Нещо такова — отвърнах.

— Габс, толкова съжалявам. Не само за... случилото се с теб, а и за това как се отнесох... Не мога да повярвам... Ела насам.

Притегли ме към себе си. Усетих го досущ като масаж на цяло тяло. Държеше се непривично. Прекалено много се стараяше. Марта понечи да влезе в кухнята и двете си разменихме притеснени погледи. Тя отстъпи назад и изчезна. Чух хлопването на вратата ѝ и скърцането на дървения под отгоре.

— Не трябва ли да отидеш в службата? — попитах след миг.

— Не. Могат да ми дадат един ден почивка, дявол да го вземе.

— Пил ли си?

— Само от онези малки бутилчици риоха в самолета.

— Спал ли си?

— Габи, добре съм, не се притеснявай.

Той седна на ръба на масата с намачкани като слонска кожа панталони, все същият красив, младеещ Филип. Но аз само го гледах. Беше ми странно. Усещах се като страничен наблюдател. Вече дори не изпитвах гняв. Беше застинал в някакъв ступор. Не можех да го определя точно. Беше направил и казал онова, за което си мечтаех, но то ми изглеждаше кухо, фалшиво, закъсняло. Преживяла бях всичко сама, без него и това бе променило нещата. Не знаех ще мога ли да извървя назад пътя допреди промяната. Целият този изблик на чувства

до мен ли опираше или по-скоро до *него*? „Увеселително корабче“? Струваше ли си изобщо да се споменава? Продължаваше да говори, изливаше поток от думи:

— Запилях се на другия край на света въпреки травмата ти. Не бях тук да те подкрепя, когато са те безпокоили от полицията...

— Арестувах ме, по-точно казано.

— Но ти си запазила самообладание както винаги.

— Прекарах една нощ в килия, Филип. В килия!

— Боже мой, нима те държах там и през нощта?

— Да. — Това вече нямаше как да не го е знаел. — През цялата нощ.

Той си пое въздух.

— Много ли беше ужасно?

— Всъщност — реших да заявя — не беше нищо особено. Преживях го.

— Горкичката ми, не те заслужавам. — Забелязах вена в нежната кожа под едното му око. — Аз съм нищожество и негодник.

— По-кратко със самобичуването — подхвърлих, — иначе, току-виж, фокусът пак се изместил към теб.

Той извърна глава, притисна пръсти между очите си и разтри основата на носа си. Този познат жест раздвижи нещо у мен. Филип винаги го прави, обхваща носа си, когато е уморен, сякаш вярва, че така може да изцеди и прогони умората. Приблжих се до него и го целунах по устата, място, което известно време беше забранена територия. Пробвах се да видя какво ще е. Той разпери длан на тила ми. Усетих натиска на зъбите му върху устните си. После ме хвана за ръка и ме поведе навън от кухнята, покрай затворената врата на Марта и нагоре към нашата спалня.

Познавам тялото му като своето. Знам къде кожата му е започнала да се бръчка, къде се е появила бенка и къде мускулите му са се стегнали. Отначало изпитвах стеснение — онова неловко чувство след дълъг период без секс — но не като в Брайтън. Част от мен наблюдаваше сцената отстрани и водеше въображаем разговор с Клара. С думи като „старателен“, „внимателен“, „грижовен“. Усещах силната емоция на Филип. Не беше точно страст, а нещо различно.

Преобръщам се като делфин, за да разгледам лицето му. Наболата му брада се е прошарила, повече по брадата, отколкото над горната устна, малко като при Перивейл, макар че тази мисъл е нежелана. Отстрани на носа му кожата се лющи, появило се е някое и друго косъмче за отскубване. Старческо петно се заформя на слепоочието му — това ново ли е? Дъх на мента.

— Измил си си зъбите — промърморвам. — Не е честно.

— Бях в банята и се възползвах от шанса. — После ме поглежда сериозно. — Ще положи всички усилия, Габи.

— И слагаш началото със зъбите.

— Слагам началото със зъбите.

Преценявам го за момент.

Внезапно той кихва, сякаш вторачването ми му е дошло в повече.

— Прощавай. Сенна хрема.

Отново кихва и този път изпълнява диригентския жест с палката. Нещо трепва в сърцето ми, когато прави това, в самата сърцевина на мускула.

Подпирам се на един лакът.

— Много се отчуждихме — промълвявам.

— Знам. — Той се пъхва до мен, сгъва възглавницата и я подлага под раменете си, взира се в очите ми. — И тъй, разкажи ми всичко, което се случи, докато ме нямаше. Не пропускай нищо. Значи, от полицията са те задържали в ареста, негодниците, но после са решили да те оставят на мира, слава богу. Какво друго? Как беше в работата? Надявам се да са ти оказали подкрепа.

Отварям уста да отговоря, но отново я затварям. Не знам откъде да започна. Би трябвало да имам потребност да му разкажа всичко, не е ли така? Нормално би било думите да изблиknат, да се разплача, а той да ме утешава и отново да се упреква, че не е бил тук. Ще се ужаси, когато научи подробностите — заплашителното отношение от полицията, зловещата обсебеност на Перивейл, агресивността на маниака, който ме дебне, ужасната самота в арестантската килия през нощта. В началото си фантазирам този момент, представям си какво чувство на вина ще изпита Филип, как може би ще ме заобича мъничко повече. Ала нещо се е променило коренно. Не знам откъде да започна. Сякаш газя в дълбока вода по време на буря.

Накрая казвам:

— В работата всичко е чудесно.

— Нали ти бяха дали няколко дни почивка, за да се съвземеш?

Той май наистина е в неведение. Може би го съдя твърде строго. От устата ми излиза нещо като смях.

— Не съм сигурна, че бих го формулирала така.

Започвам да обяснявам за неловкия телефонен разговор с Тери, за изтеклата към пресата информация, за факта, че никой не ми връщаше обажданията, и за убеждението ми, че искат да се отърват от мен. Още докато говоря, съзнавам, че не това е важното в действителност, но ми е някак по-лесно да приказвам на тази тема, отколкото за нещо друго.

— Не могат да постъпват така — възмущава се той.

— Няма незаменими хора, Филип.

— Ще се борим, не се тревожи. Ще се свържа със Стивън от кантората „Уинтъргрин“. Ако откажат да те върнат, ще е неправомерно освобождаване плюс нанасяне на морални щети. Няма никакъв шанс срещу Стивън. До седмица Тери ще е уволнена.

Ето на. Филип се върна и се сражава за мен. Защо не ми става по-добре? А и не искам Тери да бъде уволнена. Реакцията му е толкова агресивна и лишена от съпреживяване, толкова *типична за него*.

Милва ме по косата. Едва потискам инстинкта си да се дръпна настрана.

— Разкажи ми за твоето пътуване — предлагам.

Той се обляга назад, намества си възглавницата, за да му е по-удобно. Започва да говори за къси и дълги продажби, за важността да бъдеш ориентиран относно сегашния пазар, за срещи с ръководители на корпорации, за оптични компании, за ефекта от измамите, за падането на някакви акции. Малко наподобява маниера му да прави секс. Продължава да бъде ангажиран и да влага старание. Обяснява ми внимателно подробностите.

— Срещна ли интересни хора? — питам. — Опитва ли хубава храна?

— Бях в няколко изискани ресторанта, много ядене и пиене падна, основно интернационална кухня.

Свива рамене и за миг си мисля как би отговорил Джек — вероятно с щателно описание на пюре от боб с пържена ароматна юфка.

— Горкичката ми тя — изрича Филип.

„Горкичката ми тя“. Ето, пак го прави.

Той се прозява и тръсва глава, сякаш да си прочисти ушите. Очите му са притворени. Осъзнавам, че няма да ме разпитва повече за прекеждията ми. Ръката му милва бедрото ми. Чудя се дали да му разкажа сега за дебнеция, за „Наблюдавам те 2“, за есвито в полицейския участък и тогава мобилният ми телефон започва да звъни. В джоба на джинсите ми е и те вибрират на пода, сякаш в тях се е приютила някаква животинка.

— Остави го да си звъни — промърморва Филип.

— Може да е Мили.

Навеждам се, бръквам в джоба и долепям телефона до ухото си в последния момент.

— Габи!

— О, здравей. — Да бях го оставила наистина. Не искам да говоря с Джак сега.

— Трябва да те видя — казва той. — Може ли да дойда? Случи се нещо важно.

Наполовина съм се измъкнала от леглото, матракът се притиска в корема ми, изплъзвам се още малко и се подпирам на пода с лакът.

— Моментът не е особено удобен — изричам бодро. — Мъжът ми току-що се върна от командировка. Не може ли да почака?

— Той се е върнал? Филип се е върнал? Не. Не може да чака. Много е спешно.

— Спешно? Сериозно? — обръщам се и отправям към Филип гримаса на почуда, а той на свой ред отвърща с гримаса на досада.

— Добре, слушай, ще ти го кажа набързо. Току-що ходих отново до апартамента на Криста. Помолих я да ми даде дневниците на Аня. Беше малко дръпната, но разбрах причината — не плаща данъци и се ужасява, че може да я депортират. Наложих се да пусна в офанзива целия си чар, като обещах да ѝ уредя проблема с данъчните и в същото време отправих прикрита заплаха да я издам, ако продължава да упорства. Некрасиво, но необходимо.

— Звучи малко брутално.

— Важното е, че подейства, Габи. Тя се съгласи да ми ги покаже, само че са на полски и не ми вършат много работа. Тъй или иначе...

— За съжаление никой от тези часове не ми е удобен — казвам. Филип е започнал да целува пръстите на краката ми.

— Разбрах. Слушай, накарах Криста да провери. Миналата година — тринайсети август, два и половина часа следобед. Твоето име, твоят адрес. Пише ги в дневника ѝ, Габи. Тя *наистина* е дошла на интервю. Отбелязано е. Сигурно си забравила, но ти си се срещнала с нея, Габи. Записано е в дневника ѝ. Идвала е у вас.

* * *

Веднага щом ми се удава възможност, нахлузвам някакви дрехи и отивам долу да направя чай. Казвам на Филип, че ще го приготвя по всички правила — ще затопля каната и ще го оставя да се запари.

— И никакви такива с потапяне, изваждане и притискане на торбичката, както имаш навик да го правиш. Отнасяш се към чая небрежно, без грам уважение.

— Хайде, върви запарвай — лениво отвърща той. — Аз ще взема душ, дано се разбудя малко. Трябва да издържа до довечера, иначе цяла нощ няма да мигна.

Заставам в кухнята и се оглеждам. Ориентирам се в ситуацията. Не бива да изпадам в паника. Никакво бързане. Купичката ми от мюсли е прибрана. Домакинската кърпа виси изпрана и спретнато сгъната върху крана на мивката. Чайникът е горещ на пипане. Марта очевидно още е в къщата, макар да не чувам никакви шумове.

Сипвам вода в чайника и се залавям с търсене. Миналогодишният домакински дневник: беше марка „Смитсън“ с бледосини кожени корици и позлатени ръбове на страниците, подарък от шефовете на телевизията. Визуализирам го, в съзнанието си мога почти да го пипна. Дали не го дадох на полицията? Не, те така и не го поискаха.

Не е сред купчината книги до телевизора, нито на полиците в дневната, нито сред нотите за пиано на Мили.

Помпата за топлата вода издава своето металическо съскане, от тръбите в стената се раздава напевен шум.

Започвам претърсване на всички повърхности поред. Вече не съм толкова спокойна. Да не би да е рециклиран? Изхвърлили ли сме го?

Възможно ли е да е в спалнята? Имам ли време, докато той е под душа, да изтичам горе и да погледна?

Тогава в паметта ми изниква образ: Джак взема книга и я връща обратно, прокарва пръсти по гърба ѝ. И да, ето го — не е скрит, нито затрупан, а на видно място, прибран спретнато сред лъскавите готварски книги, които майката на Филип ми подарява всяка Коледа с неугасваща надежда — помежду „Джейми у дома“ и „Храната на Испания“ от Клодия Родън.

На горния ръб се е настанил паяк. Издухвам го. Кожените корици миришат на прах и на мазнина за готвене. Хартията е мека като коприна.

Намирам страницата: събота, тринайсети август. Датата е запълнена с бележки. Мили е имала състезание по гимнастика в Дагенъм — „Загряване 8:30, начало 9:30, ще ги заведе майката на Изи“ — и парти следобеда — „Хариет Пю става на 8: Грънчарницата на Сами Дюдър, Уебс Роуд, 16–18 ч.“. Написала съм с големи букви на цялата долна половина „КУПИ ПОДАРЪК!!!“ с подчертани главни букви, та не е чудно, че другата бележка е била пропусната. Личат само отдавна изтрети белези от писано с молив. Трябва да държиш дневника срещу светлината, за да го разчетеш. Няма име, нито подробности, само „14:30 — А. Д.“, скрито сред всички останали драсканици.

Взирам се в кратката бележка. Тя ту е на фокус, ту изчезва. Прелиствам страниците назад. Предишната седмица е запълнена с ясно изписани с молив цифри и букви. За понеделник: „18:30 — К. С. 19:00 — П. Т.“. Арменката от Кройдън и момичето, което съвсем скоро постъпваше в университет. За вторник: „19:00 — Н. М. 19:30 — Н.С.“. Жената без шофьорска книжка, южноафриканецът и прекрасната португалка със слаб английски. И в сряда: „17:30 — М. Р.“. Марта Рабчевска, компетентна, доста закръглена полска бавачка с отлични препоръки.

Говорила бях с Робин на път за болницата, в която беше майка ми. Спомням си това. Помолих я да отмени срещите ми за седмицата, да пренасрочи една вечеря и час при зъболекаря. Тя каза, че ще има грижата. И все пак беше заета с подготовката за сватбата, имаше някакъв проблем, изникнал в последния момент: столовете в шатрата били твърде широки. Дали не бе успяла да се свърже с Аня? Или

въобще не бе сварила да ѝ се обади? Беше ли дошла Аня в крайна сметка?

Плъзвам обратно дневника между готварските книги. Това е всичко и нищо. Не представлява *доказателство*. Обясненията: те съществуват, чакат да бъдат намерени.

Мисля си за седмицата, в която почина майка ми. Последните няколко месеца бяха същински ад. Полиция. Лекарци. Терапевти за алкохолизъм. Водка, сипана във вази. Малки бутилчици в аптеката. Съмнителни мъже, изпаднали в алкохолен ступор на канапето. Филип, който бе намирал майка ми за „голям образ“, бе погнусен от това откровено падение. Не го карах да върши нищо, което не желае. Онзи последен път отидох в болницата сама. Кожата ѝ беше пожълтяла, а бялото на очите — като жълтък на яйце. Подутите ѝ пръсти размесваха невидими карти. Беше разчоплила раните по ръцете си и коричките по опакото на дланите си до кръв. Коремът ѝ под чаршафа беше издут. Когато повърна в тавичката с форма на бъбрек, която държах, от носа ѝ потече кръв.

Каза на сестрите, че съм седнала отгоре ѝ, скубала съм ѝ косата, пребила съм я. „Безсърдечна дъщеря“, процеди. Милвах я по гърба, докато заспа. Когато се събуди, повърна черни съсиреци.

Филип не беше с мен, когато тя почина. „Милата ми — бе ми казал по телефона на следващия ден. — Горкичката ми тя“. Изпрати цветя — спретнат букет от карамфили и перуански лилии. Закъсня за поклонението, дойде направо в крематориума от „служебен ангажимент“, вмъкна се на пръсти.

Чайникът писва и аз подскачам. Помпата за топлата вода се разтриса и утихва. Чувам съскане по тръбите в стената.

Започнала съм да наливам водата в каничката, когато телефонът иззвънява. Гнездото му на масичката в ъгъла на кухнята е празно — слушалката е до леглото горе — но има резервна, потънала помежду възглавниците на канапето. Когато натискам бутона за приемане на разговора, ми се струва, че чувам далечно щракване.

— Ало, мамо! На автогарата сме. Обядвам, а дори не е време за обяд още. Ще ям кренвирши и... какво според теб е най-вкусно: пържени картофи, задушени или на пюре? Мисля да избира пържените, защото Робин ме предупреди, че сигурно не използват масло. Каза: „Не мога да си представя картофено пюре без масло“.

— Или каквото и да е зеленчуково пюре без масло — добавям.

Мили и Робин. Сряда е. Прегледът при гинеколога. Мили пътува към дома. Съвсем скоро ще я видя.

— Сигурно ще е гадно. Записа ли ми „Къщата на Анупис“? Робин и Иън нямат „Никелодеон“, а трябва да разбере какво се е случило. Не мога да го пропусна, мамо.

— Мили?

— Чакай, Робин иска да говори с теб.

— Милс, може ли да те питам нещо?

— Добре.

Отивам със слушалката до прозореца.

— Спомняш ли си миналото лято, седмицата, когато бях с баба в болницата, точно преди уикенда, в който ти беше шаферка на сватбата на Робин?

— Дааа — проточва неуверено тя.

По-голямата част от градината е потънала в сенки, но камелията още е разтворена.

— Сутринта беше състезанието ти по гимнастика, а следобед — партито по случай рождения ден на Хариет, на които сами изработвахте глинени съдове.

— Аха, онова, на което ми бяха сбъркали името на дъното на чинията, която направих. Не ни разрешиха да моделираме пингвини. Аз исках да направя пингвин с папийонка. Толкова са сладки.

— А помниш ли помежду тези две неща да е идвала висока хубава жена с дълга червена коса, за да кандидатства за твоя бавачка?

Движение сред храстите.

— Да — казва Мили.

Една катеричка скача върху хранилката за птици под ябълката.

— Да?

— Да. Беше много мила. Каза, че може да прави странично салто, но се оказа, че ме е преметнала. Татко ѝ направи кафе с новата машина за неспreso и загори млякото.

Отпускам се тежко на пейката. В далечна градина излайва куче.

Разговарям с Робин на автопилот. Пристигали в не знам колко часа, очаквали нещо си, Робин трябвало да стигне до еди-къде си.

Ако Аня е идвала и Филип се е срещнал с нея и дори ѝ е правил кафе, защо си замълча?

Робин още приказва и аз трябва да съм отговорила, както е очаквала, защото тя се сбогува и затваря. Набирам Джак. Включва се директно гласова поща. Оставям телефона и издавам силен стон.

— Какво има?

Филип стои на прага в моя халат, влажната му коса е пригладена назад, страните му са розови, гладко избръснати. Оставя по пода мокри следи.

— Добре ли си?

Правя усилие и се усмихвам. Той се обръща с гръб и започва да отваря шкафове, вади тигани и прибори.

— Срегнах Марта на стълбите — подхвърля през рамо. — Дадох ѝ трийсет лири и я пуснах в почивен ден, та къщата да е на наше разположение. Ще приготвя закуска на жена си. — Заврял е лице в хладилника и е разперил ръце встрани, сякаш разтяга мускул на крака си. — Няма кой знае какво тук: яйца, изсъхнало сирене, една глава лук, моркови... Омлет ала Филип.

Докато вади продуктите един по един, прави физиономия от сорта „тра-ла-ла, колко съм хитър, а?“.

— Колко си хитър, а? — съумявам да изрека.

Заставам до него край барплота и докато той разтопява масло, задушавя лук и разбива яйца, аз вадя диетичен хляб от фризера и отрязвам две филии, за да ги препека. Откривам капсули за неспресо, напълвам машината с вода и остъргвам засъхналите остатъци в отделението за мляко. Опитвам се да мисля усилено, но мозъкът ми препуска и се лута.

Върху масата телефонът ми звъни и вибрира.

— Не отговаряй — казва Филип. — Ще върнеш обаждането покъсно. Погледни. — Показва ми празните си ръце, празните джобове на халата ми. — Няма и следа от блекбърито.

— Нима наистина го остави горе?

— Е, не чак там. В антрето е, мога да го чуя, но не го държа, не го притискам до гърдите си. Малко по малко, Габи, стъпка по стъпка.

Някогашният самоироничен Филип.

— Добре.

Сядам и си ям яйцата, усещам дращенето на вилицата по чинията, но се опитвам да се държа нормално. Казвам му за Мили и Робин, как ще бъдат тук до час-два. Наблюдавам лицето му. Дали е

вдигнал телефона горе и вече знае? Ако е така, добре го прикрива. Изглежда възхитен, лицето му светва и сякаш се уголемява. Правя асоциация с балон, пълен с въздух, с морското конче, получено от Мили за рождения ѝ ден, което увеличава десетократно размера си във вода.

— Моето малко момиче — промълвява той.

— Възможно ли е Аня Дудек да е идвала тук за интервю миналото лято? — запитвам внезапно. — Мъртвото момиче. Сигурен ли си, че не си забравил неволно такава дреболия като посещението ѝ у дома?

— Не, разбира се, че не. Защо?

— О, нищо. Просто Мили спомена нещо такова.

Не може да не си спомня, че ѝ е поднесъл кафе и дали тя е направила странично салто или не.

Когато най-сетне неговото блекбъри се обажда от антрето и той ме поглежда с наклонена глава и потрепваща устна, аз кимвам. Преструвам се, че неохотно давам съгласието си.

— Хайде, върви — подканям го. — Ясно е, че искаш.

Той оставя чинията си в умивалника, стяга колана на халата и изчезва от кухнята.

— Клайв — чувам го да казва, когато гласът му отново се приближава. — Да... Да... Добре. Да. — Отново е в кухнята. — Добре. Дръж ме в течение.

Усуквам края на плика с диетичния хляб и го връщам във фризера, като пренареждам замразения грах, за да му отворя място. Слагам си латексовите ръкавици на Марта, за да измия тигана.

Филип се опитва да улови погледа ми. „Двайсет минути“, изрича с устни. Кимвам.

— На кого друг ще го покажеш? — казва на Клайв.

Той излиза от кухнята, но не отива долу. Чувам вратата на дневната да се отваря и затваря.

Известно време слушам гласа на Филип, който се засилва и отслабва, докато той крачи из дневната и сипе сложните математически изчисления, удаващи му се тъй лесно и задушавачи всичко останало. След няколко минути, вече сигурна, че е погълнат от разговора си, се промъквам в сутерена.

Чекмеджетата му са чужда територия. Папки, надписани със спретнатия му почерк — „Данъци и ДДС“ и „Дивиденди“. Купчина изрезки от вестници — статии за оптични мултинационални компании. Писалки, телбодове, навит на руло бял кабел за флашка, слушалки, резервни зарядни устройства. Внезапно нещо убоща палеца ми: изпаднало от телбода телче.

Последното чекмедже, най-долното: паспорти, стари и нови, шофьорски свидетелства, кутия с фотографски негативи, найлонов джоб с квитанции и гаранционни карти. Упътването за хладилника, фотоапаратът „Никон“, който сам си подари при последното си пътуване, почти неизползван.

Докато търся, си мисля що за човек е Филип — внимателен с вещите си и подреден за разлика от мен, човек, който държи на сигурно място документите си, пази гаранционните карти, ако евентуално някой уред се повреди, както и застраховките за пожар, наводнение и прочее. Педантичен и прецизен е, а не разхвърлян и небрежен. Точно това си мисля, когато в пръстите ми попада бяло листче, пхнато между фактурата за кафе машината „Крупс“ с титаниево покритие и тази за газовото барбекю „Уебър“ с пет горелки. Това е дълга квитанция с цифри след цифри и дата от миналия декември. „Ажан Провокатор“.

„Любов“. Така се казва серията. Любовен сутиен, любовни прашки, любовно боди и любовен комбинезон. Толкова много любов. В крайна сметка всичко опира до любовта.

Насилвам се да дишам. Понякога чувството може да е толкова всепоглъщащо, че да нямаш сили да помръднеш.

Захвърлям квитанцията обратно в найлоновия джоб, който натиквам в чекмеджето. В мига, в който тя вече не е в ръцете ми, започвам да изпитвам съмнения. Ами онова бельо, което ми купи? За рождения ми ден ли беше или за Коледа? То беше от „Майла“, нали, магазинът, близо до неговия офис? Бързо притичване през обедната почивка. Може би дори купено от секретарката му. Или пък съм се объркала? Да не би да беше „Ажан Провокатор“? Прекосяване на половината град. Усилие в името на любовта. Може и тази марка да беше. Дали бих могла да намеря обяснение за всичко?

Върнала съм и останалите джобове и папки в чекмеджето и сега се опитвам да го затворя, но то не отива докрай; нещо е изпаднало

отзад. Промушвам ръка зад чекмеджето и после я измъквам отново. От пръстите ми виси златна верижка. Потъмняла е и една халкичка е счупена — май току-що от мен. На нея е окачено кръгло медальонче, което лежи в дланта ми.

Истинска рядкост в наше време. Светец, излязъл от мода, свети Кристофър, понесъл на рамене Младенеца.

Поемам си глътка въздух. Вдишването ми е по-скоро спазъм. И тогава с неестествено спокойствие затварям чекмеджето и се изправям. Безшумно прекосявам помещението на пръсти и се спирам в дъното на стълбите. Гласът му се приближава. Да не би да се кани да слезе долу? Шмугвам се във фитнеса. Наоколо ми се извисяват спортни уреди марка „Наутилус“. Ослушвам се напрегнато. Той не е на стълбите, нито близо до тях. Върнал се е обратно. Още говори по телефона и броди от стая в стая. Вече не го чувам. Сядам на пътеката за бягане, за да помисля. Оттук виждам прозореца с кръстосаните му железни решетки, част от небето, корона на дърво.

Вземам решение. Ще се кача горе, като че нищо не се е случило, и ще напусна къщата по най-бързия начин. Само че още стискам онзи свети Кристофър. Има отвор отдолу на пътеката за бягане, където две правоъгълни подпори водят в дълбоки хлътнатини в задната част на уреда — там е тъмно; при всякакви други обстоятелства не е разумно да рискуваш пръстите си. Пъхам медальона в това пространство, излизам от помещението и изтичвам обратно по стълбите към кухнята. Филип е в дневната, още говори по телефона и раздава отсечени команди. По звука съдя, че е седнал на столчето пред пианото. Чиниите ни и чашите от кафето още са в мивката. Спокойно могат да влязат в миялнята, но аз имам нужда да правя нещо с ръцете си. Като начало ги потапям в гореща вода.

Филип сигурно чува пуснатите кранове. Раздава се шумът от стъпките му и след миг той е в кухнята. Прави физиономия и въртелив жест с ръка, опира блекбърито на рамото си и го прикрепя с брадичка, приближава се до мен изотзад и ръцете му обгръщат кръста ми.

— Я ми повтори пак тяхната позиция? — казва.

Моите собствени ръце са във водата. Търкам изцапаната му чиния.

— Да... — казва. — Спираме се на това. По-късно ще решим кога да продаваме. Дочуване.

Той затваря, пхва телефона в джоба на халата и опира брадичка върху темето ми. Насочена тежест. Ако натисне още малко, прешлените ми ще се смачкат и главата ми ще потъне във врата. Не съм сигурна дали мога да помръдна, но успявам да извадя сапунените си ръце от пяната.

— Нещата ще се променят — изрича той бавно. Гласът му е задавен.

— Искрено ли го казваш, Филип? — Свалям латексовите ръкавици и се обръщам с лице към него. — Петгодишният план и прочее? За Съфък ли говорим? Пчели, сладко от къпини и селско училище?

Мълчание. Пауза. Двете секунди го издават. Той няма намерение да се преместим в Съфък. Знам го.

— Ще го обсъдим — казва.

Ако само се бе показал честен... Не мога да се сдържам повече.

— Абсолютно сигурен ли си, че Аня Дудек не е идвала тук? Такава дреболия лесно може да се забрави в забързания ни живот.

— Казах ти. Не. Не е идвала, да му се не види. *Господи!*

Отстъпва назад, изважда телефона от джоба на халата и го запраща върху барплота.

Аз отново се обръщам към мивката и изваждам тапата. Водата прави кръгове и изчезва. Избърсвам ръцете си в домакинската кърпа, същата онази, която подхвърлих на Джак. По някаква причина си мисля за ДНК и се питам дали по тази кърпа я има неговата.

— Ще отскоча до супермаркета да купя мляко и нещо за ядене — съобщавам кратко. — Няма с какво да нахраня Робин и Мили. Искаш ли нещо специално?

Той търка очите си.

— Вземи някакъв антихистаминов препарат. Поленът явно е станал по-обилен.

— Разбира се.

— Габи?

— Какво?

Той ме гледа с особено изражение.

— Нищо.

Грабвам чантата си, нахлузвам някакви обувки и излизам от къщата.

Сребристото мондео е паркирано от другата страна на улицата. Минавам точно край него на път към колата си. Перивейл си кротува вътре, просто седи. Би трябвало да се почувствам успокоена, но не е така. Знам, че е редно да почукам на стъклото и да вляза, но не съм готова. Вместо това отминавам бързо и усещам погледа му в гърба си, после се качвам в своята кола. Желанието ми е да карам и карам, да настъпя педала на газта, да се махна надалече оттук. Вместо това изминавам краткото разстояние до „Уейтроуз“. Сканирам с ръчното устройство пиле, пликче със салата, два литра мляко, течен шоколад, два стръка алиум, няколко пакетчета бенадрил. Отнасям сканиращото устройство до касата. Някакви проблемни покупки? Не, никакви. Сеещам се да си заверя талона за паркинг все пак.

На паркинга дълго седя в колата, опряла чело на волана, със затворени очи. Толкова съм спокойна. Невероятно е. Почти ми се иска да се засмея. Кой би очаквал?

Държа визитката на Криста — „Разкрсяващи услуги, Южен Лондон“ — и набирам номера.

Настава дълго мълчание, след като ѝ съобщавам коя съм.

— Очаквах, че може да се обадиш — чувам накрая.

— Разбрах, че Джак те е посетил сутринта — казвам. — Да, донесе цветя и сладкиши от онова кафе. Аз...

— Мислех, че му нямаш доверие, макар да е такъв чаровник.

— Каза, че иска да оправи нещата за теб, и предложи да ми помогне в данъчната служба.

— Но ти си обещава на Аня...

— Както каза Джак, тя е покойница. Ти си жива. А от полицията искат да те пратят в затвора. Джак ми каза, че имаш дъщеричка, и...

— И ти му преведе част от дневника ѝ.

— Той каза, че целта му е само да изчисти името ти. А всъщност не исках да вземе дневника. В него има лични неща...

— Разбирам това.

— Но Джак беше толкова убедителен, Габи. Накара ме да се почувствам гузна. Каза, че мога да бъда обвинена във възпрепятстване на полицейско разследване, в укриване на информация.

Паркингът постепенно се запълва.

— Не разбирам. Значи все пак си дала на Джак дневника? И той сега е у него?

— Не знаех какво да направя.

— Каза ли му за любовника на Аня?

— Не...

— Но в дневника сигурно го пише. Ако Джак го занесе в полицията, в което съм убедена, родителите й ще узнаят, даваш ли си сметка за това?

— Опитвам се да направя най-доброто за Аня — продумва уморено тя. — Не знам вече кое е правилно.

— Добре — казвам. — Благодаря ти, Криста. Важното е да си сигурна.

— Ти си добра жена — промълвява тя. — Много мила. Държиш на Аня.

Вибрации. Жена е джип е спряла до мен и е смъкнала стъклото си. Почуква по моето.

— Ще тръгвате ли? — извиква ми.

— Не още — изричам само с устни.

Жената цъка с език и прави гневна гримаса. Потегля с ругатня по мой адрес.

Имам три пропуснати обаждания от Джак.

— Къде си? — пита той, когато се свързвам. — Може ли да се срещнем? — Говори тихо и напрегнато.

Прекъсвам го, преди да е казал друго, и му съобщавам, че Аня е идвала за интервю у дома, но не се е срещнала с мен, а с Филип, само че той не си спомня...

— Това е много странно, Габи...

Трябва да го уведомя за откритията си колкото се може по-спокойно.

Сега. Преди да е изрекъл каквото и да било, преди да съм закрещяла.

— Има и още. Криста потвърждава, че Аня се е срещала с друг мъж и че е забременяла от него, не от Толек.

— Знам. Габи...

Продължавам.

— Открих квитанция от „Ажан Провокатор“ в чекмеджето на Филип, както и медальона със свети Кристофър, онзи, който полицията търси. Бил е у него. Тя му го е дала или той го е взел. Беше го скрил в дъното на бюрото си, зад чекмеджето. Онзи, липсващият свети

Кристофър. — Звуча истерично. — Другият мъж. Филип е. Филип е другият мъж.

— Къде си?

— Пред „Уейтроуз“.

— Супермаркетът ли?

— Всичко се връзва, Джак, щом Филип е имал връзка с Аня: маратонките „Асикс“, калта от предната ни градина, квитанцията за пица. Трябва да е взел моята карта, без да се замисли дори... — Гласът ми пресеква. Моят ПИН: 2503. Датата на сватбата ни.

— Изрезките от вестниците също — очевидно се е интересувала от теб, след като е въртяла любов с мъжа ти.

— Дрехите...

Гласът отново ми изневерява. Не са купени втора ръка, нито са й продадени от Марта. Подаръци са от Филип. Представям си го да рови из дрешника за подходящи дрехи.

— На десет минути от теб съм — казва той. — Идвам да те взема. Ще отидем заедно в полицията. Ще занесем дневника на Криста. Някой ще го преведе.

— Не, недей...

— Трябва. Ако Филип е убиецът...

— Не знаем така ли е. Още се опитвам да подредя нещата в ума си. Това, че е бил любовник на Аня, не го прави непременно нейния убиец, нали така? Не мога да си го представя. Не е възможно. Познавам Филип по-добре от себе си. Той не е убиец.

— Но ако е бил просто неин любовник...

— *Просто* неин любовник. — Отново се засмивам. Не е най-добрият ми смях.

— Ако е бил *просто* неин любовник, Габи, защо не е отишъл да си признае, когато ти беше арестувана? Невинен човек така би постъпил. Съжалявам, не ми харесва. Идвам да те намеря.

— Просто не мога да повярвам, че той я е убил. *Защо?*

— Може би е заплашвала да ти каже.

— А алибито му? Той има алиби.

— С алиби или не, той я е убил, разбира се. Това е очевидното обяснение. Колко непохватимо може да бъде едно алиби, което обхваща цяла нощ и което се предава като щафета между секретарка, колега и келнер? Знам ги неговите показания. Използвал фитнеса в

сутерена на офис сградата, вечеря в „Нобу“, няколко питиета в „Дорчестър“. Сред тази тълпа ти би ли забелязала кой е там и кой не?

Затварям очи. Велосипедът на Филип — „Парли Зет 2“. Колко е горд с неговата скорост. От службата до къщи е за петнайсет минути. Нищо работа.

— И все пак може да е Толек — настоявам. — Може да лъже за Полша. Още не се знае дали не е той. В пристъп на бясна ревност. Все пак... няма да ида в полицията, докато не науча повече. Не е нужно да узнават подробности, освен ако Филип не я е убил. В противен случай не искам Мили да е подложена на този ужас. Ново струпване на репортери пред къщи. Тя се връща днес. Ще пристигне всеки момент.

— Хайде, Габи — търпеливо ме увещава той, — та това са улики. Съжалявам. Полицията трябва да научи по един или друг начин. И ако Филип е извършителят, ти не си в безопасност. За бога, може да се е опитал да изкара теб виновната.

— Перивейл спомена за ново вещественно доказателство. Питам се какво ли е.

— Ще се свържа с Мороу да видя не мога ли да го изкопча от нея.

— Направи всичко възможно да разбереш. Спи с нея, ако трябва.

— Стегни се — смърря ме той.

И двамата се смеем. Или поне аз мисля, че се смея. Може би плача.

— Дай ми няколко часа. Трябва да има някакво друго обяснение. — Вече съм го ударила на молба. — Трябва да го чуя със собствените си уши. Довери ми се, Джак. Моля те.

Къщата е празна. Не се чува и звук. Гробна тишина. Безмълвие от онова, което обгръща главата ти като с наушници.

Приближавам се до стълбите и се ослушам за глас, за изскърцване. На най-долното стъпало лежи плик с моето име на него. Почеркът на Филип. Оставил ми е писмо.

Пликът не е запечатан, лъскавата ивица лепило върху капачето е неизползвана. Вътре има два сгънати листа. Сядам и ги отварям.

Мила Габи,

Мислех, че ще мога да издържа, без да ти кажа истината, но не ми е по силите. Трябва да ти я кажа или всичко губи смисъл. Напълно се лишава от съдържание. Малодушие ли е да ти го пиша в писмо? Е, аз съм малодушен страхливец.

Аня наистина дойде в къщата за интервю. Трябваше да ти го кажа, но същия уикенд майка ти почина. А и бездруго се оказа, че вече си наела Марта. После ми изскочи от ума. Изглеждаше маловажно.

Няколко дни по-късно случайно се натъкнах на нея в парка. Прибрах се след работа с колелото си и едва нея съборих точно отвъд моста, където свършва велоалеята. Почувствах се виновен, защото така и не й се обадох по повод нейната кандидатура, и в крайна сметка я почерпих с кафе. Изпратих я до дома й.

Започнахме връзка. Ето, написах го. Не мога да накарам написаното да изчезне.

Не бяхме възнамерявали да се влюбваме един в друг. Би трябвало да излъжа и да кажа, че не съм я обичал, но я обичах. Когато ми каза, че е бременна, не знам какво съм мислил или чувствал. Никога не ми беше хрумвало да напусна теб и Мили. Това беше нещо допълнително. Много хора в службата имат извънбрачни връзки. Жонглирах известно време. Казвах й, че трябва да намеря подходящия момент да ти съобщя. Не знаех какво да правя. Когато тя си помисли, че е изгубила бебето, едва ли не се зарадвах, сякаш решението бе взето без мое участие.

Чувствах се физически зле, Габи, разкъсван. Терзаеше ме мисълта, че може да узнаеш.

Не е тук мястото да пиша за нейната смърт, за убийството й, за ужаса, за който съм сигурен, че съм отговорен по някакъв начин. Тя беше жена, която вдъхваше силна страст. И ако...

Нататък това изречение е задраскано.

Габи, не съм я убил аз, кълна ти се в живота си. Не знам как да те накарам да ми повярваш, но не съм я убил. Никога не бих могъл да я убия.

Спирам да избърша очи и минавам към втората страница. Сълзи са покапали върху хартията и на места мастилото е размазано. Използвал е автоматична писалка и истински лист за писма — само хартия с воден знак „Базилдън Бонд“ и писалка „Монблан“ са достойни за съболезнователни писма и признания в прелюбодеяние.

Вторият лист е с по-грапава повърхност — използвал е погрешната му страна — и почеркът е по-разкривен. Остават само още няколко реда:

Не мога повече да продължавам с лъжите. Извърших нещо ужасно и не знам какво друго да направя или да кажа. Толкова много съжалявам, любима моя. Мога само да се надявам, че след време ще ми простиш.

Филип

Сгъвам двата листа и ги връщам в плика. После го поставям на най-долното стъпало до мен. Някъде е отворен прозорец. Студено течение лъхва врата ми.

Пазарската торбичка от „Уейтроуз“ още е в краката ми и аз я вдигам. Пластмасовите дръжки се впиват в пръстите ми, докато я отнасям в кухнята и я слагам върху барплота. Изваждам храната, потапям стръковете алиум във ваза. Лекарството на Филип оставям на плота.

Извънхва телефонът и аз вдигам, без да се замисля. Мъжът се представя като полицаи Евънс. Смътно разпознавам името.

— Боя се, че имам лоша новина — казва той. — Инспектор Перивейл ме помоли да ви осведомя относно заключенията.

— Заключенията?

— За беда, по дивидито, което сте предоставили, няма различни отпечатьци освен вашите собствени. Колкото до

заподозрения, когото сте идентифицирали, той е репортер от „Сънди Мирър“. Поговорихме с него и го предупредихме да не се държи като пълен глупак. Опасявам се, че всички те са долни наглеци. Уви, нищо повече не можем да направим.

— Добре — отвърщам.

После бавно тръгвам нагоре по стълбите.

Филип е проснат върху леглото ни с лице, заровено във възглавницата. Носи нови обувки. Етикетът с цената още е върху една от подметките.

За част от секундата си мисля, че е мъртъв. Стоя на прага и го наблюдавам замислено. После коленича и изричам името му, а той обръща лице към мен, подпухнало, покрито с червени петна и набраздено от сълзи, с подути очи — едно напълно съсипано лице.

— Филип — продумвам отново и като отчаяно дете, търсещо закрила, той се надига, захлупва глава върху гърдите ми и започва да хлипа.

Ръцете му са се вкопчили в блузата ми. Дали е скръб за момичето или терзание за действията му, или гузна съвест, или страх какво мога да кажа? Не знам. Всичко и нищо. Тялото му се тресе, същинска развалина. Същество, а не човек. Отначало не мога да понеса дори мисълта да го докосна — *не бяхме възнамерявали да се влюбваме един в друг* — но след няколко минути плъзвам ръка по косата, после по раменете му. Започвам да го милвам леко, а после с повече натиск като при масаж. Изтласквам покрусата от него. Жалостта пърха в гърдите ми като птиче, затворено в клетка.

Минава време. Треперенето му отслабва, после престава.

Когато повдига глава, закрива очите си с длан, за да не го гледам. Внимателно отмествам ръката му.

— Измокрех ти цялата блуза — казва той с изтънял глас.

— Помести се.

Той се отдръпва навътре и аз лягам до него. Гледаме се един друг. Той повтаря отново и отново, че съжалява.

— Защо не ми каза? — прекъсвам го.

— Беше мимолетна връзка. Реших, че не е нужно да узнаваш. Всички в службата имат извънбрачни връзки. Просто помислих...

— Просто си помислил?

— Помислих, че мога да мина метър. — Той простенва. — Питър Андерсън ми каза веднъж, че извънбрачната връзка е премия, почерпка за упорития труд, бонус, който си върви с работата.

Стомахът ми се обръща.

— Но ти си бил влюбен в нея.

Той изпъшква сподавено.

— Не знам. Не се канех да те напусна. Никога не бих ви оставил, теб и Мили. Нагазих в твърде дълбоки води. — Спрял е да плаче и вече се е овладял. — Тя ми напомняше на теб. Каквато беше, когато се запознахме, тъй яростно независима, толкова решена да загърби миналото и да постигне нещо.

Взира се в мен с нежност.

— Дори хапеше ъгълчето на устната си по същия начин, по който го правеше ти, със смесица от дързост и несигурност. Онзи ден в кухнята ни, когато майка ти беше болна, тя беше толкова мила с дъщеря ни. Аз...

— Защо не ми каза, когато те питах, Филип, искам да кажа, още когато умря? Как можа? Как ти даде сърце да го премълчиш? Просто не разбирам.

Той затваря очи.

— Бях ужасен. Габи? Моля те, изслушай ме. Аз не знаех, че мъртвата, чието тяло ти, моята жена, си открила, е Аня, докато от полицията не дойдоха в службата ми. Мислех, че е някоя тийнейджърка. Ти ми каза, че е тийнейджърка.

— Не съм. Казах „момиче“. Погрешно си ме разбрал.

— Едва не припаднах, когато полицайката ми съобщи името й. Тревожех се за нея. Не си вдигаше телефона. Седмица-две не бях я виждал много. Беше ходила в Полша на сватба. Трябваше да се срещнем у тях в сряда, но тогава ти ме закова с онази романтична вечеря насаме. Опитах се да й се обадя... Въобще не си представях... Някак издържах разпита на полицаите. Те се интересуваха повече от теб, не от мен, нямаха и представа за връзката ни. Видях, че полицайката ме поглежда особено, защото бях започнал да се потя. Казах й, че съм ял нещо съмнително. Записаха моето алиби и си заминаха. А аз отидох и повърнах в тоалетната, Габс, не бях на себе си... И тогава просто се качих на колелото си и го подкарах. Не знаех накъде. Говорих с теб от Хайд Парк, казах ти, че още съм в службата.

Бях в шок. Не знаех къде да се дяна. Изчаках, за да съм сигурен, че си заспала, и чак тогава се прибрах вкъщи.

— Онази нощ те видях долу, пред бюрото ти. Имаше вид, че работиш.

— Аз умирах.

— Значи излъга и мен, и полицията? Реши, че и двете неща нямат значение, така ли? Всички улики, които свързаха *нея* с *тази* къща — пръстта от градината ни, квитанцията от „Теско“, дрехите? Дори когато заподозрях *мен*, откараха ме в участъка, тикнаха ме в килия и ме държах там до сутринта. — Повишила съм глас. Не мога да се спра. — Ти не се върна да изясниш нещата. Остави ги да си мислят, че *аз* съм го извършила.

Филип започва да хапе ръката си. Дръпвам я настрана от устата му. Отново е започнал да плаче.

— Не можех... — изрича задавено той. — Не можех да кажа на полицията. — Думите му са почти неразбираеми.

— Защо?

Той поклаща глава.

— Трябва да ми кажеш — настоявам.

Дълго мълчание и накрая:

— Аз бях там. — Закрива лице с длани. — Вечерта, когато е умряла. Бях там.

— Разкажи ми — подканям го отново. Нежно издърпвам ръцете му надолу.

Той ги притиска силно към главата си.

— Наистина използвах фитнеса. Бях и в „Нобу“, и за по чашка в „Дорчестър“. През повечето време бях с хора. Но имаше един промеждутък от четиресет минути, през който не бях с никого. Боб мислеше, че водя телефонен разговор отвън, но не беше така. Излязох от „Нобу“ и отидох с колелото до апартамента й. Не отговаряше на телефона и се бях разтревожил.

— И ти се прищя бърз секс?

— Не, Габи. Недей. — Той се обръща към мен със съкрушено лице. — Нямах я, а аз не исках да си идвам вкъщи и се върнах с колелото обратно в ресторанта. Очаквах полицията да научи за това, но никой не беше забелязал, че ме е нямало известно време. Беше ми се разминало. А и никой не знаеше, там е работата. Бях използвал

телефон с предплатена карта и го унищожих. Винаги се срещаме тайно. Не бях казал на никого. Дори на Питър. Беше ме страх. Никак не изглеждаше добре, Габи. Любовницата ми е мъртва, а аз съм бил пред жилището ѝ вечерта, когато е умряла. Нямах да имам никакъв шанс.

— И реши, че животът може да продължи, сякаш нищо не се е случило?

— Не. Опитах се. Господи, какви адски мъки положих да се преструвам през онзи уикенд в Брайтън. А тази командировка я уредих само за да се махна. Имах нужда от време да помисля.

— Да скърбиш насаме?

— Да, предполагам. Да. Имах само една среща. Можех да се върна до трийсет и шест часа. Седях с часове в хотелската стая или в случайни барове, напивах се до забрава, мъчех се да се съвзема, да измисля какво да правя. Изпитвах непосилно напрежение при телефонните ни разговори, като се преструвах, че всичко е наред, измислях си увеселителни корабчета и караоке клубове.

Взираме се един в друг, докато най-сетне аз питам:

— Кой я е убил тогава, Филип, след като не си ти?

Той издава протяжен стон като при раждане.

— Не знам. Може би бившият ѝ приятел Толек. Ревността му я побъркваше. Или друг, когото е срещнала. Имало е друг англичанин преди мен. Навсякъде, където идеше, пленяваше мъжете. Не че беше толкова хубава, но човек не можеше да откъсне очи от нея. — Прозвучава още едно ужасяващо ридание. — Или някой побъркан? Не искам да... Но не аз, Габи, искрено ти го казвам. Моля те, повярвай ми.

— Шшшт, успокой се.

— Тя ме привлече неудържимо, омагьоса ме. Беше като сън. Не разсъждавах трезво.

Милвам го по косата. Иска ми се да не казва всичко това в опит да получи опрощение. Боли ме от думите му.

— Успокой се — повтарям.

Крайниците му се отпускат мъничко. Сгушва се във възглавницата. В един ъгъл покривката на леглото е свободна от телата ни и той я мята върху рамото си.

— Пращал си ѝ цветя, купувал си ѝ скъпи подаръци. „Ажан Провокатър“. Давал си ѝ от моите дрехи.

Той пак закрива лице с ръцете си. Не чувам добре какво казва. Този път не отдръпвам ръцете му. Просто питам:

— Ти наистина ли я обичаше?

— Да, но беше повече...

— Повече плътско желание?

Подавам му реплики. Той кимва.

— Дори и с тази татуировка? Колкото и апетитна да изглеждаше черешката, не те възприемам като любител на татуировки.

— Тя беше различна. Всичко у нея беше различно. Аз ставах различен човек, когато бяхме заедно.

Той се изважда от уравнението, отърсва се от отговорност. Не го е вършил той. Вършил го е „различен човек“. Сега поставя ръка върху моето лице, обхваща цялата ми буза.

— Съжалявам, Габи. Никога не съм искал да те нараня.

— Ами...

Вдишвам мириса на тялото му — лъха на сапун, кафе и лимон. И вече не мога да мисля за нищо друго. Известно време мълчим.

— Трябва да отида в полицията — казва накрая той.

Поставям ръка върху неговата, за да я задържа на мястото ѝ. Сълзите ми се спират между пръстите му.

— Мили ще е тук всеки момент — изричам, опряла устни в кожата му. — Иди после. Може би дори утре. Какво са няколко часа повече? Нека си изживеем нашия ден.

Филип изпуска въздишка, от която цял потръпва. Втрещва се в мен с надежда и доверие. Държа в ръцете си живота му, самото му пулсиращо сърце.

— Закъде съм без теб? — отронва той.

Лежим така още малко. Не знам колко дълго. Изгубвам представа за времето. После под прозореца изригват шумове. Затръшнати врати на кола, смях, гласове, потракване на портата.

Оставям Филип в спалнята, слизам долу, отварям широко входната врата и пред мен е Мили по шорти, с боси крака и лице, порозовяло от разходки на чист въздух и домашно приготвена храна. Следва я милата Робин, весела и земна, държи в ръка китка ревен.

За известно време се отдаваме на прегръдки и пискане. Мили подскача напред-назад и се цупи за подстриганата ми коса, а Робин, жертва на тежкото раждане, се втурва към тоалетната. Държа китката

ревен и се чудя какво се очаква да правя с него. Тогава на стълбите се появява Филип. Лицето му е влажно, явно се е наплискал със студена вода. Щом го зърва, Мили надава възторжен вик, а той слиза, грабва я на ръце и я завърта, обсипва я с целувки, прегръщал, издава приглушен гърлен звук като ръмжене. Робин излиза от тоалетната, докато още вдига ципа на джинсите си, подмята въодушевено нещо за събраното закуп семейство и за момент аз забравям кошмарната ситуация и си мисля, че всичко ще е наред.

Изживяваме нашия ден. Печем пиле, от което Мили не хапва, защото е преяла с кренвирши и пържени картофи, играем на Дяволското състезание, което е отредено само за празници. Отиваме да се разходим до детската площадка и Филип сяда до мен на пейката; държим се за ръце с преплетени пръсти като защита срещу побутванията и втренчените погледи. Тези хора, те въобще не ме познават. Мислят си, че е така, но не е. Когато си извън екрана и не си никой специален, трябва да полагаш повече усилия. Ще се потрудя над неща от този род, щом всичко приключи.

По-късно у дома откривам в една от лъскавите готварски книги рецепта за кейк с ревен и след като е готов, тримата се сгушваме на канапето и го ядем, докато гледаме „Къщата на Анубис“. Филип се опитва да остане буден. Мили го потупва по ръката, щом главата му клюмне. Очите му сълзят. Носът му тече. Сenna хрема, умора от часовата разлика или скръб. Наблюдавам го как рухва.

Когато блекбърито му извънтява, той не забелязва или може би му е все едно.

Моят телефон не спира да звъни: родителите на Филип са се върнали от своя круиз, пълни с разкази за Древния свят и модерната му канализация. Дали могат да ни посетят през уикенда? Удобно ли ще е? В ума им са само Спарта и Византия и прекрасната двойка от Уест Байфлийт, с която са се запознали. Искане ми се да им разкажа за всичко, случило се в тяхно отсъствие, но не го правя. Някой съсед ще ги осведоми. Или приятелите им. Това може да почака. Имам есемеси и пропуснати повиквания от Джак. Не ги чета и не му се обаждам. Гласовата ми поща е препълнена.

Робин се връща към пет следобед зачервена, с разрошена къдрава коса. Небето е притъмняло; плътните облаци са я накарали да бърза от спирката на метрото. Казвам ѝ, че е живото възплъщение на здраве и плодовитост.

— Не ще и дума — потвърждава тя. — Докторът ме успокои, че съм тип-топ отдолу.

Изгълтва набързо чаша чай и парче кейк с ревен, но гърдите ѝ са напращели и има отчаяна нужда да се прибере при бебето си.

— Ами ти, малка госпожице? — обръща се към Мили. — Наистина ли искаш да се върнеш с мен?

— Искам да остана с мама и татко — отвърща Мили. — Но пък искам и да отида на партито на Роксан.

— Ще дойдем да те вземем през уикенда — обещавам.

Робин се изправя.

— Е, тогава да не се помайваме, а да тръгваме.

Отнасям Мили до колата. Усещам горещите ѝ ръчички около шията си, краката ѝ, обхванали ме през кръста, малкото ѝ мускулесто телце, притиснато до моето. Закопчавам я с колана, целувам я по челото, по брадичката и по двете бузки. Филип се навежда да се сбогува и я целува.

Стоим и махаме. Подтичвам след колата по улицата с вик: „Ще се видим след два дни!“. Дъждовни капки изпъстрят тротоара. Когато се обръщам, Филип вече се е прибрал в къщата. Тухлената фасада се мокри и потъмнява. Оставил е входната врата отворена и аз я затварям след себе си.

В антрето е мрачно. Той се е качил горе. Кухнята е по-притъмняла от обичайното. Дъждът не е силен, трябва да се вгледаш внимателно, за да разбереш изобщо, че вали. Осветен квадрат над ябълковото дърво се взира към мен. Все още не съм поръчала щори за тук.

Пръстът ми е на ключа за лампата, когато Филип казва:

— Едно не ми е ясно.

— Господи! — Поставям ръка на сърцето си. — Как ме стресна само.

Той седи на пейката в полумрака.

— За татуировката. Откъде знаеш за нея?

Светвам лампата. Възглавницата до него още е запазила очертанията на Мили.

— Каква татуировка?

— Татуировката на Аня, онази с черешката.

Нареждам чашите и чиниите в съдомиялната. Изваждам от шкафа четката и лопатката и помитам от пода трохите от кейк.

— Видях я на тялото ѝ. Блузата ѝ беше запретната нагоре. Моята блуза. — Поглеждам го от упор. — Която, неизвестно защо, си ѝ дал заедно с всичко останало. Макар че всъщност... — Преставам да мета и се замислям. — Може и да не съм я видяла. Може от полицията да са ми казали за нея и да съм си въобразила, че съм я видяла. През всичките тези часове разпит сигурно е станало дума и за това.

— Боже мой. Часове разпит. Толкова съжалявам.

— Мислех си, че никога няма да ме пуснат. Но — ура — направиха го! А сега ще ти приготвя ваната.

— Толкова съм изморен, Габс.

— Знам, сигурно.

— Трябва да отида в полицията.

Целувам го по главата.

— По-късно — прошепвам. — Имаме достатъчно време затова.

Качвам се по стълбите, влизам в банята и пускам крановете, като изсипвам във ваната капачка от скъпоценното ми релаксиращо масло. Не е нужно много.

Той влиза. Толкова му се спи, че почти не може да говори. Сваля си дрехите гърбом към мен с непохватни движения и се потапя във водата.

— Така вече е добре — измърморва.

— Какво ще кажеш за едно уиски?

— Още по-добре.

Когато се отпуска с голяма чаша в ръка, навличам долнището на екипа си за бягане. Ще ми се любимите ми „Асикс“ да бяха тук. Подметките на моите „Дънлоп“ не са достатъчно еластични. Връщам ги обратно в шкафа и обувам маратонките „Асикс“ на Филип, като затягам повече връзките.

Заставам на прага на банята. Взирам се в лицето, което обичах. Клепачите му се затварят. Умората, стресът, скръбта — един път и той да изглежда по-възрастен от мен.

— Отивам да потичам, мили — казвам му.
И напускам къщата.

* * *

Предпочитам да тичам вечер, отколкото сутрин. Това ми помага да заспя. Не съм много умела в загърбването на дневната суматоха. Дъждът е спрял или може би въобще не е започвал истински. Облаците не изпълниха заплахата си.

Поемам по пътеката край езерото. Земята под краката ми е влажна и лепкава. Дори с втория чифт чорапи маратонките на Филип са ми твърде големи. Калта също ме затруднява, не мога да набера скорост. А трябва да изкарам всичко от себе си с тичане. Всички си имаме начини за справяне с тежки ситуации. Равномерното тупкане на гумените подметки по асфалт, чакъл и трева — това е моят начин.

Около главата ми кръжат мушици. Отпъждам ги. В някои сезони паркът „Уандсуърт“ може да изглежда идиличен, особено при подходяща светлина — гобленът от зелени нюанси, пастелно оцветените храсти глог, пищната пъстрота на есента. Ала тази вечер е унил и неприветлив. Количка от супермаркет лежи преобърната сред бурените. Наблизо са се скупчили отегчени гъски.

Отдалечавам се от езерото и поемам по централната алея. Череншал — кашмирен може би, макар че нищо чудно дъждовните капки да създават този ефект — виси от парапет. Сред храстите стърчи счупен детски скутер. Частици от хора. Изпуснати. Забравени. Изоставени.

Оглеждам алеята за гривната си. Никога не пропускам да го направя.

Дишането ми е по-неравномерно, когато съм разстроена. Въздухът засяда мъчително в гърлото ми.

Истинският ад на живота, беше казал някой, е, че всички си имат своите основания.

Тичането: без него не бих преживяла всичко това. Престорените усмивки, храбрите пози, фалшивите прояви на семейно щастие с надеждата лошото да изчезне. Тържества за рожден ден. Обеди навън. Романтични вечери. Тичането ми помагаше донякъде да изпускам гнева. Изтласкваше навън болката, горчилката. Може би всичко щеше

да е различно, ако бях откровена, ако се бях изправила открито пред него от самото начало, ала затварянето на очите пред истината е моя естествена реакция, култивирана още от детство. Всички онези часове край кухненската маса — жизненият цикъл на жабата, предпоставките за Втората световна война, с тях блокирах пиянските изстъпления. Житейски уроци, преподадени от майка алкохоличка. Не сваляй усмивката и продължавай напред.

Завивам зад ъгъла. Разминавам се с друг бегач, лакти, размахвани като ножове. На детската площадка две тийнейджърки с кожени ботушки се люлеят на люлките. Спирам, навеждам се напред, опряла длани на коленете си. Едва си поемам дъх. В крайна сметка не съм сигурна, че ще мога да тичам тази вечер. Не съумявам да го направя както трябва. *Нищо* не съумявам да направя както трябва. Главата ми пулсира и се върти, сърцето ми думка твърде бързо. Паника ли е това? Или тялото ми ме предава? Облягам се на оградата на детската площадка, опитвам се да се съвзема.

Той наистина ли си е мислил, че не знаех? Разбира се, че знаех, по дяволите. Е, не и в началото, не и когато погребвах майка си и бях сломена от скръб и чувство за вина. Заподозрях го седмица или две по-късно, когато болката ми се уталожи и притъпи. Мъжът ми, тайният прелюбодеец. Само че не чак толкова таен. И кое издаде великия любовник ли? Една прозявка. Беше неделна вечер през септември, след уикенд, който двете с Мили бяхме прекарвали в Йоувил, за да опразня апартамента на майка ми, „да изрина боклуците“, както се изрази Робин. Попитах го какво е правил, как е прекарал тези два дни. Той понечи да отговори: „Аз, тъъ...“, и тогава млъкна и отвори широко уста в бавна престорена прозявка, за да печели време. „Малко каране на колело — отговори, — малко работа“. Така че не беше червило по яката, изчервяване или дълъг рус косъм. Филип преигра в имитацията на умора.

Наблюдавах го внимателно. Променливо поведение — прекалено мил в един момент, отчужден в следващия. Изчезваше в най-необичайни часове. Телефонът му се включваше директно на гласова поща. Миришеше странно, не на парфюм, нищо тъй романтично, а на пържена храна и на пране, сушено върху радиатор. Една събота, когато не заминах в Йоувил, както беше по план, бе сприхав и раздразнителен с Мили. Когато телефонът му иззвъня, отиде да говори в градината.

По-късно се заплесна с колелото си и съобщи, че са му нужни допълнителни части.

Момичетата с ботушките ме поглеждат, привлечени от звуците, излизайщи от гърлото ми. Изправям се и изтичвам до входа на затвореното кафе.

Той дори не вземаше колата. За колко глупава ме мислеше? Прекосяваше парка, а аз го проследявах. Срещаха се недалече оттук. Виждах ги да вървят един срещу друг, не се целуваха или докосваха, просто се срещаха. Поемаха към игрището за крикет. Пръстите им уж случайно се докосваха. При тенис кортовете зад прикритието на дърветата го наблюдавах как се обръща, прави крачки назад и я притегля към себе си с две ръце. Бяха пъстро петно сред пустошта. Неподвижност и движение. Дрехи, преливащи се едни в други.

Пред кафето има маса за пикник, сядам на пейката и свеждам глава между коленете си. Боря се с пристъпа на гадене. До днес не знаех как са се запознали. Значи беше дошла на интервю. Да става бавачка на дъщеря ми... на *нашата дъщеря*. Била е в къщата ми. Срещнала се е с Мили. Предателството няма край. Сексуалната ревност е мъчителна, но друга е истинската ми болка, а тя е тъй пронизваща, че не знам как да се справя с нея. Филип бе най-добрият ми приятел. Знаеше всичките ми тайни. Беше мойт пристан в бурята. А бе заговорничил срещу мен по начин, по който никой не го е правил. Майка ми ме предаде, но тя бе в плен на нещо по-силно от нея, на болест. А Филип ми го причини по своя воля. Знаел е какво върши. Това беше непоносимо. Поклащам се напред-назад. Аз му се доверявах, а той ме предаде. Никой не е този, за когото го мислиш. Всички си имат неподозирани страни. Никой не държи достатъчно много на теб, за да те запази в безопасност.

Вдигам глава и се облягам на дървената колона. Наблюдавам фаровете на колите да се плъзгат по Тринити Роуд отвъд игрището за крикет, а по-нататък са сребристосивите стени на затвора „Уандсуърт“.

Насилвам се да се изправя и да затичам, този път както трябва, да се опитам да изтласкам всичко вън от себе си, покрай зелената морава на игрището за петанк, нагоре по стълбите, покрай съблекалните на тенис корта. Искам да прочистя главата си, но не мога. Разбъркала съм тинята във вира.

Била съм направо жалка. Чаках, наблюдавах, наивно се надявах, че ако съм добра, любяща и весела, всичко ще отmine. Казвах си, че един скандал само би влошил нещата. Озовал се под обсада, Филип би се заел да се окопава. Когато аз исках още едно дете, а той не, колкото повече спорехме, колкото повече плачех, толкова по-твърд ставаше той.

При тази криза реших да мълча. Намирах си утешение в клишета от рода на „несериозен флирт“, „временна забежка“ — фрази, подсказващи незначителност и краткост. Всичко бих сторила да го задържа. Мисълта за живот без него бе невъобразима. Това трябваше да приключи. Ала не приключваше — точеше се още и още. Но Коледа той правеше дълги разходки „да си проветри главата“. Взе да ни трябва мяк по никое време. Два-три пъти го проследих, повисях пред мизерния ѝ апартамент, от което се почувствах омърсена, окаляна, съсипана.

Трябваше да го обмисля. Трябваше да продължа напред, да съм сигурна.

Рожденият ден на Мили. Не знам дали се беше срещал с Аня, или бе разсеян от мисли по нея, но го забрави. Не се прибра. Мили духна свещичките без него. С Марта ѝ пяхме, а тя отвори подаръците си и аз се преструвах, че всичко е наред — „Горкият зает татко“. Годишнината от сватбата ни. Бях се вкопчила в мисълта: „Нужно ни е да заминем някъде само двамата“. Не просто за секс, а за приятелско общуване, за закуска в леглото, за обикновено неделно бърбрене. Запазих стая в хотел, подбрах бельо, организирах романтична вечеря, за да обсъдим пътуването. Но той не желаше да ходи никъде. „Да го отложим за по-нататък, Габс“, подхвърли небрежно и така пренебрежително, сякаш изобщо беше престанал да ме забелязва.

Тогава ме налегна отчаянието. Мога да го почувствам дори сега. Измъчвах се толкова месеци, че изгубих представа кое е реално и кое не. Обвинявах себе си. Ако само бях подходила различно... Ако само... Бях изтощена от страха, че ще ме напусне. Не знаех коя ще съм без него. Демонстрирах фасада на оправна работеща майка. Каква лъжа. Сега се смея сред храстите и лабиринта от дървета; звукът отеква през железопътния прелез към алеята отвъд. Спирам рязко. Полудявам. Вече съм полудяла.

Онази вечер. Образи, които съм погребала, черни и мъгляви, изплуват на повърхността.

Събрала бях куража, репетираха го бях в ума си. Пробвах фрази, отхвърлях клишета (какво ми „дължи“ той; доколко съм „важна“ за него). Щях да съм спокойна и кротка. Нямах да беснея. Изчаквах. Плаках. Облякох сивия му суичър, за да усещам мириса му. Опитвах се да си припомня какво беше, когато бяхме близки. Забравила бях как да бъда естествена, такава, каквато съм. Фантазирах си как той рухва разплакан под напора на угризенията и обичта си. Изпих едно питие. После още едно. Изчаквах. Когато той позвъни от „Нобу“, бях кълбо нерви от напрежението; един удар и щях да се разтроша на парченца.

Онази вечер той не се канеше да се прибере. Всичко се оказа напразно. Хукнах навън. Добрах се дотук, тичаща по алеята с ръце, разперени под странен ъгъл, с пламнала глава. Задумках по вратата ѝ, обезумяла, останала без дъх. Защо отидох? Да ѝ се моля? Да ѝ вдигна скандал? Не се сещам. Колкото и да напрегам паметта си, не успявам.

Спомням си единствено как изглеждаше тя, застанала там с изгризаните си нокти, боядисана коса и евтини панталони от „Топшоп“. Вярно е, малко приличаше на мен. Не беше никакво зловещо сходство, а банално. Тя беше точно неговият „тип“. Каза ми, че „изглеждам разстроена“, и ми направи чай. Не можах дори да докосна чашата. Не се държеше предизвикателно. Отношението ѝ бе мило, извинително, но белязано с естественото снизхождение, присъщо на младите. Каза ми, че съжалявала, но вече било твърде късно. Фил щял да напусне работата си, да се премести и да отвори нова страница в живота си.

Фил.

— Филип не обича провинцията — казах ѝ. — Няма да отиде там.

— На него му е безразлично къде ще е — заяви тя със самодоволно поклатане на главата. — Стига да сме заедно. Фил иска да имаме деца.

— Филип не иска деца. Вече си има едно.

Тя се усмихна тайнствено.

— Бебето вече е на път.

Бебе. Друго бебе.

— Филип не иска друго бебе — отсякох. Говорех твърде бързо, крещях. — Той мрази да се разкъсва. — Неговите думи в моята уста; дотам ли се бях обезличила?

— Това го иска — заявява тя. Поглади с две ръце плоския си корем. — Елате! Погледнете какво купи.

Последвах я в спалнята. Там беше горещо. Не можех да дишам, борех се с всички сили да не заплача, не и пред нея. Стоях на прага в екипа си за тичане, представях си как бебето разбърква бюрото на Филип, отрупано с високотехнологична електроника. В гърдите ми се надигаше ридание, опитвах се да се съсредоточа върху жизнения цикъл на жабата, върху предпоставките за Втората световна война. Пъхтах, усукала стъпало зад крака си, задъхвах се за въздух, премях в ръце връзката от качулката на суичъра му, връзвах възел и го развързвах, а тя се наведе да вземе нещо от леглото. Зърнах триъгълника на прашките да се подава над панталоните ѝ. Когато се обърна, видях, че е допряла до лицето си плюшен заек.

Беше като розовия плюшен заек на Мили, само че по-нов.

Изражението ѝ — детинско, доверчиво, изражение на жена, свикнала да бъде обгрижвана и обичана — се заби в съзнанието ми. И глупостта на Филип да подари на любовницата си същата плюшена играчка като на дъщеря си. В този миг връзката се изхлузи, тъй като от едната страна възелът беше развързан и аз неволно я бях измъкнала.

С мигновено движение я стиснах с две ръце, пристъпих към жената пред мен и я усуках около врата ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в шията ѝ, дращеа и се забиваха в кожата, но аз просто стоях там. Тя се гърчеше, извиваше и мяташе. Това само влошаваше положението ѝ. Вдигнах я над пода. Колко са леки някои жени. Умиращите, както казах на Клара, са по-страшни от мъртвите. Не отне много време — само няколко минути, преди тялото ѝ да застине неподвижно. Тогава я положих върху розовата дантелена покривка на леглото.

Спъвам се в някакъв корен и за малко не падам по лице с размахани ръце. В последния момент си връщам равновесието. Сега вече хлипам. Не исках да я убивам. Аз не съм лош човек, макар да съзнавам какво ужасно нещо извърших. Убих жена. Беше верига от събития. Просто исках да си имам свое семейство. Единствено това съм желала винаги. Като самоокайване ли звучи? Съжалявам.

— Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам — мълвя полугласно.

После, когато си дадох сметка за стореното, не знаех какво да правя. Стенех и кръстосвах апартамента. Постоянно се връщах при тялото да проверя дали не съм сбъркала, дали все пак не е още жива.

Забивах нокти в дланите си. Издрах ръцете си — Перивейл го забеляза. Имах чувството, че това не е реално, че мога да спра времето, да върна часовника назад, но истината бе неумолима — случилото се беше действителност и аз не бях в състояние да поправа нищо. Дори сега, когато се събуждам сутрин, има един миг, в който все още не осъзнавам реалността на извършеното от мен, преди тя да ме зашлеви с всичка сила. Сигурно ще го има завинаги, надявам се да е така. Този миг невинност е най-сладкото от целия ден.

Трябваше да изтичам в полицията. И се канех да го направя. Извадих телефона си. После го прибрах. Помислих си за Мили и се задейства друг вид адреналин. Започнах да разсъждавам, мислите ми препускаха. Дали би могло да мине за нахлуване с взлом, за обир с фатален край? Отново крача из апартамента. Имаше ли нещо, което да докаже присъствието ми тук? Не бях пила от чая: добре. Докосвала ли бях нещо друго? Може би шията ѝ. Отидох в кухнята и използвах кухненска кърпа, за да отворя шкафа. Извадих белината и я напръсках с нея. Опитвах се да не поглеждам лицето ѝ, изцъклените очи, подутия език. Медальонът ѝ със свети Кристофър се бе скъсал при борбата. Сложих го в джоба си заедно с връзката от качулката, още лепкава от врата ѝ. Искях да приседна, но не посмях. Трябваше да действам бързо. Налагаше се да тръгвам.

Какво друго? Какво друго? Мина час, а може би два или три: бях изгубила чувство за време. Мислех само за ДНК; в съзнанието ми изплува „От местопрестъплението: Маями“ с триизмерни образи на двойната спирала. В едър план. Все трябваше да съм оставила нещо, парченце кожа, капчица слюнка. Щеше ми се да знам повече по въпроса: колко време оцелява, кое спомага запазването ѝ. Би ли имало значение, ако бях наясно? Моята ДНК я нямаше в тяхната база данни, но веднъж щом узнаеха за Филип — а те щяха да узнаят, защото той веднага щеше да си признае, щом научеше — излезеше ли връзката им наяве, аз щях да бъда заподозряна. А щом моята ДНК беше върху тялото...?

И тогава ми хрумна идеята да я преместя в парка, където „да я открия“ самата аз. Това би обяснило присъствието на моята ДНК. А и така беше по-добре: случаен обир или убиец психопат. Трябваше да побързам. Насилих се отново да погледна тялото ѝ. Не бях сигурна дали въобще мога да го докосна, а какво оставаше да го вдигна. Беше

лека, слабичка, няколко клетки растяха в нея, още не бебе, не бебе, не. Опитах се да я метна през рамо, но все пак беше труп... тази приказка за мъртвата тежест не е случайна. Поставих я да легне обратно, блузката ѝ се запретна под мишницата. Зърнах татуировка на черешка под кръста ѝ.

Мислех усилено, оглеждах жилището. Ако имаше нещо като количка или... и тогава погледът ми попадна върху гардероба. Върху него имаше грамаден мек куфар на колела. Свалих го и отворих ципа. Вдигнах отново тялото от леглото, натиках го с кръстосани ръце и свити колене. Пъхнах вътре и шишето с белина. Успях да го затворя, но не напълно. Част от косата ѝ се заплете в ципа.

Беше тиха нощ, леко ръмеше, по телевизията предаваха някакъв важен мач. Поех по тясната, оградена с кестени пътека от жилищната сграда към парка; двестаметров преход, при който куфарът се удряше в мен и ме жулеше. Хлипах по целия път. Това е пътека, която хората избягват вечер — твърде тъмна и плашеща. Нямах никой навън: късмет, щастливо стечение на обстоятелствата; толкова много от тази история опираше до това. Сигурно ми трябваша три минути да стигна дотам, най-дългите три минути в живота ми. Когато се озовах при дърветата, имах намерение да я положа внимателно, но накрая в бързината, след като освободих кичурите ѝ от ципа, я изтеглих отвътре за косата. Оставих я на земята под някакви фиданки, само на няколко метра от мястото, където ги бях видяла да се целуват.

Потрепервам и се затичвам покрай горичката обратно към игрището за петанк. Вече три пъти съм пробягала същото разстояние тази вечер. Въртя се като омагьосана, не мога да се измъкна. Стигам до къщичката, където някога живееше мършавата черно-бяла котка. Сядам на стъпалото. Все още плача. Искане ми се да мога да спра. Плача за нея и мъничко за него, но най-вече — съжалявам, знам, че не е редно — за себе си.

Човек си мисли, че знае тези неща от криминалните романи и телевизионните сериали. Ала е едновременно по-лесно и по-трудно. Границата между живота и смъртта, която в представите ни е невъобразима пропаст, безкрайно дълбока и широка, всъщност се оказва тъничка нишка. Скъсва се като памучен конец. Завързването на възела е по-трудното. Вършиш го в движение. Дребните неща са тези, които наклонят везните.

Издихвам си носа в крайчеца на суичъра и се опитвам да мисля трезво. Допуснах грешки, знам го. На път съм да бъда разкрита. През цялото време бях на косъм. Пак си преговарям всичко. Правя го непрекъснато. Трябва да бъда предпазлива, но предпазливостта прераства в параноя, преди да се усетиш. Телефонът й: изхвърлих батерията, корпуса и СИМ картата заедно с шишето белина — в различни контейнери (такъв ни е кварталът, слава богу — има по два на всяка улица). За куфара избрах препълнен контейнер, за който бях сигурна, че ще бъде изпразнен още на другия ден. Верижката отнесох у дома; не знам защо. Убийците често прибират нещо за спомен. Чела съм за това. Просто следвам стереотипа. Но я скрих добре. В една къща има стотици скривалища, като се стигне дотам, колкото и щателен да е обискът (подобна самомнителност също е клише в жанра). Първо я пяхнах в плик със замразен грах, после — зад чекмедже в бюрото на Филип — хареса ми идеята той да я съсипва все повече всеки път, когато го отваря и затваря — но в пътеката за бягане е по-добре. Няма отпечатыци — бях с латексовите ръкавици на Марта, когато я преместих днес; ще си помислят, че той я е изтрил от отпечатыци. Спортният уред бе добро хрумване. Един мъж би избрал такова място и мъж би потърсил там. Лесно е да се намери, така и ще стане — довечера или утре сутринта.

В просеката отвъд храстите потраква влак. Вибрира в прешлените ми, под кожата ми.

Още носех у себе си връзката от качулката, *оръжието на престъплението*, когато се прибрах у дома. Мачках я в ръцете си, опитвах се да я накарам да изчезне. Мислех си да я пусна в тоалетната. Накрая с толкова треперещи ръце, че се набодох милион пъти, я върнах отново в качулката. Закачих на нея безопасна игла и я нанизах малко по малко, а после развързах възлите, разтегнах тъканта и връзката напълно изчезна в шева. Пяхнах суичъра му и клина, който бях носила, в прането. Собственият ми суичър вече беше там. Марта щеше да ги изпере и изглади до обед на другия ден, знаех го. Беше риск, но щеше да е подозрително да ги пусна в пералнята по-рано.

Филип се прибра у дома и си легна, а аз внимавах телата ни да не се докосват. С голямо усилие възпирах крайниците си да не потрепват, устата ми да не изпусне крясък, очите ми да не се отворят. Изчаках,

докато във просветля, извадих клина си и суичъра на Филип от коша с мръсно пране, облякох се и напуснах къщата.

Шокът да я видя отново, легнала в горичката, където я бях оставила, не може да се изрази с думи. Зверството на собствените ми действия, тяхната окончателност, потресаващата гледка на тялото ѝ ме накараха да изживея физически ужаса си. Мисля, че частичка от съзнанието ми очакваше тя да не е там, надявах се да съм го сънувала, да е някаква моя отвратителна фантазия. Ала тя лежеше там безжизнена. Аз бях извършила това. Беше боса. Презрамката на сутиена ѝ се беше откачила, на сутиена, който Филип ѝ бе подарил, макар да не го знаех тогава. Изглеждаше толкова уязвима. Забравих, че е била любовница на Филип. Бе просто момиче, нечия дъщеря, чийто живот бе брутално отнет.

Дойдоха полицаите — Мороу и Перивейл. Нека си го кажем, аз съм актриса в занаята си, не журналист, но шокът, отчаяната тъга не бяха престорени. Съумях да задам въпросите, които сметнах, че трябва да задам, както и онези, на които исках отговори (обривът на лицето ѝ). Отидох на работа, изкарах някак деня. Ала когато Перивейл дойде по-късно, започнах да правя грешки. Изпаднах в паника. Дадох му моя суичър, не този на Филип, който бях носила, в случай че откриеха връзката, но бях притеснена. Ами ако тъканта беше малко по-различна? Знаех, че съм докосвала тялото, но в ужаса си не си спомнях какво съм правила. Нито какво е правилно да *кажа*. Прекалих с обмислянето какво би си припомнила една жена свидетел в моето положение, какво би казала. Секундите течаха и стана твърде късно да кажа каквото и да било.

Намерих думите по-късно, „изрових“ спомена. Не би трябвало да е от значение, но нещо в забавянето ми събуди подозренията на Перивейл, нещо дребно, неумело поднесена информация с разрастващи се последствия. Или причината беше у мен? Нещо в маниера ми ли? През цялото време се стараех толкова много да реагирам адекватно на разните обстоятелства, да укротя страха и мрачните предчувствия, които изпитвах почти непрестанно, и да ги представя като шок и негодувание, подходящи за поведението на един невинен човек. Всичките улики, които той ми сервира, снимките, изложени като трофеи. Колко усилено трябваше да работи мозъкът ми. Пръстта: трябваше да помета пода на Аня, голяма глупост от моя

страна. Изрезките: колко странно, че Аня ги бе запазила. Дрехите: бях озадачена от тях. Не ми беше хрумвало, че Филип ще рови тайно из дрешника. Магазинът с дрехи втора употреба и Марта с нейната търговия в Ибей ми се бяха сторили правдоподобни обяснения. Напомнянията за бременността бяха като удари по главата. И тогава Перивейл извади квитанцията, платена с кредитната карта. Филип бе използвал моята по грешка, беше очевидно. Но какво обяснение можех да измисля аз? Виждаше ли Перивейл страданието в очите ми зад лековатите забележки и неуместните шеги? Оттам ли идваше всичко?

Влагата по стъпалото е проникнала в клина ми. Премествам се встрани. Имам желание да се просна по очи. Чувствата на другите, страданието им — дойде ми прекалено. Скръбта на Криста, гневът на Толек. Някой умира, но това не е краят. Агонията продължава още и още.

Уикендът, когато той не можеше да се свърже с нея, когато аз знаех, че е мъртва, а той — още не; колко изнервен и отчаян беше. Обядът с родителите му: аз може и да минавах през ада, но съумях да се овладеея, да се усмихвам, също както го правех в работата си. Презирах го, задето игнорира баща си и е затънал в егоистичните си мисли. Спомням си как си помислих: „Радвам се, че тя е мъртва“. Денят, в който той научи, беше различно: телефонният разговор с мен беше свръх силите му, едва говореше. Когато го видях в кабинета му същата нощ да се взира с празен поглед в екрана, гневът ми си отиде, изместен от угризения и жалост. Трябваше да се насиля да остана на мястото си, да не се втурна да го прегърна.

Очаквах Филип да отиде в полицията. Наблюдавах го с крайчеца на окото си, чаках, но той не го направи. Бях в напрегнато предусещане на следващите му стъпки. Ала той остана пасивен и се наложи аз да се пренастроя, да мисля напред, да впрегна здраво мозъка си. А щом ме арестуваха, Филип *трябваше* да си остане далече. Копнеех за него с всеки нерв в тялото си, но трябваше да потискам това чувство, защото имаше опасност той да побърза да се върне. Щеше да се появи с армия адвокати, но рискът бе прекалено голям. Би разказал всичко на полицията, а може би и той самият би ме заподозрял. Сингапур ме улесни в стратегията ми. Докато той беше извън картинката, аз оставах без мотив.

Успявам да се изправа, но моментално прикляквам. Някакъв мъж се мотае около кафето и се оглежда. Дали ме е чул да крещя или да хлипам? Забелязал ли ме е? Опитвам се да остана неподвижна, но цялото ми тяло се тресе. Закривам очи.

Въображаеми гласове, скърцащи дъски. Полицията, папараците — с тях можех да се примиря. Ала чувството, че съм шпионирана, следена, болната ми фантазия, стимулирана от чувството за вина в стремеж да се самопотуши — те ме подлудяваха. Човекът, който ме дебне, не съществуваше. Това беше вик за помощ, неуспешна заявка за съчувствие в разгара на връзката на Филип. Само че Филип почти не обърна внимание. Съживих отново измислицата си миналата седмица в последен изблик на ужас — дивидито, което бях купила заедно с ментовите бонбони в ъгловото магазинче в „Пътни“, за да отклоня вниманието, да се опитам да убедя Перивейл, че някой ме преследва. Всички онези, подходящи да бъдат заподозрени, които разхвърлях по пътя си като мръвки пред куче: Марта, Толек, мъжът в червеното рено, всички те бяха невинни. Полицията продължаваше да е надвесена над мен.

Внезапно движение в храстите — излита птица с шумен крясък. Сърцето ми препуска. Работата е там, че Перивейл е решен да ме преследва докрай.

Вибрация в джоба. Телефонът ми.

Джак.

Превключвам на безшумен режим. Изправам се и оглеждам околността. Няма следа от мъжа край кафето. Изглежда, си е отишъл. Трябва да се стегна. Не бива да се предавам сега. Нямам много време.

Джак.

Отначало го използвах — отчаяна реакция на човек, хванат в капан. Дали той също ме използваше или не? Трябваше да проведе разследване, а не можех да го извърша сама. Един съчувствено настроен към мен репортер беше допълнителен бонус. Аня имаше приятели, хора, с които би могла да е споделяла, работодатели; трябваше да разбере дали някой знае за Филип. Избрах Джак на случаен принцип. Исках той да ми помогне, но не ми се щеше да е много умен и прекалено добър в работата си. Наблюдавах и слушах, обмислях всичките му думи и действия, всеки ден по милион пъти донастройвах стратегията си. Трябваше да контролирам нещата.

Отначало всичко вървеше добре — интересът му към случая беше умерен, имаше си и други задачи, които да движи. Ала възникнаха трудни моменти. Оказа се едновременно по-сентиментален и по-схватлив, отколкото си бях представяла. Твърде бързо запомняше имена — на Каролайн Флечър, на Мили, на Клара — а това ме безпокоеше. Знаеше, че Филип е в Сингапур. В един миг край реката дори си помислих, че се е досетил за всичко.

Харесвах го. Харесвам го. Той е внимателен, забавен и открит. А най-вече ме трогва това, че ме харесва. При това знае разни неща. Казах му ги. В ресторанта пийнах повече. Отворих уста, позволих му да надникне в тъмните кътчета на душата ми. И странното бе, че това го привлече още повече, засили интереса му към мен. А може би и аз започнах да си падам по него, което пък бе съпътствано от загуба на контрол и достойнство.

Промени и настройки в крачка — бяха необходими през цялото време. Веднага щом разбрах, че Криста е била наясно за друг мъж в живота на Аня от фразата ѝ „бащата на бебето“, се постарях да отдалеча Джак от случая. Не можех да рискувам той да стигне твърде близо до истината. Ала бе невъзможно да го удържа вече. Беше се развихрил в страстната си решимост да докаже моята невинност, да се срещне с Толек и с бързивата Хана Мороу.

А после беше приложил чар и заплахи, за да измъкне дневника от Криста. Дневникът е това, което заковава случая. Филип със сигурност е назован там черно на бяло. Дори да не отиде в полицията лично, истината ще излезе наяве.

Това е краят. И цялата ирония е, че Джак предреши изхода за мен. Съсипа ми живота поради своята доброта. Всичко отиде в погрешна посока. Нещата се решават в движение. Трябва да направиш най-доброто на базата на наличното.

Сега съм по-спокойна. Общо взето, спокойна. Трябва да мисля. Трябва да действам.

Отправлям се към къщи. Нужно е да вляза в крак. Вече е по-оживено — двама кучкари провеждат задължителната вечерна разходка, група хлапета се мотаят около успоредката.

С Филип имахме навик да идваме тук в началото, когато се нанесохме — редовно се разхождахме в парка, щом се приберяхме след работа. Вървахме, хванати за ръце, разказвахме си как е минал денят, аз споделях своите надежди, той — своите амбиции. Щяхме да ремонтираме къщата, щом имахме парите, да направим сутерена. „Да я напълним с деца“, спомням си, че казвах.

В хубави вечери сядахме край игрището за петанк и се опитвахме да подмавим мършавата котка.

Косата на Филип се къдреше над яката му. Помня, че наблюдавах ръцете му, докато галеше бялата гушка на котката. Веднъж извади от джоба си парче шунка, което бе запазил от обяда си.

Облягам се на едно дърво. Не бива да си припомням тези неща сега. Те са кадри от друг свят. Вече е прекалено късно. Филип не е същият човек. Твърде много се промени. Онзи мъж го няма. Трябва да откъсна съзнанието си от подобни мисли. Сега трябва да съм точна. Не мога да си позволя да сбъркам. Никакви грешки повече.

Мисли! *Сглоби!*

Алиби. Дошъл е с колелото си дотук. Бил е пред апартамента й. Алибито му е непълно.

Мотив. Тя е била бременна, заплашвала е да ми каже. Или се е срещала и с друг — с Толек? Или го е изнудвала? Няколко възможни мотива.

Улики. Моята ДНК може да бъде обяснена. Аз открих тялото. Нормално е да има мои следи на местопрестъплението. А дрехите, кредитната карта, пръстът: всички те водят към къщата — към Филип — както бях повтаряла през цялото време. Полицията вече ще разполага с дневника. Остава още едно последно препятствие, което може да ме препъне. Последното открито вещественно доказателство в апартамента: какво може да е?

Изваждам телефона си и се обаждам на Джак. Той иска да знае дали съм добре. В гласа му звучи тревога.

— Добре съм — отвърщам, — нищо ми няма. Всичко ще е наред. — Уверявам го, че ще му позвъня отново, когато се ориентирам какво става. — Не, не съм в никаква опасност, гарантирам ти.

Казва ми, че е предал дневника на Мороу, тя щяла да намери преводач. Ами новото вещественно доказателство от апартамента на Аня? Питал ли я е какво е то?

— Нищо интересно — отговаря той. — Някаква стара счупена гривна, така каза.

Гривна. Моята гривна. Скъсала се е, когато я убивах, плъзнала се е в гънките на покривката или под леглото. Моята ДНК е на нея, но също и тази на Филип. Мисля си за сведената му глава, докато ми я слагаше и закопчаваше. Мъж, който е крадял дрехите на съпругата си, за да ги дава на любовницата си. Защо не и една гривна? С гривната ще се справя. Опасявах се да не е хартиена кърпичка, изпаднала от ръкава ми. За такова нещо не би имало обяснение.

И тъй, полицията разполага с дневника. Вече няма връщане назад.

Джак още говори. Споменава как му се искало да съм се обадила по-рано, как направо се побъркал от притеснение за мен.

— Аз също се побърках — казвам.

Опирам се на стената в края на алеята. Поглеждам нагоре към дърветата. Променят ли се хората? Според мен да. Филип не е същият човек. Става ми по-лесно, когато си мисля така. Аз също съм се променила. Трябва да се прибера у дома. Нямам много време. Сега се налага да мисля за Мили.

Филип още е във ваната. Потънал е в дълбините на съня — часовата разлика, релаксиращото масло, пакетчето антихистамин, разтворен в уискито му. Чашата проблясва под ваната. Трябва да е паднала от ръката му. На постелката се топи бучка лед. Надявам се да е изпил всичко до капка. Когато разговаряхме по-рано, щеше да е добре да прояви по-малко егоизъм и да мисли повече за горката Аня. Не ми харесаха всички тези оправдания, това прехвърляне на вината. Щастливец е бил да я има. Сега го знам. Тя е заслужавала нещо повече. Това важи и за двете ни. Само че не искам да го боли. Не желая той да страда.

Нося ръкавици. Ръцете ми треперят толкова силно, че едва държа бръснача. Вертикална линия, знам го от доктор Джейни от „Добро утро на всички“. Хващам здраво едната китка, за да спра тремора, и това помага. Не е трудно, след като веднъж съм направила първия прорез. Подът почти не се изцапва.

Самоубийство. Полицай Мороу беше казала: „С много такива случаи се сблъскваме в работата си“.

Сгушвам се на пода в банята, обгърнала коленете си. Плача толкова безшумно, колкото мога. Чувствам кръвта да пулсира бурно в собствените ми вени. Лошо е, много по-лошо, отколкото съм си представяла. Бих направила всичко, за да го запазя, и наистина се постарях. Ала нищо не се оказа достатъчно. Ще събуя маратонките му „Асикс“ след минута. Медальонът със свети Кристофър очаква полицията под пътеката за бягане. Оръжието на престъплението ли? Отново съм измъкнала краищата на връзката, та да са на показ, където трябва да бъдат. И предсмъртното писмо на самоубиеца — сам си го написа — бележката с признанието му. Така удобно е разделил първата и втората страница. Лесно е да накарам първата да изчезне, а втората оставям на леглото. Всичко е там. Думи, фрази, истории, лъжи. Колко грешки допуснах? Дали следват още? Мога единствено да се надявам, че не.

Изчаквам още малко тук, в банята, докато ужасът премине. Ръката ми е притисната към лицето; чувствам как пръстите ми са се отпечатали на бузата. Скоро ще сваля ръка и ще започна да креция.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.